

Kızıl Bayrak

**Emekçiye %3 zam dayatanlar,
savaşa oluk oluk para akıtıyor...**

**Savaşa değil
emekçiye bütçe!**



İÇİNDEKİLER

Savaş bütçesi, asgari ücret ve sendikal bürokrasi.	3
Halkların birleşik-militan direnişi!	4
NATO kirli bir iç savaş örgütüdür!	5
ABD destekli savaş hazırlıkları sürüyor! .	6
Roboski katliamının sorumlusu devlettir...7	
Kolluk güçleri yeni katliam silahlarıyla donatılıyor.....	8
“Taraf”ın liberal yazarları misyonlarını tamamladı.	9
Taşeronluğa karşı mücadele hayati ve acildir!	10
CHP’li belediyede taşeron köleliği.	11
Asgari ücretlinin açlık ve sefaletle imtihanı... ..	12
İmkânsız başarmak ve Netaş Grevi . . .	13
Direnış alanlarında özgürleşenler, özgür ve eşit bir dünyayı inşa ediyor!	14
Hey Tekstil işçileri:	15
TKİP IV. Kongresi Kapanış Konuşması...	
Bir dönemin sonuna doğru	16-19
Eğitim bütçesi neden artıyor?	20
AKP şefi Erdoğan’a ODTÜ’de geçit yok!	21
Mısır’da siyasal bunalım devam ediyor...22	
Silahlı çeteler El Yarmuk kampına saldırdı!	23
Dünyadan emekçi eylemleri... ..	24
Erdal Eren kavgamızda yaşıyor!	25
Direnış geleneği devrim mücadelesinde sürüyor.....	26
19 Aralık katliamını unutmamak, unutturmayacağız!	27
“Partiyi sevmek, onu anlamak, ona sarılmaktır”	29-29
Devlete hizmetten “Şaşmayanlar”dan “Açlığa Doymak”.....	30
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2012/17 (50) * 21 Aralık 2012

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık

Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Emperyalist stratejilerde koçbaşılık, sermaye iktidarının tüm politik yönelimlerini bir biçimde belirliyor.

Örneğin artan savaş hazırlıkları ve hemen tüm komşu ülkelerle bozulan ilişkilerin sonucu ağır bir ekonomik ve mali faturadır. Ama faşist rejim bu faturayı ödetmenin yolunu biliyor. Hep yaptığı üzere işçi ve emekçiler üzerindeki sömürü ve soygunun derecesini artırıyor. Beraberinde ise geçtiğimiz günlerde yapılan köprü ve otoyol özelleştirilmesinde olduğu gibi elinde avucunda ne varsa satıyor. Bunun emekçi halka ağır bir fatura olarak döneceğini söylemeye gerek bile yok.

Diğer taraftan dışarıda girilen savaş yönelimiyle paralel olarak içerideki baskı ve saldırganlığın dozu da artırılıyor. Faşizan uygulamalar rutin hale gelirken daha fazlası için de hazırlık yapılıyor. Gazetemizin sayfaları bu bakımdan net bir tablo sunuyor. Sayfalarımız azgın devlet terörünün sayısız örneğiyle dolu. Ayrıca bu terör aygıtını daha da fazla tahkim edecek yeni planlara dair yazılarımız da var. Örneğin bunlardan bir tanesi polislin öldürme yeteneğini geliştirmek üzere alınan yeni silahlarla ilgili... Bu silahlardan bazılarının Naziler’le anılması ise varılan noktayı gösteren çarpıcı bir ayrıntı.

Bu kapsamda altı çizilmesi gereken bir başka gelişme ise son günlerde burjuva siyaseti cephesinde yapılan “kuvvetler ayrımı” tartışmasıdır. Bu tartışma AKP’nin şefi Erdoğan’ın yargıya yönelik “bürokratik oligarşi” çıkışının ardından başlatıldı. Yargı da dahil tüm “kuvvetler”in dinci partinin ve dolaysız bir biçimde de şefinin elinde toplandığı malumken, bu çıkış da neyin nesi? Demek ki bu kadarı yetersiz ve daha fazlası isteniyor. Bu ise emekçiyi yanıltmak üzere kurulmuş tüm biçimsel kurumları ile teamüllerin bir yana itilmesi ve gerici-faşist partinin çıplak diktatörlüğünün kurulmasından başka ne olabilir ki?

Dinci partinin politik yönelimleri işte bu kadar net. Ama yolu öyle tünden açık, işi de öyle kolay değil.

Büyük zayıflıklarla yüz yüze olsa da toplumsal muhalefet cephesinden direnme eğiliminin güçlendiğini gösteren örnekler çoğalıyor. Bu örneklerden bazıları ise bu yöndeki eğilimi ayrıca güçlendirebilecek moral ve



siyasal etkilere sahip. ODTÜ’de gençliğin direnişi bunun en güzel örneğidir. Dinci partinin şefini korumak ve daha çok da gözdağı vermek üzere ODTÜ’ye yapılan polis çıkarması karşısında, gençlik saatler boyunca süren büyük bir direniş sergiledi. Bu direniş halihazırda çok yönlü zorbalıkla örülen korku duvarlarında büyük bir gedik açtı, ilerici toplumsal kesimler üzerinde de büyük bir sempati yarattı.

Unutulmasın ki ODTÜ Türkiye’de emperyalizme karşı mücadelenin tarihsel sembollerinden biridir. Kuşkusuz ki emperyalistler hesabına yeni maceralara girmekte olan devletin ODTÜ’yü hedef seçmesinin gerisinde bu sembolik tarihsel konum da bulunmaktadır. Fakat polis ordularıyla yapılan bu çıkarma bir kez daha ODTÜ ruhuna çarpmıştır ki, umarız ki bu şu an zayıf olan emperyalizm karşıtı toplumsal mücadelenin ivme kazanması yolunda önemli bir eşik olur.

Parti değerlendirmeleri-1

Kitapçılarda...

H. FIRAT

Dünya Ortadoğu ve Türkiye



EKSEN YAYINCILIK



EKSEN YAYINCILIK

Savaş bütçesi, asgari ücret ve sendikal bürokrasi

2013 mali yılı bütçe görüşmelerinde ve asgari ücret tespit oyununda sona yaklaşıyor. Şu ana dek AKP hükümetinin her iki başlıktaki planlarını zorlayacak bir tepki ortaya çıkmış değil. Şüphesiz toplumsal muhalefetin çeşitli kesimleri yaptıkları açıklamalarla itirazlarını yükseltiyorlar. Fakat bunlar kısmi bir teşhir etkisini aşmayan gündelik tepkiler olmaktan öteye geçemiyor. Sermayenin yıkım politikalarının sınıf ve emekçiler içinde yıllardır biriktirdiği tepki birikimini böylesi süreçlerde etkin bir müdahaleye konu edebilecek sendikalar, bir kez daha geçmiş yılların pratiğini sergiliyorlar. Türk-İş'in mevcut yönetimiyle araya mesafe koyan Sendikal Güç Birliği Platformu ve KESK şimdiye dek sadece açıklama yapmakla yetindiler. DİSK'in tek farkı ise benzer açıklamaları nihayet 19 Aralık'ta sınırlı katılımlı eylemlerle sokağa taşımak oldu.

“Millete hizmet aşkı”yla savaş bütçesi!

AKP sözcüleri, karşılarındaki tepkilerin cılızlığından güç alarak “millete hizmet” propagandasını pışkince sürdürebiliyorlar. Bu propagandanın en temel dayanağı ise bütçeden eğitim ve sağlığa ayrılan paydaki artıştır. Oysa 2013 bütçesinde Maliye Bakanlığı ile Hazine Müsteşarlığı'na ayrılan pay -buna emperyalist ve yerli tekellere borç ve faiz ödemeleri kalemi de denebilir- bütçenin üçte birini (yaklaşık 147 milyar Lira) oluşturuyor. İkinci sıradaki aslan payını (52.3 milyar lira) ise “güvenlik-savunma” kurumları (İçişleri ve Savunma bakanlıkları ile Emniyet, MİT, Jandarma, Sahil Güvenlik, CGM gibi faşist baskı ve terör aygıtları) kapmış durumdadır. Buna bir de 11 bakanlığın bütçesini geride bırakan Diyanet İşleri Başkanlığı'nın bütçesi eklendiğinde, AKP'nin “millete hizmet aşkı” tüm çıplaklığıyla bir kez daha gözler önüne seriliyor. Eğitim ve sağlığa ayrılan paydaki artışın halk için olduğu yalanına kanmak içinse, her iki alandaki özelleştirme politikalarından, eğitim ve sağlık sektörlerindeki yıkımlardan bihaber olmak gerek.

Öte yandan, bütçe gelirlerinin esas kaynağını ise her zamanki gibi işçi ve emekçi kitlelerden alınan doğrudan ve dolaylı vergiler oluşturmaktadır. Buna karşın 2013 yılı için asgari ücret zammı iki dilim halinde %3'erlik artış sınırlarında tutuluyor. Oysa asgari ücretin Kasım 2012 itibarıyla aylık sınırı (sendikaların araştırmalarına göre 1000 TL'yi aşmış durumda) düzeyine ulaşması için bile en az %40-45 oranında zam yapılması gerekiyor. Bu gerçek orta yerde duruyorken, AKP'nin Maliye Bakanı tam da bugünlerde rekabet gerekçesiyle asgari ücretin yüksek olduğundan dem vurabiliyor. Buradaki arsızlık yalnızca milyonlarca asgari ücretliye (ve ailelerine) değil, tüm işçi ve emekçilere karşı sergilenmektedir. Son 10 yıllık esnek çalışma ve taşeronlaştırma saldırılarıyla geline yerde vahşi kapitalist sömürünün hüküm sürdüğü ülkelerden biri haline alan Türkiye'de, asgari ücret gerçekte tüm işçi sınıfını ve emekçileri doğrudan ilgilendiriyor. Zira sendikal işyerlerinin

büyük bir kısmında dahi uzun yılların işçiliğine rağmen ortalama ücretler asgari ücretin çok üzerinde değildir ve yeni artışlarda asgari ücret zammı temel bir gösterge kabul edilmektedir.

AKP bütçesinden yansıyanlar

Asgari ücrete sadaka düzeyinde artış planı yetmezmiş gibi, 2013 yılı için öngörülen “ekonomik alacakaranlık” bahanesiyle ısınma, barınma ve mutfak harcamalarına şimdiden zamlar gündeme geldi. Yani AKP iktidarı bir kez daha kaşıkla verdiğini bir de bu yoldan kepçeyle geri alıyor. Özcesi AKP'nin 2013 bütçesi ve asgari ücret oyunu, geçmiş 10 yılda olduğu gibi her şeyden önce sermayenin palazlanmasını güvencelemektedir. Tersinden ise işçi ve emekçilerin daha katmerli sömürü ve kölelik koşullarına mahkum edilmesinin hoyrat bir ifadesidir.

2013'ün ekonomi politikaları, aynı zamanda bölgesel saldırganlık siyasetinin, buna paralel olarak içerde de devlet terörü ve faşist baskının son hızla süreceğini de gösteriyor. Daha doğru bir deyimle, emperyalizmin savaş hazırlıklarına etkin taşeronluk yapmanın, emperyalizmin Türkiye'ye silah ve asker yığabilmesi için gerekli tüm hizmetleri yerine getirmenin AKP için varlık yokluk meselesi haline aldığı, resmi bir belgeyle teyit edilmiş oluyor.

2013 ekonomisi aynı zamanda 2014 Mart seçimlerine kadar olan dönemde dinsel gerici akımın iktidar mevzilerini ve toplumsal kurumlaşmalarını pekiştirme gayretinin de ifadesidir. Eğitim alanındaki politik niyetlerini 4+4+4 düzenlemesiyle, sağlık alanındaki yaklaşımını “herkese parası kadar sağlık” politikasıyla ortaya koymuş bir iktidar gücünün, eğitim ve sağlığa ayırmakla övündüğü yüksek bütçeyi nasıl kullanacağı şimdiden bellidir. Bunu ve kamu kaynaklarının dinci akımın arkasında saf tutan sermaye tekellerine yağmalatılması (köprü ve otoyolların Koç ve Ülker ortaklığına peşkeş çekilmesi gibi) gerçeğini bir yana bıraksak bile, mezhepsel ayrımcılığın körüklendiği bir dönemde Diyanet İşleri Başkanlığı bütçesinin %18 düzeyinde artırılmış olması dahi başlı başına çok şey anlatmaktadır.

Bütün bu hedeflerin, Kürt sorunundan sınıf ve emekçi kitlelerin ekonomik-sosyal ve siyasal taleplerine karşı tutuma dek bir dizi alana yansımaları kaçınılmazdır. Bir yandan ülkenin emperyalizmin savaş üssü haline getirilmesi, diğer yandan sınıf ve emekçi kitlelere ağır sömürü ve kölelik koşullarının dayatılması ancak toplumun zapturapt altında tutulmasıyla sürdürülebilir. Şimdiden 2013 yılının, dinci gerici akımın faşist baskı ve devlet teröründe, polis devleti uygulamalarında bugünleri dahi aratacak bir yıl olacağını söylemek için yeterli veriye sahibiz.

Gerektikçe oyalama-aldatma sanatı

Fakat bu kadarı, şimdiye dek dinci gerici akımın maharetle sergilediği oyalama ve aldatma sanatına

ihtiyacı olmadığı, buna başvurmayacağı anlamına gelmiyor. Özellikle Kürt sorunu sözkonusu olduğunda, seçim dönemi yaklaştıkça örnekleri defalarca sergilenen (sonuncusu geçtiğimiz haftalardaki aylık grevleri sürecinde gerçekleşti) oyalama-aldatma manevralarının gündeme gelmesi şaşırtıcı olmayacaktır. AKP iktidarının ağır siyasi ve fiziki saldırılarındaki sürekliliğe rağmen sermaye devletiyle müzakerelere odaklanmış bir Kürt hareketi gerçeği, dinci gericiğin ihtiyaç duydukça bu manevralara başvurmasını ve istediği sonucu almasını neredeyse sıradanlaştırmaktadır.

Dinci-gerici akım işçi sınıfı ve emekçi kitleler karşısında ise şimdilik böyle manevralara ihtiyaç dahi duymuyor. Zira bu cephede sendikal bürokrasinin sınıf hareketinde yarattığı tahribat ve kontrol imkanlarıyla istediği gibi at koşturabilmektedir. Bu alanda başta Hak-İş ve Türk-İş ağaları olmak üzere sendikal korucular sermaye iktidarından herhangi bir hizmeti esirgemiyorlar. Senelerdir asgari ücretin belirlenmesinde sahnelenen trajikomediye figüran rolünü itirazsız oynuyorlar. Hatırlanacağı gibi bu derin ihanetin en berbat örneklerinden biri **Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi Kanunu**'nun çıkışı sürecinde yaşandı. Türk-İş ve Hak-İş iki büyük sermaye örgütü ile (TİSK ve TOBB) **“işyeri önünde grev çadırı kurulamaması”**, **“sendikal tazminatın ödenmemesi”** gibi ağır koşullar içeren gizli bir ihanet protokolüne imza atmışlardı. Türk-İş yönetiminin en gerici ağaları arasında dahi soruna dönüşen, gelinen yerde Türk-İş'i olağanüstü genel kurula kadar götürececek bir ihanetti bu.

Sermayenin gönüllü uşakları, sınıf hareketinin barikatları!

Türkiye işçi sınıfı hareketi bu denli ağır ihanetler karşısında bile kayda değer bir tepki ortaya koyamayacak denli kötürümleştirildiği içindir ki AKP, asgari ücret oyununu tekrar tekrar sahneye getirmekte, savaş ve saldırganlık bütçesini dahi “hizmet bütçesi” olarak sunabilmektedir. Bunun sorumluluğu ise herkesten çok ve öncelikle; yıllardır ihanetçi merkezi yönetimler karşısında kılını kıpırdatmayan, BOSCH, Arçelik gibi fabrikalardaki işçilerin mücadelecilik çıkışlarına seyirci kalan, sınıfın taban örgütlenmesini ve inisiyatifini boğan, böylece sınıf kitlelerini çaresizliğe sürükleyen, savaş çığırtkanlığının ayyuka çıktığı, işçi ve emekçi kitlelere koyu bir sefaletin ve karanlık bir geleceğin dayatıldığı süreçlerde günü kurtarmak sınırlarını aşmayan sendika bürokratlarının omuzlarındadır.

“Türkiye çalışma yaşamı radikal biçimde yeniden düzenlenir, alabildiğine esnekleştirilir ve emek ucuzlatılırken susmak, hareketsiz kalmak çürümeyi getirir. Nitekim olan tam da budur.” (SGBP Dönem Sözcüsü'nün Türk-İş'teki olağanüstü genel kurul tartışmalarına ilişkin yazılı açıklamasından...) Doğru söze ne denilebilir ki?

Emperyalist-siyonist güçler ile dinsel gerici koalisyona karşı...**Halkların birleşik-militan direnişi!**

ABD güdümlü militarist NATO aygıtı tarafından gerçekleştirilen savaş hazırlıkları, bölge halklarının geleceği açısından ciddi bir tehdit oluşturuyor. Bu hazırlıkların amacı; ABD'nin bölge üzerindeki emperyalist hegemonyasını pekiştirmek, siyonist İsrail rejiminin güvenliğini sağlamak ve rakip güçlerin Ortadoğu'daki etkisini kırmak ya da asgariye indirmek olarak özetlenebilir.

Emperyalist-kapitalist sistemin ekonomik-sosyal krizin yanı sıra hegemonya krizi ile de karşı karşıya olduğu dikkate alınır, silahlanma yarışını körükleyecek boyutlarda sürdürülen savaş hazırlıklarının nasıl tehlikeli bir hal aldığı görmek zor değildir. Füze kalkanının Malatya Kürecik'te inşa edilmesi ve Patriotlar'ın Maraş'a yerleştirilme hazırlığı ise, olası bir emperyalist savaşın fitilinin Türkiye topraklarından ateşleneceğinin somut göstergeleridir.

Halkların özgürlüğüne değil yıkımına hazırlık!

Baas rejimine karşı savaşan dinci-gerici çeteleri silahlandıran, eğiten ve finanse eden tüm güçler, fiilen savaş kışkırtıcılığı yapıyorlar. Türk burjuvazisi ve onun siyasal temsilcisi AKP'nin izlediği politika, "ateşe körükle gitmek" şeklinde tanımlanabilir. Bu politikanın "Suriye halkına destek" olarak sunulması ise, tam bir demagoji ve sahtekarlık örneğidir.

Bu konuda Ankara'daki tetikçiler yalnız değil elbette. Suudi Arabistan ve Katar rejimlerinin başını çektiği kokuşmuş Körfez şeyhleri de aynı telden çalıyorlar. Bölgede karşı-devrimin merkezleri olan, ABD ile AB emperyalistlerinin taşeronluğunu yapan bu güçler, Baas rejiminin yıkılması, Lübnan Hizbullahı'nın tasfiye edilmesi, ardından sıranın İran'a gelmesi için seferber olmuş durumdadır. Aynı zamanda, ABD'nin Rusya-Çin ikilisini bölgeden uzaklaştırmak için hazırladığı planların da bölgesel dayanakları konumundadır.

Genelde bölgedeki Amerikancı rejimler, özel planda Türk burjuvazisinin temsilcisi AKP, NATO'nun Suriye'ye saldırması için çırpınıp duruyorlar. Bu alçaltıcı misyonu yerine getiren bu gerici odakları, sözde Suriye halkının diktatörlükten kurtarılması için uğraşıyorlar. Oysa Suriye'deki iç savaşı, etnik-mezhepsel çatışmaları kışkırtarak Suriye'deki boğazlaşmaların dolaysız sorumluluğunu taşıyorlar. Baas rejiminin yıkılması, Hizbullah'ın tasfiye edilmesi ve İran'ın parçalanması adına, tüm bölge halklarını ağır bir yıkım ve kıyımla karşı karşıya bırakabilecek bir savaşın kışkırtıcılığını yapıyorlar.

Kimyasal silahlar oyunu yeniden devrede!

Son günlerde Suriye yönetiminin elinde kimyasal silahlar bulunduğunu, hatta bunların sivil halka karşı kullanıldığını iddia eden haberler piyasaya sürülmeye başladı. Siyonistlerin Gazze'ye attığı bombaların fotoğrafları eşliğinde sunulan ve "Saddam Hüseyin'in elinde kimyasal silahlar var" oyununu hatırlatan haberler, savaş için zemin hazırlama girişimlerinin hızlandığını gösteriyor.

"Baas yönetiminin elinde kimyasal silahlar var" yalanını ortaya atıp bunu Suriye'ye saldırmann gerekçesi olarak sunanlar, bizzat halkları kimyasal silahlarla katledenlerdir. Hiroşima'dan Vietnam'a,

İran'dan Kürdistan'a, Filistin'den Felluce'ye... Kimyasal silahlarla halkları katledenler hep emperyalist-siyonist güçler olmuştur. Hal böyleyken "Esad yönetiminin elinde kimyasal silah var" oyununa dört elle sarılan dinci-Amerikancı AKP iktidarı ve onun borazanı medya, halklara karşı kimyasal silah kullanan emperyalistleri, Türkiye halkları nezdinde aklamaya telaşındalar. Bu alçaltıcı misyona soyunanlar, her türlü insani değerden yoksunlar.

Kürt güçlerini silahlı çetelerin safına çekme çabası

Henüz Suriye'ye doğrudan saldırmayı göze alamayan emperyalistler ile işbirlikçileri, rejim karşıtı çeteleri güçlendirmek için Batı Kürdistan'daki parti ve örgütler üzerindeki baskıyı artırırlar. ABD işbirlikçisi Barzani ve onun etkisindeki Kürt oluşumları harekete geçiren Pentagon'un savaş baronları, Batı Kürdistan'daki güçleri "Özgür Suriye Ordusu"na (ÖSO) katılmaları yönünde sıkıştırma başladılar. Barzani'nin etkisindeki güçler ÖSO'ya katılmayı savunurken, PYD ve Sol Güçler ise buna karşı çıkıyorlar.

Kürt hareketleri bir yandan bu baskılarla yüzyüze iken, öte yandan Türk devleti tarafından Batı Kürdistan'a sızdırılan kökten dinci silahlı çetelerin saldırılarına maruz kaldılar. PYD ile Sol Güçler şimdilik her iki saldırıyı püskürtmüş görünüyorlar. Barzani aracılığıyla gelen baskılara boyun eğmedikleri gibi, dinci çetelerin Batı Kürdistan'da barınmalarına da izin vermediler.

PYD ile Sol Güçler'in yeni baskı ve saldırılara maruz kalacakları kesindir. Bu basınca karşı direnebilmek için, her tür gericiliğe karşı ilkeli bir duruş, bölge halkları ve ilerici-devrimci güçlerle dayanışma içinde olmaları gerekiyor. Bu alanlarda sergilenecek bir zayıflık, onları farklı zeminlere sürüklemekle kalmayacak, Kürt halkına ağır bir bedele de malolabilecektir.

Savaş ve yıkıma karşı halkların birleşik direnişi!

NATO'nun AKP iktidarının işbirliği ile Türkiye



topraklarında gerçekleştirdiği savaş hazırlıkları, ÖSO ve diğer kökten dinci çeteleri daha da pervasızlaştırıyor. Silahlı dinci çetelerin bir Alevi köyünde gerçekleştirdikleri vahşi katliam, Suriye'deki en büyük Filistin mülteci kampı El Yarmuk'a saldırımları, Rusya ve İran vatandaşlarını açık hedef ilan etmeleri, El Cezire ekranlarından seslenen Müslüman Kardeşler şeyhinin Baas yönetimine destek veren tüm sivillerin katledilmesi yönünde fetva vermesi... Tüm bunlar, emperyalistler ile bölgedeki karşı-devrimci güçlere sırtını dayayan dinci-gerici çetelerin pervasızlıkta sınır tanımadıklarını gösteriyor. Savaş hazırlıklarını sürdüren ABD ile işbirlikçileri bir yanda, bu güçlere sırtını dayayan ve Suriyeli emekçilerin Baas rejimine karşı başlattıkları mücadeleyi yozlaştırıp karşı-devrimci saldırganlığın dayanağına çeviren çeteler öte yanda... Bu güçler halkları birbirine düşürerek emellerine ulaşma hesabı içindeler ve bu uğurda hiçbir vahşetten kaçınmayacak derecede barbarlar.

Tüm veriler, emperyalist-siyonist güçler ile dinci-gerici koalisyonun, bölgeyi cehenneme çevirmek pahasına da olsa planlarını hayata geçirmeye çalıştığına işaret ediyor. Bu planları bozabilmenin yegâne yolu, savaş ve yıkım hazırlayan güçler ile suç ortaklarına karşı halkların bölgesel birleşik direnişinin örülebilmesinden geçiyor. Bölge ülkelerindeki tüm ilerici-devrimci güçlerin önünde bu birleşik direnişi örme sorumluluğu duruyor.

Kartal'da emperyalist savaş karşıtı eylem

Sınıf devrimcileri, 16 Aralık akşam saatlerinde Kartal'da yaptıkları eylemle işçi ve emekçileri emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı mücadeleye çağırdı.

Yürüyüş Citibank önünden başladı. Ajitasyon konuşmaları ve sloganlar eşliğinde Bankalar Caddesi üzerinden yürünerek çay bahçeleri önünden geçilip Kartal Meydanı'na gelindi.

Kartal Meydanı'nda yapılan basın açıklamasında işçi ve emekçiler emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı mücadeleye çağırıldı. Basın açıklamasında son dönemde emperyalistler tarafından füze kalkanı ve Patriot füze sistemlerinin Türkiye'ye kurulmasıyla Türkiye'nin bir savaş üssüne dönüştürüldüğü ve savaş tamtamlarının çalınmaya başladığı ifade edildi.

Basın açıklamasında işçi ve emekçiler, emperyalistlerin bu kirli emelleri uğruna kardeş halkları katletmesine seyirci kalmamaya, bu toprakların savaş ve saldırı üssüne çevrilmesine izin vermemeye çağırıldı.

Son olarak emperyalistlerle yapılan tüm anlaşmaların iptal edilmesi ve NATO vb. tüm emperyalistlerle ilişkilerin kesilmesi için mücadeleyi büyütme ve "işçilerin birliği halkların kardeşliği" şiarını yükseltme çağrısıyla basın açıklaması sona erdi.

NATO kirli bir iç savaş örgütüdür!

İşçi sınıfına, emekçilere, halklara karşı bir savaş örgütü olan NATO, kurulduğu andan itibaren emperyalist bir suç makinası olarak çalışmıştır. Emperyalizmin dünya egemenliği uğruna, merkezi NATO karargahının denetiminde ve direktifiyle kurulan yerel savaş örgütleri, üye ülkeler başta olmak üzere dünyanın sayısız ülkesinde sayısız suça imza atmışlardır.

NATO'nun kurduğu bu taşeron örgütlerin ortak adı "Süper NATO"dur. Bununla birlikte Türkiye'de kontrgerilla olarak adlandırılırken, her ülkede başka bir isim verilmiştir. Fakat isimleri farklı olsa bile icraatları değişmemiştir. Bu eli kanlı savaş çeteleri işkence, cinayet ve provokasyonları sistematik bir şekilde örgütlemiştir.

Bu kirli savaş örgütünün elemanları, çekirdeğinde ABD'nin gizli servisleri ve askeri güçlerinin yer aldığı özel karargahlarda yetiştirilmiştir. Oluşturulan özel eğitim kamplarında suikast düzenleme, bomba yapımı ve işkence yöntemleri, sessizce insan öldürme teknikleri öğretilmiştir. Bu örgütlerin işkence uzmanları Panama'da eğitilmişlerdir. Washington'daki Uluslararası Polis Akademisi'nde illegal savaş örgütüne özgü askeri eğitimin yanı sıra anti-komünist ideolojik ve siyasal eğitim ile donatılmışlardır. Türkiye'deki kontrgerilla elemanları da bu kamplarda eğitimden geçirilerek katliamlara hazırlandılar.

CIA ve Pentagon'un besleyerek yönettiği bu yerel iç savaş örgütleri kurulduğu ülkelerde tekeli sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda tüm iktisadi-siyasal süreçlere müdahale etmişlerdir. Bu örgütlerle bir biçimde bağlantılı olarak, tekeli sermaye grupları, medya, milliyetçi gerici odaklar, paramiliter güçler, paralı askerler, ajan-provakatörler vb. gibi sayısız unsur, toplumsal mücadele odaklarını bastırmak için elbirliği yapmıştır.

NATO'nun terör örgütlenmesinin omurgasının şekillendirilmesinde ABD belirleyicidir. ABD'de 1947 tarihli Ulusal Güvenlik Yasası ile başka ülkelere yönelik gizli savaş örgütlerinin oluşturulmasına girişildi. Bu amaçla örtülü faaliyetler devreye sokuldu, özel projeler üretildi. Daha sonraki yıllarda adı değiştirilerek görevini sürdüren bu büroya "anti-komünist örtülü faaliyetleri örgütleme" görevi verilmiştir. Ancak ABD bu katliam örgütlerinin kirli icraatlarında her hangi bir resmi sorumluluk kabul etmiyordu. ABD'nin kuklası olan ya da stratejik ortaklık içinde hareket eden NATO üyesi ülkelerde karda yürüyüp izini belli etmeyen bu örgütlenmelerin varlığı işbirlikçi hükümetler tarafından biliniyor, yer yer finanse ediliyor ancak tüm icraatları son derece gizli biçimlerde yürütülüyordu.

Emperyalist metropollerdeki örgütlenmeler İtalya, Fransa, Almanya, İsviçre, İspanya, Belçika, Hollanda, Yunanistan'ı bir örümcek ağı gibi sarmalayarak soğuk savaş döneminde faaliyetlerini yürüttüler. Ancak Sovyetler Birliği'nin dağılması ve "Doğu Bloku"nun çözülmesinin ardından bu örgütlenmeler kısmen de olsa deşifre olmuştur. Bugün dağıtıldığı söylenmiş olsa da bu örgütlenmelerin emperyalist hegemonya ve egemenlik savaşında, ayrıca başta üye ülkeler olmak üzere dünyanın dört bir yanında sosyal mücadelelere karşı varlıklarını sürdürdükleri kesindir. Bunu



doğrulayan veriler de vardır.

İtalya'da toplumsal muhalefetin basıncıyla 72'de yaşanan bir siyasal cinayetin soruşturulmasıyla başlayan yargılama süreci Avrupa'nın emperyalist metropollerindeki kontra örgütlenmelere ilişkin sahip olduğumuz sınırlı bilginin temel kaynağıdır. Buradaki eski Gladio elemanlarının ifadeleri "Süper NATO"nun faaliyetlerine ilişkin bir fikir vermektedir.

İspanya'da CIA tarafından eğitildiği bilinen "Anti-terör kurtarma grubu"nun (GAL) '83-87 yılları arasında Bask bölgesinin bağımsızlığı için mücadele veren ETA üyelerini kaçırmak için işkencelerle katlettiği açığa çıkmıştır.

Almanya'daki kontra örgütlenmenin adı "Anti komünist saldırı Birliği" idi. Bu örgütün başkanı aynı zamanda Alman istihbarat örgütünün de şefliğini yapan emekli Nazi generali Reinhard Gehlen'di.

İtalya'da Gladio örgütü, 'Süper NATO'nun sicili kabarık gizli savaş örgütlerinden biridir.

Belçika'da Glavie (Kılıç), Hollanda'da "Operasyon ve keşif" isimli gizli silah depolarına sahip olan gizli

örgütlerin savunma bakanlıkları ve orduyla organik bağları olduğu ve üstü örtülü bir şekilde finanse edildiği bilinmektedir.

İsviçre devleti'nin NATO üyesi olmamasına rağmen '50'li yıllarda "Gizli Müdafaa Örgütü" isimli kontrgerilla örgütü kurduğu ve İsviçre vatandaşlarının altıda birini fişleyerek haklarında rapor tuttuğu bilinmektedir.

NATO'nun Yunanistan'daki taşeron örgütlenmesi "Sheepskin" ismiyle faaliyetlerini sürdürmüştür. "Sheepskin" Yunanistan'ın NATO üyesi olduğu 1952 yılından kısa bir süre sonra, 800 gizli silah deposunun ve binlerce gizli savaş elamanının görev yaptığı bir iç savaş örgütü biçiminde organize edilmiştir.

Türkiye'de ise '60'lı yılların sonundan itibaren yüzünü gösteren kontrgerilla örgütlenmesi, sayısız cinayet, katliam, provokasyona imza atmıştır. 12 Eylül'e giden süreçte '77 1 Mayıs'ındaki provokasyon ve katliamda, Çorum'daki kanlı provokasyonda ve Maraş katliamında, bu aynı dönemdeki sayısız cinayet bizzat bu örgüt tarafından gerçekleştirilmiştir.

İHD üyesine ajanlık teklifi

İHD Ankara Şube Yönetim Kurulu üyesi Cengiz Mendilloğlu'na yapılan ajanlık teklifi basın toplantısıyla teşhir edildi. 14 Aralık günü Mülkiyeliler Birliği Toplantı Salonu'nda yapılan basın toplantısında İHD Genel Başkan Yardımcısı Hasan Erdoğan basın açıklamasını okudu. "Telefonla yapılan teklif sırasında kullanılan ibarelerden, ortam dinlemesi ve benzeri yöntemlerle yakinen izlendiğimizi bir kez daha gördük" sözleri ile İHD'ye yönelik "ilgiyi" dile getiren Erdoğan, "Demokrasi, açılım, şeffaflık, hak arama özgürlüğü laflarının havada uçuştugu, ama kırıntısının dahi olmadığı bir ülkede yaşadığımızı bildiğimiz için şaşırmadık, şaşırmadık" dedi.

Ajanlaştırmamanın egemen devlet geleneği olduğunu hatırlatan Erdoğan, tüm muhalif ve hak arayan kesimlere muhbirlik ve ajanlaştırma dayatıldığına, toplumun ise muhbirlikle ve ispiyonculukla güvenilmez hale getirip çürütüldüğüne dikkat çekti.

Erdoğan'ın ardından söz alan Cengiz Mendilloğlu, tutsakların açlık grevi eylemi sürecinde Ankara'da sosyalist-devrimci güçlerle birlikte hareket edilmesinin devleti rahatsız ettiğini söyledi. Ankara'da böylesi birlikteliklerle muhalefetin güçlenmesinden korkan devletin bu saldırılarının sürecini vurgulayan Mendilloğlu, mücadeleden vazgeçmeyeceklerini ve yılmayacaklarını söyleyerek konuşmasını sonlandırdı.

Kızıl Bayrak / Ankara

ABD destekli savaş hazırlıkları sürüyor!

Almanya ve Hollanda'nın ardından ABD'nin de Türkiye'ye NATO bünyesinde Patriot füzesi ve asker göndereceği duyuruldu. Pentagon'dan yapılan açıklamaya göre Ocak sonuna kadar füzelerin konuşlandırılması tamamlanacak. Almanya ise tezkere diye tabir edilen yasayı meclisten geçirdi ve ilk NATO askeri kafilesi Türkiye'ye geldi.

Almanya ve Hollanda hazırlıkları tamamlıyor!

Suriye'ye yönelik saldırganlığın en heveslilerinden olan Türk sermaye devletinin NATO ile girdiği ilişkiler aracılığıyla Anadolu topraklarını emperyalistlerin savaş üssü, bir ön savaş cephesi haline getirmeye çalıştığı bilinmektedir.

Başta Suriye'deki çeteleri destekleyerek sürece dahil olan sermaye devleti, NATO'nun da devreye girmesiyle saldırganlık politikalarını tırmandırmıştı. Bu uğursuz planda Suriye sınırına "Nükleer Müdahale Gücü" yerleştirilmesi ve kara hareketine karşı "Acil Mukabele Gücü" oluşturulması, AWACS alımı da yer alıyordu. Tüm bu savaş hazırlıkları içerisinde Patriotlar'ın konuşlandırılması kuşkusuz ki özel bir yerde duruyordu.

NATO tarafından füze gönderiminin karar altına alınmasının ardından ülkeler konuyu meclislerine götürdüler. Alman parlamentosunda görüşülen "tezkere" Türkiye'ye iki Patriot bataryası, 400 Alman askeri ve 1 AWACS gönderilmesini kapsıyordu.

Federal Parlamento'daki partilerin Linke/Sol Parti hariç hepsi, 'insan hakları' adına Patriotlar'ın ve Alman askerlerinin bir an önce sınırlara yerleştirilmesini istiyorlar ve bunu beyan ettiler. Karar onaylanmadan önce Almanya'nın Ankara Büyükelçiliği'nin yaptığı açıklama ise kararın çoktan alındığını göstermektedir. Zira açıklamada füzelerin Kahramanmaraş'a yerleştirilmesinin planlandığı belirtiliyordu.

Tezkere Alman parlamentosundan geçti!

Tezkere beklenildiği gibi Federal Alman Parlamentosu'nda onaylandı. Sonucu önceden belli olan oylamada 461 milletvekili kabul oyu kullandı. 86 milletvekili Türkiye'ye asker gönderilmesine karşı çıkarken, 8'i de çekimser kaldı. Oylamada, koalisyonunda yer alan Hristiyan Birlik Partileri (CDU/CSU) ile Hür Demokrat Parti'nin (FDP) yanı sıra muhalefetteki Sosyal Demokrat Parti (SPD) ve Yeşiller, Türkiye'ye Patriot füzeleri ve Alman askerleri gönderilmesine destek verirken, muhalefetteki Sol Parti'li milletvekilleri ise hayır oyu kullandılar.

Hristiyan Demokrat Birlik Partileri Dış Politika Sözcüsü Philipp Missfelder NATO üyesi Türkiye'nin yardım talebine karşılık vermenin son derece olağan olduğunu belirttiği konuşmasında, "Kanımca Türkiye bizim önemli stratejik ortağımız ve dostumuz. Türkiye olmadan, Suriye'deki sorunlara çözüm bulabileceğimizi sanmıyorum" diyerek Alman emperyalizminin planlarını da anlatmış oldu.

Almanya'nın kararı onaylamasının ardından ilk



asker kafilesinin de Türkiye'ye geldiği öğrenildi. Alman Hava Kuvvetleri'ne ait bir kargo uçağı ile Adana'ya inen askerler geceyi İncirlik Üssü'nde geçirdikten sonra Kahramanmaraş'a doğru yola çıktı. Alman askerlerine TSK personelinin de eşlik ettiği öğrenildi.

Hollanda'da da ise karar Bakanlar Kurulu'nda alındı ve hazırlıklar sürüyor. NATO Genel Sekreteri Rasmussen ile basın toplantısı düzenleyen Hollanda Başbakanı Mark Rutte "Patriotlar'ın Ocak ayı sonuna kadar operasyonel olmasını bekliyoruz" açıklamasında bulundu. Hollanda'nın da iki adet Patriot bataryası göndermesi bekleniyor.

ABD'den "destek" mesajı!

ABD'nin elinde yeterince Patriot olmadığı için Türkiye'ye gönderemeyeceği yönlü açıklamalar basına yansımıştı. Ancak ABD adına yapılan son açıklama, savaş hazırlıklarına ABD'nin de doğrudan katıldığını göstermekte.

İncirlik üssüne ziyaret düzenleyen ABD Savunma Bakanı Leon Panetta, burada kararı imzaladı ve 2 Patriot bataryasıyla 400 ABD askerinin Anadolu'ya geleceğini duyurdu.

Pentagon basın danışmanı George Little ise yaptığı açıklamayla kararı değerlendirdi ve şunları söyledi: "Bu konuşlandırma ile, Amerika Birleşik Devletleri'nin NATO müttefikleriyle yakın işbirliği içinde olduğunun ve Türkiye'nin savunmasının, özellikle de Suriye'den kaynaklanan potansiyel tehditlere karşı destekleneceğinin kuvvetle vurgulanması amaçlanıyor."

Ocak sonuna kadar füzelerin konuşlandırılmasının tamamlanacağı da duyurulduğu açıklamada toplam 6 Patriot sisteminin kumandasının NATO'da olacağı da vurgulandı.

Suriye'ye dönük genel savaş hazırlıkları ile birlikte düşünüldüğünde ülke topraklarındaki bu hazırlık ve ABD savaş şeflerinin ziyaretleri hiç de tesadüf değil. Aksine hummalı bir savaş çığırtkanlığının göstergesi. Üstelik bu hazırlığın sadece Suriye ile sınırlı olmadığı da açık. Emperyalizm belli ki tüm Ortadoğu'yu yeniden şekillendirme hamlesinde ülke topraklarına özel bir rol biçiyor ve sert çatışmalara hazırlanıyor.

Kurumlar 28 Aralık'ta Roboski'de!

KESK, DİSK, TMMOB ve TTB Roboski katliamının yıldönümünde Roboski'de olacaklarını duyurdu. Katliamın üzerinden bir yıl geçmesine rağmen sorumluların bulunması ve cezalandırılması şöyle dursun, bombalama emri verenler madalyaya layık bulunarak ödüllendirildi. Yaşanan bu insanlık dışı katliamın takipçisi olmak için KESK, DİSK, TMMOB ve TTB, katliamın birinci yıldönümünde Roboski'ye gideceklerini duyurdular.

Kurumlar adına yapılan açıklamada "Evet, katliamın üzerinden tam 1 yıl geçiyor. Bu geçen uzun zaman dilimi içerisinde canlı tanıkların ifadesi dahil her şey ortadaydı, olmayan tek şey ise adaletin kendisiydi" denilerek katliamın üzerinin örtüldüğü belirtildi ve hesap sormak için Roboski'ye gidileceği duyuruldu.

Açıklamada ayrıca tüm Türkiye'de 28 Aralık Cuma günü AKP binalarına yürüyüş gerçekleştirileceği ifade edildi.



İHD'den yaşam hakkı yürüyüşü

İHD İstanbul Şubesi, 17 Aralık günü gerçekleştirdiği eylemle İnsan Hakları Haftası etkinliklerini sonlandırdı.

Taksim Tünel'de başlayan yürüyüşte İHD üyeleri dernek önlükleri giyerek insan hakları beyannamesinde belirtilen temel esaslara ilişkin dövizler taşıdılar.

Bu yılın İnsan Hakları Haftası kapsamında öne çıkarılan yaşam hakkı başlığı pankarta "Yaşam hakkına saygı" şiarıyla taşındı. Kitle sloganlarla Galatasaray Lisesi önüne kadar yürüdü.

Galatasaray Lisesi önünde açıklamayı İHD İstanbul Şube Başkanı Ümit Efe yaptı. Efe, 10 Aralık İnsan Hakları evrensel Beyannamesi'nin ilanının üzerinden 64 yıl geçmesine rağmen hak gasplarının devam ettiğini belirterek sözlerine başladı. Efe 11 Eylül'de gerçekleşen İkiz Kule saldırılarından sonraki sürece değindi. 11 Eylül bahanesiyle savaşların tırmandırıldığını, mazlum halklara yönelik tehditlerin arttığını ifade etti. Bu "güvenlik merkezli" politikaların ülkemizde de uygulandığını ifade eden Efe, Kürt halkına yönelik saldırganlığa dikkat çekti.

İnsan Hakları Haftası'nın kutlandığı Aralık ayının Türkiye için aynı zamanda katliamlar ayı olduğunu belirten Efe, Erdal Eren'in idamına, 19 Aralık, Maraş ve Roboski katliamlarına dikkat çekti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Roboski katliamının sorumlusu devlettir...

Hesabını emekçiler soracak!

Tıpkı diğer devlet katliamları gibi Roboski katliamının da üzeri kapatılmaya çalışılıyor. Yaklaşık bir yıl önce yaşanan katliamla ilgili yargılama süreci hala başlamadı. Failleri yargının önüne çıkarılmadı.

Devletin katliamın üzerini örtmeye yönelik tutumunun göstergesi olan en son gelişme ise kısa bir süre önce ortaya çıktı. Katliam mağdurlarının verdiği dilekçeler kayboldu. Bu bir yıldır süren katilleri koruma yaklaşımının son örneği olarak kayıtlara geçti.

Roboski katliamıdır!

Yaklaşık bir yıl önce, 28 Aralık 2011'de Roboski'de TSK'nın savaş uçaklarından atılan bombalarının sonucu ağır oldu. Katliamda Kürt halkının 34 evladı yaşamını yitirdi.

Katliamı önce derin bir sessizlikle geçiştirmeye çalışan devlet yöneticilerinin yaptıkları ilk açıklamalar katliamcılara koruma anlayışının açık göstergesiydi. Tüm devletliler katliamın sorumlularının yargı önüne çıkarılmaması için ortaklaştılar. Resmi olarak özür dileme taleplerini duymadılar, üstüne arsızlaşarak mağdurlara kan parası ödenmesi önerisinde bulundular.

AKP iktidarı katliamın hesabını vermediği gibi, katliamı yapanları koruma altına aldı. Günlerce katliama dair tek bir kelime söylemeyen Başbakan, konuya ilişkin ilk açıklamasını beş gün sonra yaptı. Yaptığı açıklamada da katledilenleri suçladı. 10 Ocak 2012 tarihli grup toplantısında ise, katliamın sorumluluğunu Kürt hareketine yıkmaya çalıştı. Ayrıca BDP'ye demediğini bırakmadı. Genelkurmay Başkanı'na ise övgülere boğdu. Genelkurmay katliamda "gösterdiği hassasiyet" nedeniyle hem kutladı, hem de teşekkür etti.

Tayyip Erdoğan'ın skandal açıklamaları daha sonra da sürdü. "Bu bölge, terör bölgesidir. Böyle bir bölgede Silahlı Kuvvetler bu Ahmet midir Mehmet midir bilemez ki. Bizim Silahlı Kuvvetlerimiz bu görevi samimi bir şekilde yapmıştır. Hata da olabilir. Hatayı da özrü de açıkladık. Ama birileri istismar ediyor. Bir hatanın, hatamızın olduğunu söyledik. Allah aşkına tazminat" dedi. Ailelerin 123 biner lira kan parası aralar katliamı unutmalarını istedi. Bir skandala daha imza atarak, "Yatıyorsunuz kalkıyorsunuz Uludere diyorsunuz, her kürtaç bir Uludere'dir" açıklaması ile katliamı örtbas etme çabasını sürdürdü.

Cumhurbaşkanı Abdullah Gül Roboski katliamının emrini veren Hava Kuvvetleri komutanını devlet üstün hizmet madalyası ile ödüllendirdi. Hava Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Mehmet Erten'in "hizmetlerinden" dolayı madalyaya layık görüldüğünü açıklayan Cumhurbaşkanı, böylece Türk devletinin tarihi boyunca uyguladığı katillerin ellerinin soğutulmaması politikasına kan taşıdı.

İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin ise, "Emri görüntüyü izleyen komutanlar verdi, kaçakçılık BDP'nin emriyle yapılıyor, Bölge KCK'nin elinde, ölenler sağ yakalansaydı yargılanacaklardı, ölenler figürandı, gençler de orada olmasaydı, özür dilenecek bir şey yok" diyebildi. Bu açıklamasıyla katledilenleri değil katledenleri koruma altına aldı.

Katliama dair gerçekler ortalığa saçılınca, gerçeklerin karartılması çerçevesinde TBMM Uludere Alt Komisyonu devreye sokuldu. Komisyon katliamla ilgili hazırladığı raporda "emri kimin verdiği"nden çok emri



uygulayan pilotların isimlerine yer verdi. Komisyonun çalışmaları ağır aksak ilerlerken, komisyon başkanı AKP'li Ayhan Sefer Üstün daha önce yaptığı açıklamada, katliamı basit askeri bir "hata" olarak niteledi. Bu yaklaşımı ile katliamı "örtbas etme çabası" içinde olan devletliler korosuna katıldı.

Sermaye düzeninin kontra yargısı da Roboski katliamını örtbas etme yaklaşımına ortak oldu. Bu nedenle Roboski'yle ilgili soruşturma dosyasındaki "kısıtlama" kararı aldı. Roboski katliamında yaşamını yitirenlerin yakınları ve avukatlarının soruşturmanın yürütüldüğü dosyadaki deliller hakkında bilgi sahibi olmak için yaptıkları başvuruların tümü reddedildi.

Roboski katliamının mağduru olan ve katliamdan yaralı olarak kurtulan Servet Öncü, Roboski katliamından sonra yaşanan adaletsizliğe isyan ederek Irak Kürdistanı'na göç etti. Katliam mağduru diğer Kürt aileleri de, tıpkı Servet Öncü gibi göç edeceklerini duyurdular. "Bizim silahımız yok, uçaklarımız yok, devlete karşı bir şey yapmayız. Buralardan göç edip gitmek dışında elimizden bir şey gelmez" diyen Mehmet Encü, "Çocuklarımızın failleri ortaya çıkarılmadığı takdirde 34 aile olarak buradan göç edeceğiz. Artık bu topraklarda yaşamak istemiyoruz" sözleri ile duyarsızlığa yönelik tepkisini dile getirdi.

Roboski ilk değil, son da olmayacak!

Sermaye devletinin Kürt politikasının önemli bir parçasını Kürdistan'ın Kürtsüzleştirilmesi oluşturmaktadır. Bu çerçevede Kürt halkına yönelik

katliamlar Türk devleti tarihi boyunca hız kesmemiştir. Cumhuriyet'in hemen ardından 1925 ile 1928 arasında yarım milyondan fazla Kürt batıya sürgün edildi. Sürgün edilen Kürtlerin evleri yakıldı, yıkıldı. Sürgün zamanı olarak kış ayları bilinçli olarak seçildi. Soğuk nedeniyle ve Türk devletinin süngüleri altında 200 bini aşkın Kürt can verdi.

Roboski katliamı devletin "Tedip, Tenkil, Tehcir" çizgisinin güncel bir örneğidir. 1920'lerde Koçgiri'de, 1925'lerde Piran-Palu'da, 1930'larda Ağrı'da, Zilan'da, 1937-38'lerde Dersim'deki katliamların, 1943'te Van Özalp ilçesinde 33 Kürt köylüsünün katledilmesi vb. katliamların yeni bir örneğidir.

Kürt halkını yalanlarıyla kontrol altına alamayacağını anlayan AKP iktidarı katliam silahına başvurmuştur.

Katliamların son bulması için...

Sermaye devleti ve onun kontrgerilla yapılanması dün olduğu gibi bugün de emperyalist kapitalist sistemin ihtiyaçları için yeni katliamların hazırlığı içinde bulunuyor. Başta işçi sınıfı olmak üzere katliamlara maruz kalan, ezilen, baskı altında tutulan tüm emekçiler, yeni katliamların önüne geçmek için sermaye düzenine ve katliamcı devlete karşı mücadeleyi yükseltmelidirler. Zira dünden bugüne binlerce insanın kanını ve gözyaşını akıtan katliamların gerisinde burjuva sınıf iktidarı ve onun devleti vardır. Bu nedenle özeld Kürt halkına genelde ezilen toplumsal kesimlere yönelik katliamların kalıcı olarak son bulmasının biricik yolu bu iktidarı yıkmaktan geçer.

Roboski katliamı sürüyor...

Roboski katliamının aydınlatılması kapsamında avukatların verdiği dilekçelerin kaybolduğu ortaya çıktı. Diyarbakır Cumhuriyet Başsavcılığı'nın sürdürdüğü soruşturmanın geldiği yer konusunda bilgi almak mümkün değil. Zira soruşturmada bulunan "kısıtlama" kararı nedeniyle kamuoyuna bilgi verilmiyor. Katledilen köylülerin avukatları da bu durumun değişmesi ve kararın kaldırılması için "kısıtlama kararının kaldırılması ve dosyanın bir örneğinin" kendilerine verilmesi ve "soruşturmada bugüne kadar yapılan işlemler konusunda bilgi" talepli iki dilekçeyi 8 Haziran 2012 tarihinde savcılığa verdiler. Dilekçeler, dönemin Başsavcı Vekili Ahmet Karaca tarafından teslim alındı.

Ancak aylar sonra dilekçenin akıbetini soran avukatlar dilekçenin işleme alınmadığı ve kaybolduğu gerçeği ile karşılaştılar. Bunun üzerine avukatlar dilekçeyi yeniden vermek zorunda kaldılar.

Kolluk güçleri yeni katliam silahlarıyla donatılıyor...

Nazi mermileri de teknolojik oyuncakları da onları kurtaramayacak!

Emperyalizmin tetikçiliğine soyunan devlet, bir yandan da savaşın ekonomik yükünü emekçilerin omuzlarına yüklemeye çabalıyor, asgari ücreti minimumda tutup yeni zamlarla açlığı ve sefaleti emekçilere reva görüyor. Bunun sonucunda ortaya çıkacak tepkiyi engellemek için ise kolluk güçlerini olağanüstü yetkilerle donatıyor. Öyle ki kolluk güçleri demokratik hak arama mücadelelerini dahi azgın terör ile yanıtıyor, işçiler, emekçiler, gençler sürekli olarak polis terörünün hedefi oluyor.

Sermaye devletinin katil polislerinin hergün yeni bir işkence ve infaz haberiyle gündeme geldiği ve bu katliamların hukuk tarafından da cezasız bırakılarak ödüllendirildiği biliniyor. Ancak sermaye devletine bu da az gelmiş olacak ki polislerin teçhizatı yenilenerek emekçilere ölüm kusacak yeni silahlar, son teknoloji ürünü araçlar alınarak işçi ve emekçiler üzerindeki terörün dozu artırılmak isteniyor. Son günlerde basına yansıyan haberler polislerin bu hazırlıklarını göstermekte...

“Türk polisi”ne Nazi mermisi!

Sermaye devletinin polisi bugüne kadar bir çok kişiyi keyfi biçimde katletti. Kimi zaman devrimcileri sokak ortasında infaz etti ya da yaraladıktan sonra hastaneye götürmeyerek ölmesine göz yumdu, kimi zaman sıradan bir emekçiyi sudan gerekçelerle katletti. Komünist işçi Alaattin Karadağ’ı katleden polisi tutuksuz yargılayan hukuk sistemi, “dur ihtiarına uymadığı” gerekçesiyle katledilen Çağdaş Gemik’in katilini serbest bırakarak polise cinayet yetkisi verdiğini de kanıtladı.

Bugün ise katiller sürüsü yeni alacağı mermiler ile artık tek atışta hedeflerini katletmenin hazırlıklarını yapmakta. Emniyetin yeni alacağını duyurduğu Hollow point” isimli mermiler, tek atışta hedefini öldürmeyi ya da sakat bırakmayı amaçlıyor.

Burjuva basında utanmazca “öldürmeden etkisiz hale getiriyor” yalanlarına bulanarak sunulan merminin katliam amacı taşıdığı açık. Zira kesik uçlu mermi hedefe saplandıktan sonra yıldız biçiminde açılıyor, iç organları parçalayarak ve girdiğinin on katı çapında bir delik açarak dışarı çıkıyor.

Bugüne kadar özel hareket tarafından gerillaya karşı kullanılmakta olan mermilerin, yeni açılacak ihaleyle 3 milyon adet alınması ve tüm düşük kalibreli silahlarda kullanılması planlanıyor.

Bu katliam mermilerini kullanma gerekçesi olarak ise, normal merminin polislerin kendisine karşı silah kullananları etkisiz hale getirmek için yetersiz kaldığı ve vurulan “saldırgan”ların ateş etmeye devam ettiği gösteriliyor.

Dünya yasaklıyor, Türkiye alıyor!

Burjuva medyanın öve öve bitiremediği mermilerin tarihi ve uluslararası arenadaki kullanımını ise Türkiye polis teşkilatının ününe yakışır vaziyette. Zira bu katliam mermilerinin anayurdu Nazi Almanyası. Alman faşizminin İkinci Paylaşım Savaşı sırasında kullandığı mermilerin savaş sonra kullanılması

Cenevre Konvansiyonu’na aykırı kabul ediliyor.

Ancak uluslararası savaş hukukuna aykırı kabul edilen mermiler halen daha “iç güvenlik” adı altında bir çok ülkede kullanılıyor. Mermilerin anavatanı olan Almanya’da polislerin bu mermileri taşıması yasadışı kabul ediliyor. “Hollow point”i geçmişte kullanan Fransa ise 2010 yılında bu mermilerin “fazla zarar” verdiği gerekçesiyle kullanımını durdurdu. İngiltere ve ABD ise mermileri kullanmaya devam ediyor. İngiltere’de yalnızca kritik durumlarda kullanılan mermiler ABD’de polis tarafından sıklıkla kullanılıyor ve bu durum kamuoyunun da tepkisine konu oluyor.

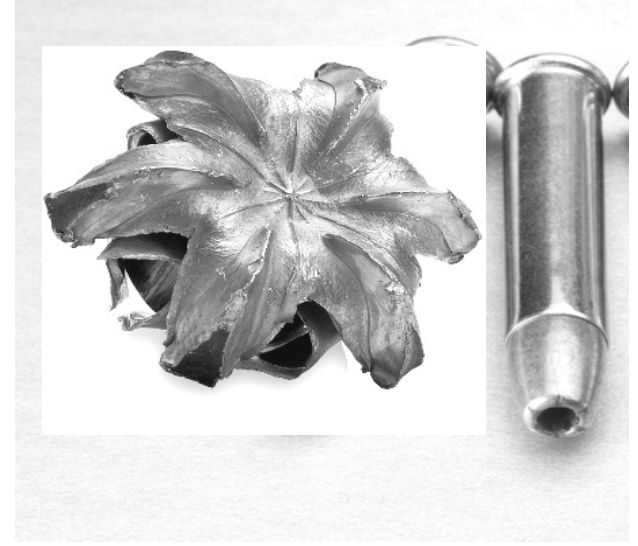
Faşist artığı mermilerin ABD’den sonra Türkiye’de de kullanıma açılması hiç de şaşırtıcı değil. Zira Türk sermaye devleti ve onun askeriyle polisiyle kolluk güçleri, Alman faşizminin tüm yöntemlerini bugün hayata geçirerek geleneği “başarıyla” sürdürüyor. Bu mermiler de belli ki katil devletin yeni katliamlara hazırlandığının bir diğer işareti.

Polise “kör eden fener”

“Hollow point” mermileri satın alacağını duyurarak yeni katliamlara imza atmaya hazırlanan kolluk güçleri, bir de “Kör eden fener” alacağını ve geceleri biber gazı yerine bunu kullanacağını açıkladı. Fener’in özelliği, güçlü bir ışık yayarak hedefte geçici körlük yaratması ve böylelikle etkisiz hale getirmesi.

LED kullanan fenerler ışığı dağıtmadan 500 metre kadar uzağı hedef alabiliyor. Avcıların tavşan avında kullandığı bilinen fenerleri kolluk güçleri ise eylemlerde biber gazı ile birlikte kullanacaklar. Fenerlerin sağlık sorunu yaratmayacağı da iddia ediliyor. Ancak biber gazının sebep olduğu ölümlere rağmen halen daha “sağlığa zararı yok” diyerek savunulduğu düşünülürse bu fenerlerin de “zararsızlığı”nın ne demek olduğu daha iyi anlaşılabilir.

Üstelik polislerin bu tür araçları yalnızca toplumsal olaylarda değil, bununla birlikte bir işkence aracı



olarak kullanıldığı da bilinmekte. Biber gazını elleri kelepçeli tutsaklara sıkarak ve darp ile birlikte bir işkence aracına dönüştüren polislerin ışığı da ayrı bir işkenceye konu edeceğini görmek güç değil. “Gözaltında fener işkencesi” benzeri haberlere şimdiden hazır olmak gerekiyor.

Çabaları beyhudedir!

Tüm bu hazırlıklar, sermaye devletinin bu ülkenin işçi ve emekçilerinden duyduğu korkunun açık bir ifadesi. Ezilen halklara karşı savaş taşeronluğu yapan devlet, bu coğrafyada yaşayan işçi ve emekçilerin de kendine tabi olmasını ve asalak burjuvaların çıkarları için gerçekleştirilecek katliamlara sessiz kalmasını istiyor. Katliam mermilerinden işkence amaçlı fenerlere kadar tüm bu harcamanın sebebi basitçe alt sınıfları denetim altına almak ve burjuvazinin iktidarını korumak.

Ancak sermaye devletini ne faşizmin mermileri, ne de ABD’nin teknolojisi kurtarabilir. Sermaye devletinin kaderi de mermilerinden medet umduğu Alman faşizmiyle aynı olacaktır.

Kızıl Bayrak okuruna polis terörü

17 Aralık günü akşam saatlerinde emekçilere Kızıl Bayrak gazetesini ulaştıran sınıf devrimcisi, mahalleden dönerken saat 22.00 sıralarında polis kontrolüne denk geldi. Çantasında 4 adet Kızıl Bayrak gazetesi olduğu için karakola götürülmek istendi. Bunun üzerine çıkan tartışmada “şüpheli” denilerek Esenyalı Polis Karakolu’na götürüldü. Burada işlemlerin devam etmesi esnasında, ince arama dayatması üzerinden arbede çıktı. Kızıl Bayrak okurunun üzerinden çıkan başka isme kayıtlı akbil üzerinden polis, sahtecilik ile ilgili dava açacağı tehditlerinde bulundu. Adresini vermediği için polislerin baskısına maruz kalan sınıf devrimcisi avukatını arayacağını bildirmesine rağmen, avukat aranması keyfi bir şekilde engellendi.

İşkence ve keyfi uygulamanın merkezi olan Esenyalı Şehit Fehim Çakır Polis Karakolu polisleri sınıf devrimcisine tehditlerde bulundu. Pendik Güvenlik Şube’de bulunan Hasan isimli polis, sınıf devrimcisinin adresini söylememesine tehditlerle karşılık verdi. Daha önce çok devrimci katlettiğini söyleyerek ölüm tehditleri ile göz dağı vermeye çalıştı.

İşlemlerin bitmesinden sonra muayene için Pendik Devlet Hastanesi’ne gidildi. Muayene esnasında polis ve güvenlik elemanının içeriden çıkarılması üzerinden tartışma yaşandı. Polisi çıkaracağını ama güvenlik elemanını çıkarmayacağını söyleyen doktora, güvenlik elemanını da çıkarması gerektiği söylendi. Aynı polis “siz bölücüler burda parçalayacak çok insan var, şimdi seni onların önüne atarım, parça parça yaparlar” tehditleri ile linç ettirmeye çalıştı.

“Taraf”ın liberal yazarları misyonlarını tamamladı

Emperyalist-kapitalist sistemde, burjuva iktidarların döneme uygun müdahalelerle yenilenmesine, sistemin döngüsü içerisinde gereksizleşmiş uçlarının törpülenmesine, işlevini kaybetmiş uzuvların çeşitli operasyonel müdahalelerle alınmasına şaşırılmamalı. Küresel ölçekte olağan olan bu gibi durumlar, emperyalizm için önemi artan Türkiye kapitalizmi için de geçerlidir. 10 yılın üzerindeki bir zaman dilimindeki olayların gelişim seyri bunu açıkça göstermektedir.

“Statükoyla hesaplaşmak”, “askeri vesayeti ortadan kaldırmak”, “sivil demokrasiyi inşa etmek” gibi projelerle, kuşkusuz emperyalizmin bölgesel çıkarlarıyla da uyum içerisinde bir yol alındığı ortadadır. Türkiye’de mevcut konumu nedeniyle özel bir statüsü olan, Kürt halkına karşı yürütülen kirliliğin fiili merkezi olması nedeniyle yerini sağlamaştıran, aynı zamanda OYAK üzerinden sermaye biriktiren ordunun yeni dönemin ihtiyaçlarına yanıt verememesi ve bazı unsurlarının uç noktalarla savrulması bu operasyonları zorunlu kıldı. Öte taraftan bu süre zarfında resmi ideoloji haline gelen politik çerçeve de yeni bir kalıba sokulmalıydı. Tüm bu süreci, emperyalizmin projelerini hayata geçirmek için yapılan bir “ayar” olarak okumak gerekir.

Emperyalizmin yeni vizyonu “ılımlı islam” oldu. AKP bu tercihin ürünü olarak kollandı, korundu ve bir iktidar gücü haline getirildi. Bunda ne kadar başarılı olduğunu son 10 yıldır yaşananlara bakarak rahatça görebilmekteyiz. Emperyalizme hizmette (ilk süreçlerdeki bir takım “kazalara” rağmen) kusur etmeyen, tekeli burjuvazinin elit tabakası olan Koç, Sabancı gibi tekelleri de mutlu etmesini bilen AKP eliyle siyasal düzene yeni bir biçim veriliyordu. İşte bütün o süslü kelimelere saklanan gerçek buydu.

Ancak ülkenin mevcut siyasal ikliminin yarattığı koşullar, AKP’de cisimleşen gerici koalisyonun tüm bunları tek başına yapmasını, hele o ilk süreçlerde mümkün kılmamaktaydı. Estirilmeğe çalışılan demokrasi rüzgarları, çeşitli açılımlar, Kürt halkının dilinin, kimliğinin, kültürünün “keşfedilmesi” vb. sahte söylemler, Erdoğan’ın seçim mitinglerinde dillendirmeyi pek sevdiği o şarkının sözlerindeki gibi beraberce yürünecek yollar için yol arkadaşlarına, yani destek kuvvetlere, payandalara ihtiyaç vardı.

Emekçilerin dini inancı hep revaçta olan bir sömürü aracıken, bu “milli değerlerle” de birleştirilmekteydi. Ancak “statükoyla”, “rejimle” hesaplaşırken, bu mücadelede her ne kadar kendi yandaşları için 28 Şubat mağduriyeti, inancını yaşaması engellenenlerin “trajedisi” yeterli ikna metotları olsa da geri kalanlar için bunlar bir anlam ifade etmiyordu. İnandırıcılıklarını arttırmak için kendilerinden olmayanların acıları da kullanılmalıydı.

Ancak tüm bunları dillendiren odağın seceresi herkesçe malum olduğundan yine de inandırıcılığı sınırlıydı. Hedefe alınan “düşmanı” bertaraf edebilmek için, bu “düşmandan” asıl darbeyi yemiş, acılarını unutmaması imkansız başka bir sosyal gerçekliğe oynamak, vururken bu koldan da destek almak gerekmekteydi. Ergenekon operasyonlarının, Balyoz darbe planlarının etkisini arttırmak için sadece kendi iddiaları ve iddia makam-araçları yeterli değildi. Gerici



koalisyonun tam teşekküllü araçları zaten misyonunu oynuyordu. Hükümet olmanın yönetsel araçları sırayla kontrol altına alınıyordu. Bu koroda medya ayağı mevzilenmiş, atışlarını eksik etmiyordu. Ancak yine de eksik olan “sol”un liberal kanadıydı. Bertaraf edilecek karşı taraf için solun bu liberal kanadından bir Taraf’a ihtiyaç vardı. Böylece sürmekte olan mücadeleye de daha bir inandırıcılık kazandırılmış olacaktı.

Böylece bugün Genel Yayın Yönetmeni Ahmet Altan, yardımcısı Yasemin Çongar, yazar Murat Belge, Neşe Düzel, Hadi Uluengin gibi isimlerin istifa etmesiyle gündeme oturan Taraf gazetesinin doğuşu için ihtiyaç ortaya çıkmış oldu. 6 yıl önce yayın hayatına başlayan, özellikle Balyoz ve Ergenekon konularındaki haberleriyle dikkat çeken Taraf gazetesi, tirajından fazla bir etkiye sahip olmasını da ihtiyaca yanıt vermesine borçludur.

Sınıflar mücadelesinde kendi bağımsız düşünme yetisinden yoksun Ahmet Altanlar gibi sol liberaller içinse bu ittifak “değişim” için büyük bir fırsattı. Altan’ın Taraf’ta yayımlanan 2010 referandumunda niçin AKP’nin desteklenmesi, “evet” denmesini gerekçelendiren yazısı buna yeterince örnektir. Hatta 2011 genel seçimlerinde AKP’ye oy vermeyeceğini beyan eden yazısındaki AKP’ye atfen yaptığı övgüde bile, bu liberal anlayışın emekçi kitlelerin bilincini nasıl manipüle etmeye çalıştığı görülecektir.

Erdoğan ve tayfası için demokrasi, kendi sözleriyle “gidilebilecek yere kadar gidilen bir taşıttan” ibarettir. İşlevi bitince bu taşıttan inilir. Bu taşıtta yol alan liberaller de aracın sahiplerince müsait bir yerde indirilmişlerdir. İstifalardan hemen sonra borsada değeri düşmesi beklenen Taraf’ın hisse senetlerinde yaşanan artış ise bir başka dikkat çeken noktadır.

İstifa depreminin yaşandığı Taraf’ın sahibi Başar Arslan üç yıl önce “Bir Budist için Buda neyse benim için de Ahmet Altan odur” demişti. Son ayrılıklar için de ne gazete sahibinin ne de ayrılanların birbirleri hakkında tek bir olumsuz, eleştirel görüş belirtmemiş olması ancak fikir ortaklığının yarattığı ortak maneviyatı, sahiplenmeyi gösterir. Altan’ın son zamanlarda artan AKP eleştirileri, kendini “sol” yelpazede gören “demokrat” iddialı bir yazar için hafifletici neden değildir. AKP’ye övgüler dizse de oy vermeyeceğini açıkladığı 2011 seçimlerinden bu yana

özellikle son zamanlarda sıklıkla başvurduğu, Bülent Arınç’ı bile Ahmet Altan’a değer vermekle birlikte bazı yazılarının kendisinde hayal kırıklığı yarattığını söylemek zorunda bırakan “AKP eleştirileri” Altan’ı aklamamaktadır.

Bu liberal platformda aynı “Taraf”ta yan yana gelenler, kalem oynatma yetileriyle ve veda yazılarıyla, sözleriyle de göstermektedirler ki yaptıkları bir amaç birlikteliğidir. AKP’nin çeşitli girişimlerle işçi ve emekçilerde yarattığı yanılsamalardan onlar da sorumludurlar. AKP “Ergenekon operasyonlarıyla” kendisi için bir engeli aşarken bu liberallerden fazlasıyla yararlanmıştı.

Öte taraftan kendilerine ilerici etiketler yakıştıran bu liberaller Taraf’ın kirliliği haber kaynaklarını asla açıklayamazlar. Gazetelerinde manşet, sütunlarında haber yaptıkları kaynaklar, köşelerinde şiddetli vuruşlara olanak sağlasalar da tüm bunları rejimin bugünkü derinliklerine borçludurlar. Her ne kadar bu liberaller gazetelerini okuyuculara emanet ettiklerini duyursalar da, bilinmektedir ki sayfalar AKP’nin ve cemeatin çeşitli kalemşörlerine miras bırakılmıştır. Bu ölçüde olan bir nöbet değişimidir.

Elbette Taraf’ın karanlık yüzü sadece bu yazılanlardan ibaret değildir. Kanlı ‘77 1 Mayıs katliamını devrimcilere yıkmaya çalışan, Balyoz Davası’nda tutuklu yargılanan emekli Hava Eğitim Komutanı Korgeneral Ziya Güler’in 1972’deki THKP-C davasında yargılandığı iddiasını ileri sürerek devrimci örgütleri şaibe altında bırakmaya çalışan da aynı Taraf’tır. Yine özellikle seçilen bir Mayıs ayında, 2008 yılında, sütunlarında, sola ve devrimci değerlere karşı bir kampanya başlatan da bu aynı karanlık odaktır. ‘71 devrimci hareketinin önderlerine karşı kirliliği bir dezenformasyon kampanyası başlatan Taraf, Deniz Gezmiş’e “İttihatçı”, Mahir Çayan’a da “darbeci” diyebilecek kadar düşkündür.

Tek hakikat odur ki, Taraf gazetesinin sayfaları, yayın çigisiyle sermaye devletinin elinin kirini silmesine yardımcı olan bir mendil olmuştur. Taraf’ta köşe kapmış liberaller, bu kirliliği ve kanlı düzenin değirmenine su taşımışlardır.

Son olarak herkesi doğru yerde taraf olmaya, kendi bayrağı altında mücadeleye çağırılmaya devam etmeliyiz.

Industry ALL'un raporundan yansıyanlar...

Taşeronluğa karşı mücadele hayati ve acildir!

Tüm Endüstri Avrupa İşçi Sendikaları Federasyonu (Industry ALL) "Güvencesiz çalışmaya son" şiarıyla bir kampanya başlattı. 140 ülkeden 700 sendika ve 50 milyondan fazla işçinin üyesi olduğu Industry ALL, küresel çapta yürütmeyi planladığı bu kampanya için bin de broşür yayınladı. Türkiye'den de bir çok sendikanın üye olduğu kuruluşun yayınladığı broşür dünyadaki taşeron çalışma sisteminin hangi boyutlara ulaştığını çarpıcı bir şekilde gösteriyor.

21. yüzyıl köleliği: Taşeronluk sistemi

Kapitalist-emperyalist sistemin onyıllardır içerisinde bulunduğu bunalımdan kurtulmak için başvurduğu yöntem daha fazla artı-değer elde edecek uygulamaları devreye sokmak oldu. Bu uygulamaların başında da esnekleştirme ve güvencesizleştirme geliyordu. İşçi sınıfına, esnek çalışma koşullarını kabul etirebilmenin tek yolu ise örgütsüzleştirmekten geçiyordu. Çünkü örgütlenme, düşük ücretle daha fazla çalıştırmanın, tazminat ödemediğinden işten kolayından çıkartmanın, ağır işlerde çalıştırıp öldürüp ya da sakat bırakıp bir kenara atmanın önündeki engeldir. İşte taşeronluk sistemi bu amaçla devreye sokuldu. Bu sistem bugün artık dünya ölçeğinde akıl almaz boyutlara ulaşmış ve işçi sınıfını 21. yüzyıl kölesi haline getirmiştir.

Taşeronluk küresel çapta bir sektör haline geldiği gibi, bu sektörün son zamanlardaki büyümesi de son derece hızlı. Bu sektördeki şirketlerin küresel kuruluşu *Özel İstihdam Firmaları Uluslararası*

Konfederasyonu'na (CIETT) göre, sektörün küresel yıllık satış geliri 1996'da 83 milyar avro iken 2009'da 203 milyar avroya çıkmış, taşeron işçilerinin sayısı da aynı dönemde ikiye katlanmış durumda. 2008 krizinden sonraki verileri sonraki veriler ele alındığında bu rakamların misliyle büyüdüğünü görebiliriz. Türkiye'de ise resmi rakamlarla 1 milyonun üzerinde taşeron işçisi var. Gerçekte bu rakamın daha büyük olduğu kesindir. Ama bu kadarı dahi Türkiye'deki taşeron sisteminin hangi boyuta ulaştığını bizlere göstermeye yetiyor.

Türkiye'de geçtiğimiz günlerde tartışmaya açılan iş yasasının 2. Maddesi'nde yer alan "işletmenin ve işin gereği ile teknolojik nedenle uzmanlık gerektirme" koşulunun değiştirilmek istenmesi gibi düzenlemelerle son engeller de kaldırılmak isteniyor. Böylelikle taşeronluk ana çalışma biçimi haline gelecek.

Dünyada taşeronluk sisteminin durumu

Industry ALL'un 2009 verilerine göre **Meksika'da** işgücünün yüzde 10'u taşeron firmalarca istihdam ediliyor. **Rusya'da** yabancı şirketlerin yaklaşık yüzde 75'i, Rus şirketlerinin ise yüzde 35-50'si taşeron işçi kullanıyor. Ancak bu konuda resmi bir istatistik yok. **Britanya'da** taşeron işçilerinin tahmini sayısı 2008'de 270 bin ile 1,4 milyon arasında değişiyordu. **Hindistan'da** kesin bilgiler olmamakla birlikte, özel sektördeki işçilerin yüzde 30'u taşeron aracılığıyla istihdam edilmektedir. **İspanya'da** geçici işçilik bütün istihdamın yüzde 30,9'unu oluşturuyor. Taşeron işçiliği ise bütün geçici iş sözleşmelerinin altıda birini buluyor. **Tayland'da** elektronik endüstrisindeki yaklaşık 500 bin işçinin yarısından fazlası taşeron işçisidir. **Filipinler'de**



2008'de tüm işçilerin yüzde 10,8'i taşeron firmalar tarafından istihdam edilirken, 20'den fazla işçi çalıştıran bütün işverenlerin yüzde 64'ü (imalatta yüzde 67,5'i) taşeron firmaları kullanıyor. **Çin'de** tahminen 60 milyon geçici taşeron işçisi vardır. 2008'de çıkan bir yasadın sonra bu sayı ikiye katlandı. *Nokia*'nın Çinli işgücünün yüzde 30'u taşeron işçisidir. **Güney Afrika'da** 1 milyona yakın işçi, işçi sınırları tarafından istihdam ediliyor.

Krizde ilk çıkartılanlar taşeron işçileri oluyor

Industry ALL'un hazırlamış olduğu broşür, kriz döneminde ilk olarak taşeron işçilerinin çıkartıldığını sayısal verilerle gözler önüne seriyor. "2008 ortaları ile 2009 ortaları arasındaki dönemde, 27 üyeli AB'nin sınırları içindeki bölgede sürekli sözleşmeli işçilerin sayısı yüzde 1,3 oranında düşerken, geçici sözleşmeli işçilerin sayısı yüzde 6,3 oranında düşüş gösterdi. Taşeron işçilerinin çalıştığı toplam saat 2009'da Hollanda'da yüzde 25 ve Çek Cumhuriyeti'nde yüzde 50 azaldı. Sosyal güvenlik sistemi ya da sosyal haklar söz konusu olmadan işçilerin işlerine hemen son veriliyordu. Taşeron işçilerinin bu şekilde hızla işten atılmaları, krizin tetiklediği iş kayıplarını hızlandırmaktadır."

Özel İstihdam Firmaları Uluslararası Konfederasyonu (CIETT) çatısı altında, *Manpower*, *Adecco*, *Kelly* ve *Randstad* gibi dev küresel istihdam

şirketlerinin yanı sıra, özel istihdam firmalarından oluşan 48 ulusal federasyon bulunmaktadır. CIETT sınıfsal karakterine uygun olarak bu gerçeği şöyle itiraf ediyor: "Şirket işgücünün esnek bölümü, kriz dönemlerinde tampon işlevi görür; krizin sürekli işgücü üzerindeki etkisini hafifletir."

Taşeron sistemine karşı mücadeleye!

Taşeronluk sistemi işçi sınıfına vurulmuş bir prangadır. Bu prangaya karşı ise işçi sınıfının bugün için yetersiz olsa dahi mücadelesi devam ediyor. Dünyanın bir çok yerinde taşeronluk sistemine karşı verilen mücadeleler bunu gösteriyor. **Hindistan'da** Şubat 2012'de bütün sendikaların genel grev çağrısıyla milyonlarca işçi sokaklara döküldü. Eylemin ana talebi taşeron işçilerin daimi işçilerle aynı haklara ve güvencelere sahip olmasıydı. Mart 2012'de **Güney Afrika'da** 32 kent merkezinde işçi sınırlarına karşı 200 binden fazla işçi sokaklara döküldü. **Norveç'te** hükümetin taşeron işçiliğiyle ilgili AB yönergesini kabul etme kararını protesto etmek için Ocak 2012'de yapılan greve 150 bin işçi katıldı. Şubat 2011'de **Endonezya'da** 10 bin işçi ve **Almanya'da** 210 binin üzerinde işçi güvencesiz istihdam tehdidinin artmasını protesto etmek için sokaklara döküldü.

Günümüzde Türkiye'de de bu mücadele devam etmektedir. Ancak şurası açıktır ki, sendikalar taşeronluk sisteminin kaldırılması için etkin ve sonuç alıcı bir mücadele hattı örmekten uzaklar. Bunun yanında, sermaye hükümetinin Ulusal İstihdam Stratejisi adı altında yürüttüğü saldırı ise durdurak bilmeden devam ediyor. Taşeronluk sisteminin önünü gitgide açacak yasalar peşisıra meclisten geçirilmektedir. Kiralık işçi uygulaması ve esnek üretim istihdam modellerinin hayata geçirilmek istenmesi buna bir örnektir. Ayrıca işçi sınıfını güvencesiz çalışmaya itecek kıdem tazminatının kaldırılması ve keyfi sömürüyü getirecek olan bölgesel asgari ücret uygulaması gündemdeki diğer saldırılardır.

Bütün bu saldırılar bir bakıma aynı kapıya çıkmaktadır. O da, işçi sınıfını tümenden örgütsüz ve güvencesiz çalışmaya mahkum etmektir. Sendikaların Toplu İş İlişkileri Yasası geçerken gösterdikleri pratik dikkate alındığı zaman bundan sonra da farklı davranmayacakları bellidir. Bunun için görev, işçi sınıfının ileri ve öncü unsurlarına düşmektedir.

Trakya İşçi Birliği'nden iş hukuku semineri

Trakya İşçi Birliği, 16 Aralık günü Belediye-İş Sendikası Trakya Şubesi toplantı salonunda iş hukuku semineri gerçekleştirdi.

Seminerin başında, birlik çalışanı bir işçi, birliğin amaçlarını anlatarak toplantıya katılan işçileri birlik çalışmalarına katılmaya davet eden bir konuşma yaptı.

Avukat Zeycan Balcı Şimşek de sermaye hükümetinin son dönemde işçilerin haklarına dönük genel saldırıların anlatımını yaptı. ÜİS başlığı altında hayata geçirilmek istenen kıdem tazminatı fonu, bölgesel asgari ücret, taşeronlaştırma, esnek çalışma biçimleri üzerinden yapılan bilgilendirmenin ardından 4857 sayılı iş kanununda güdük de olsa var olan işçi haklarını anlattı.

Kısa bir aranın ardından işçilerin soruları yanıtlandı.

Sunum boyunca yaşanan örneklerle yasaları uygulatmanın ve genişletmenin yolunun fiili meşru mücadeleden geçtiğinin altı çizildi.

CHP'li belediyede taşeron köleliği



Ben bir süre öncesine kadar Altaş Temizlik adlı taşeron firmada çalışıyordum. Çanakkale Belediyesi'nin temizlik işlerini yürüten Altaş Temizlik'te yaklaşık 150 işçi çalışıyor.

Çanakkale Belediyesi'nde taşeronluk sistemi 2004 yılında başladı. Taşeronun gelişiyle herkes çok iyi şeyler olacak sanıyordu. İstihdam sorunun çözüldüğünü düşünenler, Belediye Başkanı Ülgür Gökhan'ı tebrik yağmuruna tutuyorlardı. Fakat güvencesiz ve ucuz işgücü olarak çalışacaklarını hiç bilmiyor, düşünmüyorlardı.

Henüz ilk günlerde başlamıştı taşeronluğun zararları kendini göstermeye. İşe girdik diye sevinen işçiler, belediyede tanıdıkları var diye amir olan, ciğeri beş para etmez insanların işten atma tehditleriyle yüz yüze kalmışlardı bile. Ama buna karşın kimse kılını bile kıpırdatamıyordu. İşçileri korkutmak için birkaç kişi işten çıkarıldı. İşçilere "sesinizi çıkarırsanız işten kovulursunuz" mesajı verilmeye çalışılıyordu.

Sadece bir sorun değil, sorunlar yığını vardı. 2008-2009 yılları arasında 3 ay ve 2 ay ayrı ayrı olmak üzere maaşlar geç yatırıldı. Düşük maaşları ya da tek gelirleri olan işçiler mağdur edildi. Ev kiralarnı, elektrik ve su faturalarını ödeyemediler. Çoğu işçinin evine haciz geldi. Zaten açlık sınırında yaşayan bu insanları, ölümle yüz yüze getirdiler. İşçiler sokağa bile çıkamayacak hale geldi. Çünkü işçiler onurlu oldukları kadar gururlu da olan insanlardır. Bir işçi borçlandığı kişiye borcunu ödeyemezse huzursuz olur. Taşeron işçileri bu zorlukları yaşarken, belediyenin kadrolu memurlarının ve işçilerinin maaşları düzenli bir şekilde yatıyordu.

Biz işçiler tuvalete giderken bile amirlerden izin istemek zorundaydık. Ne kadar komik öyle değil mi? Temizlik arabasını bırakıp tuvalete gitmişti bir keresinde bir işçi izin almadan. Arabasının yanına gelince amirin oraya geldiğini gördü. Ne yapıp ettiyse tuvaletten geldiğini amirine inandıramadı. Bu nasıl bir rezalettir? İşçiler en insani ihtiyaçlarını karşılamak için bile amirlerinden izin istemek zorundalar. İzin verilmediyse tuvalete de gidemezsiniz...

Bu kadar rezaletten sonra Belediye Başkanı işçilerin şantiyesine kadar gidip, sözde özür diliyor, diyor ki: "Sizlere maaşımızı ödeyemedik. Hakkınızı helal edin." Ama üstü kapalı tehdit etmeyi de

unutmuyor; seçimler yaklaşıyor oyunuzu bize vermezseniz işten atılırsınız anlamına gelen nutuklar atıp gidiyor. Şimdi soruyorum size siz nasıl solcusunuz? Sizin bu işçilerin karşısına geçip tüm bunları söylemeye, işçileri tehdit ve taciz etmeye ne hakkınız var?

Geçen ay da işçiler maaşlarını tam 13 gün gecikmeli olarak almışlar. İşçilerle oyun oynamaya ne hakları var? Seçim zamanı gidip yine mi özür dileyebilecekler? Buna tükürdüğünü yalamak denir.

İşte "sosyal demokratlık" budur. Bir hayli dile getirilen, o sözde "emekten yana olanların" dillerinden düşüremediği "sosyal demokratlık" budur. Azılı emek düşmanlarından tek farkları, işçileri sömürürken onların kulağına güzel sözler fisildamalarıdır.

Cumhuriyet tarihinden bu yana birçok hükümet gelip geçti. Hepsisi de kapitalizme en iyi hizmeti sunmak için vardı. Çünkü bu partilerin hepsi düzen partileridir. Amaçları daima burjuvaziye hizmet edip, alinteriyle emeğinin hakkını arayan işçi sınıfını ezmeye çalışmaktır. Cumhuriyet Halk Partisi'nin de bir düzen partisi olduğu apaçık görülmektedir. Hiçbir iddia bunun aksini kanıtlayamaz.

Çoğu CHP belediyelerinde taşeronluk sistemi uygulanmaktadır. Maltepe Belediyesi taşeron işçileri, "Taşeron işçisi köle değildir!", sloganlarıyla kendisini protesto ettiklerinde, "Taşeron işçisi köle değildir yanlış slogan. Taşeronluk köleliktir zaten" ifadelerini kullanan; "Taşeronlaşmaya ilk karşı çıkan, sendikanın hak olduğunu savunan ilk parti kimdi?" diyen Kılıçdaroğlu değil miydi? Madem CHP Genel Başkanı bunu biliyor, neden belediyelerinde taşeronluk sistemi yoğun biçimde sürmekte? Bu ikiyüzlülük değil de nedir?

Biz sosyalistler olduğu sürece siz, işçi sınıfını kandıramayacak ve onların haklarını yiyemeyeceksiniz. Artık yeter! Bu bozuk düzene bir son vermenin zamanı geldi. Bundan sonra maaşlarını geç alıp borçlarını ödeyemeyen işçinin uykuları değil, sizlerin uykusu kaçacak. Çünkü biz sosyalist ideolojiyi kavramaya çalışan ve hakkını arayan işçiler, söylediğiniz yalanları bu insanların gözü önünde teşhir etmekten hiç ama hiç korkmayacağız. Hak arama mücadelemizden asla vazgeçmeyeceğiz.

Çanakkale'den eski bir Altaş işçisi

"Yanmayı göze aldık!"



Kartal Belediyesi'nde Kartursaş taşeronunda çalışırken sendikalaşan, ancak mücadelede kararlılıkları nedeniyle belediye yönetimi tarafından işsiz bırakılan işçilerden Murat Aydoğan ile konuştuk.

Murat Aydoğan (Kartursaş işçisi): Toplu iş sözleşmesi sürecinde daha önce bir tikanıklık oldu. Belediye yönetiminden kaynaklanan bir sorun vardı. O zaman da eylemli bir süreç yaşamıştık. Fakat Başkan Altınok Öz ve belediye yönetimi bize yapılacak şartname ile bu sürecin aşılacağı ve sosyal haklarımızın da verileceği güvencesini verince bu tikanıklık 1 yıl ötelendi. Bu süreç içinde Kartursaş'ın kasasından taşeron işçiler için bir tek kuruş bile çıkmadı.

Ama son noktada Altınok Öz, eylemlilik süreçlerinde öne çıkan işçilerden rahatsız olduğunu ve onları işe almayacağını söyledi. Dahası Kartursaş ihaleyi kaybetti. Şirket ihaleyi kaybetmiş olabilir, fakat başkanın verdiği hiçbir sözü yerine getirmediklerini, şartnameye daha önce verdiği hiçbir sözü koymadıklarını, sosyal haklarımızı vermediklerini, idari maddeleri uygulamadıklarını gördük. Yani bizi aldattılar. Biz de bu haklarımızı almak için sokağa çıktık.

Duyduğumuza göre, sendikamızın genel merkezinden gelen yetkililerle görüşmesinde Altınok Öz, şube yönetimini değiştirirsek kendisinin bizlere yardımcı olacağını ifade etmiş.

Bütün bu yaşananlar karşısında yüksek bir katılımı işçiler olarak sokağa çıktık. Biz bu süreçten sonra gelecek olan firmayı tanımıyoruz, asla çalıştırmayacağız. Artık işçinin kaybedecek hiçbir şeyi olmadığını gördük. Zaten bu insanlar asgari ücretle çalışıyor, evine ekmek götürüyorlar. İşçi zaferin sokakta kazanılacağını anladı ve sokaklara çıktı.

Artık saraylarda, otellerde sıcak kaloriferlerin başında olan herkesin keyfi kaçacak. Biz bu saatten sonra birilerini rahatsız edeceğiz artık... Korkumuz da yok artık, kelle koltukta gidiyoruz. Kaybedecek hiçbir şeyimiz yok, kesinlikle geri adım atmayacağız. Herhangi bir arkadaşımızın tırnağına bile zarar gelse bunun hesabını tek tek soracağız.

Altınok Öz daima yakarım yıklarım diye tehditler savuruyor. Biz de diyoruz ki o bizi yakacaksa biz de bu ateşle Kartal'ı yakacağız. Biz yanmayı göze almışız, bizim kaybedecek hiçbir şeyimiz yok. Bu insanlar evine ekmek götürüyor, herkes hacizlik olmuş, yoksulluk sınırını geçtik açlık sınırının çok çok altında yaşıyor.

İnsanları artık kandıramayacaklar. İşçilerin artık vaatlere karnı tok. Bunu sokakta bir defa daha gösterdik. Altınok Öz, "burası benim çöplüğüm" diyor, bunun öyle olmadığını göstermiş olduk, horozluk yapacaksa artık başka çöplüğe gidecek.

Asgari ücretlinin açlık ve sefaletle imtihanı...

Tablo 1. Seçilmiş Maddelerde Alım Gücü Kaybı

Madde Adı	Değişim (%)
Doğalgaz	-6,99%
Tren Ücreti Banliyo	-5,60%
Odun Ücreti	-5,27%
Tiyatro	-3,13%
Elektrik Ücreti	-3,07%
Su	-2,66%
Vapur Ücreti Şehir Hatları	-2,53%
Kömür Ücreti	-2,14%
Metro Ücreti	-1,74%
Tavuk Eti	-1,23%
Kuru Fasulye	
Bebek Bezi	
Ayçiçek Yağı	

Zorunlu Gıda Harcamaları	
Yetişkin Kadın	9,04
Yetişkin Erkek	9,35
15-19 Yaş Erkek Çocuk	9,99
4-6 Yaş Kız Çocuğu	6,98
Toplam	35,37
AÇLIK SINIRI	1061

Harcama Kalemleri	Harcama Tutarı	Harcama Yüzdesi (%)
1. Gıda ve içecekler	1061	31,63
2. Giyim ve ayakkabı	210	6,25
3. Konut, su, elektrik, gaz ve diğer yakıtlar	949	28,29
4. Sağlık	75	2,23
5. Ulaştırma	327	9,76
6. Haberleşme	144	4,30
7. Eğlence ve kültür	74	2,20
8. Eğitim hizmetleri	66	1,96
9. Lokanta, yemek hizmetleri ve oteller	139	4,14
10. Çeşitli mal ve hizmetler	118	3,53
YOKSULLUK SINIRI	3354	

Asgari Ücret Tespit Komisyonu kapalı kapılar ardında yaptığı oturumlarla yeni yılda geçerli olacak sefalet ücretini belirlemek için mesai yapıyor. Bilindiği üzere komisyon 5'er kişiden olmak üzere işçi, patron ve hükümet adına katılan temsilcilerden oluşuyor. İşçiler adına Türk-İş, patronlar adına ise TİSK toplantıya katılıyor. Türk-İş'in işçi sınıfını ne kadar temsil edebileceği bir yana, komisyonun bu yapısı onun zaten sermayenin basit bir oyuncuğu olduğunu gösteriyor.

Bu komisyon tarafından her yıl sergilenen orta oyununun son perdesi devam ederken, milyonlarca işçi ve emekçinin açlık ve sefalet koşulları altında yaşadığı gerçeği ise gizlenemiyor. Açlık sınırının bin 61 TL, yoksulluk sınırının ise 3 bin 354 TL olduğu ülkemizde asgari ücret, dört kişilik bir ailenin ancak bir hafta insanca yaşamasına yetebiliyor. Diğer bir deyişle, asgari ücretli 1 hafta insanca yaşamasına yeten ücret için 1 ay çalışıyor.

Kuru fasulye lüks oldu

DİSK-AR'ın, TÜİK (Türkiye İstatistik Kurumu) madde fiyatları, TÜFE Endeksi ve Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı verileri üzerinden yaptığı hesaplama da bu gerçeği net biçimde gözler önüne seriyor.

Araştırmaya göre asgari ücret son 1 yılda ekmek, ayçiçek yağı, elektrik, su, odun ve kömürde yaşanan fiyat artışları karşısında alım gücünü büyük ölçüde kaybetti.

2011 yılının Kasım ayı ile bu yılın Kasım ayını karşılaştığımızda, ekmek fiyatlarındaki artış karşısında alım gücünü %1,23 yitiren asgari ücretli, geliri ile 14 ekmek daha az alıyor. Ayçiçek yağından 2 litre 100 gram daha az alabilen asgari ücretli, fiyatı nedeniyle kırmızı ete tercih ettiği tavuk etinden bir önceki yıla göre 3 kg daha az yiyebiliyor. Bir zamanlar yoksul yemeği olarak nitelendirilen kuru fasulye bile sefalet ücretine mahkum edilen milyonlar için lüks haline geldi. DİSK'in araştırmasına göre, kuru fasulyede %2,53 oranında alım gücü kaybı yaşandı.

Asgari ücretlinin alım gücünün en ciddi şekilde gerilediği gider kalemlerinin başında yoğun kış koşullarında ısınma ile ilgili gider kalemleri geliyor. Asgari ücret doğalgaz karşısında alım gücünü %12,7 düzeyinde kaybederken, odunda bu oran %7,9, kömürde %3,13 seviyesinde. Elektrik ve su

fiyatlarında artış da işçi ve emekçilerin belini büküyor.

Asgari ücretli, elektrik ücreti karşısında alım gücünü %7, en temel yaşamsal ihtiyaçlarımızdan su karşısında %5,6 kaybetti.

Zam dalgasının en çok vurduğu alanların başında gelen ulaşımda yapılan zamlar, asgari ücretle çalışanların tren ulaşımında alım gücünü %12 oranında kaybettiğini gösteriyor.

Buna göre tren banliyo ücretleri bir yılda %28 artışla 1,8 TL'den 2,3 TL'ye çıkarken, asgari ücret ile yapılacak sefer sayısı 364'ten 321'e geriledi. Şehir hatları vapurlarında alım gücü kaybı %5,27, metroda %3,1 oldu.

Asgari ücretli, bebek bezinde de alım gücünü %2,14 oranında yitirdi. Asgari ücretli geçen yıla göre 44 adet daha az bebek bezi alabiliyor.

DİSK-AR'ın yaptığı başka bir araştırmanın sonuçlarına göre sağlıklı beslenmek için yetişkin bir kadının yapması gereken günlük harcama tutarı 9,04 TL olurken, bu rakam yetişkin bir erkek için 9,35 TL, 15-19 yaşındaki erkek çocuk için 9,99 TL, 4-6 yaş bir kız çocuğu için 6,98 TL oldu. Buna göre 4 kişilik bir ailenin sağlıklı beslenmesi için yapması gereken günlük gıda harcaması 35,37 TL.

Aynı hesaplama göre 4 kişilik ailenin sağlıklı beslenmek ve insanca yaşayabilmek için yapması gereken asgari harcama tutarı ise aylık 3 bin 354 TL. Söz konusu ailenin gereksinimlerini karşılamasında "gıda, içecek vb." için ayırması gereken tutar bin 61, giyim ve ayakkabı için ayırması gereken tutar 210 TL. Asgari ücretin 739 TL olduğu düşünüldüğünde aradaki uçurum rahatlıkla görülecektir.

Bu oyunu bozalım

İşte bu kapitalizm ve onun dayattığı açlık, yoksulluk ve sefalet tablosudur! DİSK-AR'ın araştırmaları, Türkiye'deki açlık ve sefalet tablosu yoruma gerek bırakmıyor. Sermaye hükümeti AKP ve asalak kapitalistler, asgari ücretin belirlenmesi sürecinde kendi krizlerinin faturasını emekçilere bu biçimde ödetiyorlar. Ücretleri olabildiğince düşük bir seviyede tutarak işçi sınıfını açlığın kör kuyusuna mahkum ediyorlar.

İşte bu yüzden, kapitalist sömürüye karşı mücadeleyi yükseltmenin önemi daha da artmaktadır. Bu oyunu bozmanın yolu ise, "görüşme" adı altındaki ortaoyununu dağıtmaktan geçiyor.

Arçelik'te işten çıkartma

Arçelik, Eskişehir'de bulunan fabrikasından 240 işçiyi işten çıkarttı. 15 Aralık günü gerçekleştirilen işten çıkarmalara gerekçe olarak, İngiltere'de satış firmasının batması gösterildi. İşçiler 10 Kasım'da bir yürüyüş yaparak Türk Metal'i protesto etmişlerdi.

Gece vardiyasından başlayarak toplam üç vardiyayı kapsayan işçi çıkartımında, toplam sayı 240 olurken, sayının artma ihtimali var. Çoğu yirmi yıllık, on yıllık eski işçilerin olduğu atımlarda, işçiler Türk Metal Sendikası üyeleri idi. Fabrikada örgütlü olan Türk Metal işten çıkarılan işçilere destek vermezken, işçilere yargı yolunun açık olduğunu ifade ederek onları yalnız bırakacağını gösteriyor.

Atılan işçilere sahip çıkmayan Türk Metal sendikası, açıkladıkları 2012-2014 Grup Toplu İş Sözleşmesi sonrası, bu fabrikanın işçileri tarafından protesto edilmişlerdi. İşçiler Türk Metal'in kendilerini kandırıldığını belirterek, sendikaya tepkilerini fabrikada yemek yemeyerek, iş çıkışı OSB ile şehir merkezi arasında 10 km yürüyüş ve basın açıklaması yaparak göstermişlerdi.

İşten atılmaların yapılan eylemden bir ay sonra olması ve eyleme katılan işçilerden oluşması, yıllardır tescillenen Türk Metal Sendikası-patron işbirliğinin yeni bir örneği olduğunu gösteriyor.



BDSP'den Elkim ziyareti

Kocaeli Dilovası'nda bulunan Elkim Radyatör fabrikasında işçilerin fabrika önünde bekleyişleri 17. gününde kararlıkla devam ederken Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) Elkim işçilerine dayanışma ziyareti gerçekleştirdi. Muallimköy sapağında toplanan BDSP'liler, Direniş yerine yakın bir yerde "Elkim işçisi yalnız değildir! Yaşasın sınıf dayanışması" pankartı açarak sloganlarla yürüyüşe başladılar. "Elkim işçisi yalnız değildir!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganlarıyla fabrika önüne gelindiğinde işçiler de alkışlarla sloganlara eşlik etti. Selamlaşmanın ardından direniş çadırına geçildi.

Burada BDSP adına bir konuşma yapılarak direnişin anlam ve önemi vurgulandı. Direniş her türlü desteğin verileceği ifade edildi. Direniş hakkında kamuoyuna yeterince bilgi verilmediği ve direnişle dayanışma için daha güçlü bir çaba içinde olunması gerektiği söylendi. BDSP'nin de bu konuda üzerine düşeni yerine getireceği vurgulandı.

Satış sözleşmesinin yolunu açmak için yüzlerce Arçelik işçisini işten attılar...

Metal işçisinin eli yakanızda, hesap vermekten kurtulamayacaksınız!

MESS ve ortağı Türk Metal'in son icraati Eskişehir Arçelik fabrikasında yaklaşık 240 işçinin işine son vermek oldu. Neden? Çünkü Arçelik işçileri Türk Metal satış taslağını açıkladığında sokağa çıkmış, "artık yeter" demişti. Sermaye ve uşağı tarafından yıllar boyunca metal işçisiyle alay edencesine oynanan oyuna dur demişti. Arçelik işçilerinin bu eylemi başka bir dizi fabrikada yankı bulmuş, Renault'ta ise işçiler üretimi durdurmuştu. Bir sel gibi taşan bu öfke karşısında ise MESS ve Türk Metal fabrikalarda kaçacak delik aramıştı.

Ancak bu işçi düşmanları, metal işçisinin haklarından gelecek kadar hazır olmadığını görünce saldırıya geçtiler. Önce çok sayıda Renault işçisini işten attılar. Şimdi de ilk kıvılcımı çakan Arçelik işçilerini cezalandırmaya yeltendiler. Elbirliğiyle seçtikleri 240 Arçelik işçisini kapının önüne koydular. Bunu yaparak Arçelik işçisinin kolunu kanadını kırıp bir daha ayağa kalkamaz hale getirmeyi hesaplıyorlar. Aynı zamanda da metal işçisine gözdağı veriyorlar. İşsizlik kırbacıyla terbiye etmeye çalışıyorlar.

Çünkü metal işçisinin boynuna vurdukları sömürü zincirini zerrece gevşetmek istemiyorlar. Düşük ücretler ve ağır çalışma şartlarında en küçük bir esnemeye dahi yanaşmıyorlar. Esnemek bir yana ellerinden geldiğince ücretleri daha da düşürmek, çalışma yükünü daha da ağırlaştırmak istiyorlar. Tüm maharetlerini kullanarak satış sözleşmesinin önünü açmaya çalışıyorlar. Bunun için de işçinin elini kolunu bağlayıp bu düzene mahkum eden Türk Metal'e sahip çıkıyorlar. Kafa kafaya verip metal işçisinin ekmeği, işi ve geleceğiyle oynuyorlar.

Böyle yaparak metal işçisinin Arçelik'te, Renault'ta patlayan öfkesinin üstesinden geleceğini sanıyorlar. Ancak yaptıkları bu öfkeyi büyütme başka bir sonuç vermeyecektir. Metal işçileri bu çetenin ne mal olduğunu böylelikle daha iyi anlıyor. Onların MESS'in basit bir oyuncuğu olduğunu daha iyi kavriyor. Geleceği ve onuru için bu çeteden kurtulmaktan başka bir çaresi olmadığını daha net görüyor.

Metal işçisi bu durumda ne mi yapacak? Elbette Bosch işçilerinin yolundan gidecek. Bosch işçileri gibi kenetlenecek, Bosch işçileri gibi mücadele edecek, Bosch işçileri gibi hareket ederek bu asalakları fabrikalarından söküp atacaktır.

Tüm metal işçilerini Bosch işçilerinin yaptığı gibi yan yana gelmeye, komitelerde birleşmeye, hesap sormak üzere hazırlanmaya çağırıyoruz.

Metal İşçileri Birliği
17 Aralık 2012

İmkânsızı başarmak ve Netaş Grevi



Netaş (Northern Elektrik Malzemeleri) fabrikası 1969 yılından itibaren Ümraniye bölgesinde faaliyettedir. Ayrıca birkaç ilde bulunan şubeleri de üretim halindedir. 1975 yılında üyesi oldukları Tek Metal İş sendikasının ihanetine uğrayınca Maden-İş sendikasında örgütlenirler. Netaş sermayesi sendikal ihanet çetesi Tek Metal-İş sendikasıyla birlikte birçok işçinin işine son verir. Netaş işçileri bu saldırıya direnişle karşılık verir, fabrika işgal edilir. Polisle ve eylem kırıcılarla çatışılır ve sonunda direniş kazanılır.

Ancak dönem 70'li yıllardır. 60'lı yıllardan başlayan ve giderek militanlaşan güçlü bir sınıf hareketinin kendini toplum genelinde gittikçe hissettirdiği bir süreçtir söz konusu olan. Bugünün sınıf hareketine ilham veren, o dönemin işyeri işgalleri, grevler ve direnişlerle işçi sınıfı kazanımlar hanesine eklenen kazanımlarla haklarını genişletmiştir. 1975 Netaş grevini yaratan ve kazandıran işte bu 60'lı yıllardan itibaren ağırlığını ortaya koyan sınıf hareketidir. 61'de büyük saraçhane mitingi 63'te fiili grevle, grev hakkının önünü açan Kavel grevi, 1965 sıkıyönetime neden olan Zonguldak madenci direnişi, 66'da büyük Paşabahçe Direnişi gibi sınıf mücadelelerine damga vurmuş direnişler vardı. 70'li yılların henüz başı ise 15-16 Haziran İşçi Direnişi'ne tanık oldu. 75 Netaş grevi böylesi güçlü bir zeminden beslenerek kazanımla taçlandı.

Ancak 18 Kasım 1986 yılında gerçekleşen Netaş grevi, çok farklı sosyal koşullar içerisinde oluştu. 24 Ocak kararlarının uygulanmasını esas alan 12 Eylül cuntası, başta işçi sınıfı hareketi olmak üzere tüm toplum üzerine bir karabasan gibi çöktü. Kazanılmış haklar tümüden gasp edildi. Sendikalar kapatılır, ilerici nitelik taşıyan sendikacılar ve işçiler tutuklanır. Grevler yasaklanır. Deyim yerindeyse yaprağın dahi kımıldamadığı bir kesitte, henüz cuntanın tüm ağırlığının hissedildiği bir anda Netaş işçileri yeniden tarih sahnesine çıkarlar. Hem de 12 Eylül'ün yenilgi ve teslimiyet ruhuyla değil, 60'lı ve 70'li yılların militan damarını taşıdığı hissettirerek ortaya çıkarlar. 12 Eylül'de kapatılan Maden-İş sendikasıdan sonra açılan Otomobil-İş sendikasında örgütlü olan işçiler,

TİS sürecinin tıkanmasıyla beraber greve başlar. 3150 işçi 93 gün direnir. 163 grev gözcüsü vardı ve her gün en az 500 işçi aktif bir görev üstleniyordu. İşçiler 88 maddelik toplu sözleşme taslağını kendileri hazırlayarak Netaş sermayesine dayattılar. İstedikleri ücret artışını sağlayabildikleri gibi bazı sosyal hakları da kazanabildiler. Örneğin 12 Eylül yasalarında yer alan yıllık 4 ikramiye hakkını 6 ikramiyeye çıkardılar. Ayrıca işten atılan işçiye 3 maaş tutarında işsizlik parası ödenecekti. Disiplin kurullarında işçi ve işveren eşit sayıda temsil edilecek, başkanlık dönüşümlü olacaktır.

Taban iradesine ve inisiyatifine dayanan, filli-meşru bir mücadele hattı sınıfın kazanımında önemli bir yerde durmaktadır. Netaş grevinin en önemli deneyimi budur. İnisiyatifi sendikaya bırakmak yerine kendi ellerine almışlardır. Ki o dönem sendikalara egemen olan hava "Bu yasalarla grev olmaz" havasıdır. İşçi sınıfı iyi örgütlenmiş taban iradesini ortaya koydu, bu irade hem pasif sendikal anlayışı hem de 12 Eylül'ün faşist yasalarını aşarak önemli bir mevzi oluşturdu. İşçi sınıfı ve emekçilerden dayanışma talep ettikleri gibi o dönem sürmekte olan Derby greviyle de sınıf dayanışmasını yükselttiler.

Yıllar sonra bugün, sermayenin 12 Eylül yasalarına dahi tahammül edemediğine tanıklık ediyoruz. Yeni sendikalar kanunu iş kolu birleştirme oyunu ve baraj engeliyle fiilen pek çok sendikayı işsiz hale getiriyor. Fakat aynı döneme denk düşmek üzere sınıf içerisinde hareketlenmelerin yaşandığına da tanıklık ediyoruz. Birçok iş kolunda yaşanan direnişlerle beraber, metal işçileri Türk Metal çetesinin ihanetine karşı yeni bir çıkış yolu arıyor. Bu anlamıyla başta Bosch ve Renault gibi büyük fabrikalarda Türk-Metal çetesinin hükümranlığını sorgulamakta, Birleşik Metal İş ön plana çıkmaktadır. Fakat asıl önemli gelişmeler ve kalıcı kazanımlar metal işçilerinin taban birliği yaratıldıktan sonra inisiyatifin işçilere geçtiği bir süreçte yaşanacaktır. Bu süreç hiçte uzak değildir. İlham kaynağı ise Netaş gibi grevler olacaktır.

Zeynel Nihadioğlu
Edirne F tipi Cezaevi/A-6-17

Direniş alanlarında özgürleşenler, özgür ve eşit bir dünyayı inşa ediyor!

Sömürü düzeni tüm işçi sınıfına düşük ücretlerle, sigortasız, güvencesiz ve geleceksiz çalışma koşulları dayatırken bu saldırılardan en çok etkilenen kadınlardır. Yedek işgücü olarak görülen ve emeği değersizleştirilmeye çalışılan kadınlar, düşük ücretlerle tüm haklardan yoksun olarak çalıştırılırken günü geldiğinde de kapının önüne ilk atılanlar oluyor. Ancak işsiz bıraktığı kadınları sömürmekten, bu durumu kendi lehine çevirmekten de geri durmayan sömürü düzeni evden çalışma ve gündelikçi işçilik gibi modellerle karına kar katmayı sürdürüyor.

Çalışma yaşamında karşılaştığı sorunların yanı sıra kadın işçi ve emekçiler aynı zamanda görünmeyen emeğin sahibidir. Ev işleri, çocuk ve yaşlıların bakımı gibi tüm sorumluluklar çalışsın veya çalışmasın yine zorunlu görevler olarak kadınlara dayatılır.

Evde, işte, sokakta tacize, tecavüze ve aşağılanmaya uğramak ise cabasıdır.

Ama direniş alanlarında özgürlüğün ve eşitliğin ayak seslerini yükselten kadınlar kurtuluş yolunu da göstermektedirler.

Direniş kadını, kadın direnişi büyütüyor...

Kadın işçiler tek başına dahi olsa tüm onursuz saldırıların karşısında militanca direnerek sömürü düzeninin yanıt verebilmektedirler. Yıllarca zayıf ve çaresiz gibi gösterilen kadınların sınıf mücadelesinde nasıl da devleştiğini direniş alanlarında görmekteyiz. Bu alanlarda direnen kadınlar, kendi bilinçleriyle birlikte, kapitalizmin tahrip ettiği erkek sınıf kardeşlerinin bilincindeki kadının konumunu da dönüştürmüştür.

Sisteme ve devlete karşı direnen kadınlar bir taraftan da ailenin ve toplumun gerici dayatmalarına karşı direnirler. Tüm bunlara göğüs gererek direnişini

sürdüren kadın işçiler kölelik zincirlerini birer birer parçalamaya başlamışlardır bile.

“Gücsüz ve korkak” gösterilen kadın işçiler devletin gazıyla, jopuyla, panzeriyle karşılaştığında erkek sınıf kardeşleriyle kolkola, militanca dövüşerek kapitalizmin yarattığı algıları ve tahribatı alt üst etmişlerdir. Gece geç saatlerde dışarı dahi çıkarılmasına izin verilmeyen kadınlar direniş çadırlarında düşman saldırılarına karşı gece nöbetlerinde yer almış, çadırlarını onurları gibi korumuşlardır. Bu mücadele içerisinde erkek sınıf kardeşleri ile barikat başında yan yana omuz omuza direnen kadın işçiler sistemin dayattığı gerici bilince büyük darbeler vurmuşlardır.

Yine bu mücadele içerisinde sınıf kimliğinin bilincine varmıştır. İşçi sınıfından kadın ve erkekler ile düşman burjuva sınıftan kadın ve erkeklerin olduğunu kavramıştır. Ezilen cins konumu ezilen sınıf konumu içerisine oturmuştur.

Desa Deri’de, TEKEL’de, Meha’da, Çapa’da, Entes’te, Paşabahçe’de, Kiğılı’da, Hey Tekstil’de ve daha nice direnişte kadın işçiler direniş bayrağını en ön safta dalgalandırırken işte bu gerçeklerin bilincine varmışlardır. Eşit ve özgür bir dünya için verilen kavganın da saflarında yerlerini almaktadırlar.



Devrimci Kadın Kurultayı hazırlıkları başladı

Sınıf devrimcileri Devrimci Kadın Kurultayı hazırlıklarına başladı. Kurultay için kurulan hazırlık komiteleri seminerler, imza kampanyaları ile kurultayın çalışmalarını yürütüyor.

İzmir’de seminer ve sergi

Kurultay sürecine ve 8 Mart’a yönelik araçlardan olan “Günümüzün burjuva toplumunda genel boyutlarıyla kadın sorunu” ile “Kadın sorunu ve kapitalizm” semineri 16 Aralık günü gerçekleştirildi. Seminerde ilk önce, kadın sorununun toplumsal ve tarihsel dayanakları anlatıldı, mücadele ve sosyalizm vurgusu yapıldı.

Seminer yapılan tartışmalar ve soru-cevap bölümü ile bitirildi.

Kurultay hazırlıkları kapsamında aynı gün Çiğli Belediyesi önünde açılan sergi ve imza masasıyla Çiğli işçi ve emekçilere yapılacak kurultayın ve 8 Mart’ın taleplerini içeren imza metni ile çağrı yapıldı. “Emperyalist savaşa, sömürüye, eşitsizliğe, şiddete karşı mücadeleye” şiarlı sergide kadına yönelik şiddetin bulunduğu resimler, yazılar dikkat çekti.

Ümraniye kurultaya hazırlanıyor

Ümraniye’de Kurultay Hazırlık Komitesi’nin son yaptığı toplantıda kurultay çalışması kapsamında kararlar alındı.

26 Aralık Çarşamba günü saat 19.00’da “Tarihten günümüze kadın sorununa genel bir bakış, kadın ve kapitalizm” başlıklı seminer yapılacak. “Kadın sorunu, toplumsal kurumsallaşmalar ve toplumsal devrim” başlıklı seminer ise Ocak ayında gerçekleşecek.

5 Ocak Cumartesi günü saat 18.00’de Ocak ayında “Rosa Luxemburg” adlı filmin gösterimi olacak.

20 Ocak Pazar günü saat 14.00’te “Kadın olmadan devrim olmaz, devrim olmadan kadın kurtulmaz, tarihten günümüze devrimci kadınlar yol gösteriyor” şiarıyla Rosalar’dan Hatice Yürekli’lere kadar devrimci kadınların yaşamlarını ele alan bir etkinlik gerçekleştirilecek.

Sincan’da kadın sorunu semineri

Sincan’da Devrimci Kadın Kurultayı çalışmalarını yürütecek güçlerle beraber konu ile ilgili bir seminer gerçekleştirildi.

Seminerde kapitalizmde kadın sorununun günümüzde nasıl kendini gösterdiğinin yanısıra, tarihsel olarak ortaya çıkışı anlatıldı. Sorunun esasta emekçi kadın sorunu olduğu vurgulandı. Kadın sorunun tarihte ortaya çıkışının, özel mülkiyetin ortaya çıkışı ile bağlantılı olduğu ve sınıfsal olduğu vurgulandı.

Ayrıca planlanan çalışmalar arasında kimi mahallelerde emekçi kadınlar ile ev toplantıları yapılması, Sincan’da bulunan demokratik kitle örgütlerinin, Kurultay Deklarasyonu üzerinden ziyaret edilmesi var.

Kızıl Bayrak / İzmir-Ümraniye-Sincan

“Devrimci Kadın Kurultayı’ndan güçlenerek çıkmalıyız”

Sistem baskısıyla oluşan ve bizim de zamanla yapmamız zorunluymuş gibi görüp alıştığımız “görevler” vardır. Kadının yapacağı şeyler bellidir. Çamaşır, bulaşık, yemek, çocuk bakmak önceden belirlenmiş bu görevler arasındadır. Davranışlarımız, hal ve hareketlerimizle de önceden belirlenmiş o sınırın dışına çıkmamıza izin verilmez.

Kadın işçiler olarak yükümüz daha da artıyor. Hem evde hem işte yapmakla yükümlü olduğumuz işler sosyal yaşantımızı kısıtlıyor. Patronların kar hırsı toplumsal bir dejenerasyon yaratıyor. Bu kadın-erkek ilişkilerine de yansıyor. İşyerinde kadın erkek arasındaki iş bölümünde de eşitsizlik yapılıyor.

10 Şubat Devrimci Kadın Kurultayı’nda tartışılacak konulardan da görüldüğü gibi, ister kadın ister erkek olsun ezilmişliğin nedeni bu sistemse eğer ve bu sistemde kadın bir kat daha fazla eziliyorsa kadının kurtuluşu için devrim zorunlu hale geliyor.

Kurultaydan kadının kurtuluşu için daha da güçlü çıkmalıyız.

Toplumsal olarak kadınlar erkeklerle aynı konumda olmadıkları için, kadın yaşamında pek çok sorunla karşılaşılıyor. Kadın birey olarak yaşamıyor. Kadınlar doğumdan ölüme kadar bu yaşadığımız dünyada sermaye için ucuz işgücü erkekler için ise hizmetçi olarak görülüyor.

Kadınların ve erkeklerin bu sorunlarla ilgili bilinçlendirilmesi gerekiyor.

Devlet işine geldiği gibi iletişim araçlarını medyayı, basını kullanarak nasıl toplumu yönlendiriyorsa ve kadının ezilmiş bir cins olduğunu insanların beynine yerleştiriyorsa, bizler de yapacağımız çalışmalarla bunun böyle olmadığını göstermeliyiz.

10 Şubat günü gerçekleşecek kurultay kadın sorununa genel bir bakış ortaya koyup tartışmak değil, kadının kurtuluşunu hedefleyen kararlar alıp uygulamalıdır. Ancak böyle olursa kurultay amacına ulaşır.

Ümraniye’den kadın işçiler

Hey Tekstil işçileri:

“Direnişçi işçiler kurultayda yerini alacak”



HEY Tekstil işçileri ile direnişleri ve Devrimci Kadın Kurultayı üzerine konuştuk.

- Direniş sürecinizden bahsedebilir misiniz?

Zeynep Gültekin: Fabrikada çalışanların çoğunluğu kadındı. Patronumuz da bir kadın. Üstelik TBMM tarafından üstün başarı ödülü almış ve TOBB Kadın Girişimciler Konseyi Başkanı olarak çalışıyor. Ama bizi haklarımızı vermeden işten attı, mağdur etti. Geleceğimizi, çocuklarımızın geleceğini yok etti. Biz sabahın köründe çocuklarımızı yatağında bırakıyorduk, gecenin köründe dönüyorduk. Devamlı mesaiye kalıyorduk. Yeri geliyordu sabahlara kadar çalışıyorduk. Aynur Bektaş bu şekilde zenginliğine zenginlik kattı. Buna rağmen bize hiçbir hakkımızı vermeden, bir neden göstermeden kapının önüne koydu. Biz de 9 Şubat'ta 420 kişi direnişe başladık. Bu süreçte EMEP ve ilk oluşturulan komite direnişi bitirmeye çalıştı ama biz vazgeçmedik. Şu anda yaklaşık 30 işçi direnişe devam ediyoruz.

Direniş sürecinde birçok baskıya, tehdide maruz kaldık. Patronun adamları direniş çadırına ve bizlere saldırdı. Biz haklı davamız için mücadele ederken birçok kez polis saldırıyla da karşı karşıya kaldık. Fabrika önündeki direnişimizi 15 Kasım'da Levent'te bulunan TOBB önüne taşıdık. Orada çadır kurduk ve çadırımız polisler tarafından parçalandı. Bizler de darp edildik, TOMA'lardan tazyikli su siktılar, biber gazı siktılar, yerlerde sürüklediler. Gözaltına alındık. Bu böyle günlerce sürdü, açlık grevine başlayan arkadaşlarımız da saldırıya uğradı. Ama yılmadık. Tüm bu baskılara rağmen haklarımızı alana kadar direnişimizi sürdüreceğiz. Direniş sürecinde ancak mücadele ederek ve birlik olarak hakkımızı alabileceğimizi ve vazgeçmemeyi öğrendik.

Güllü İlk: Kendimizi pasif görmedik. Direniş bize hakkımızı alma bilincini kazandırdı. Baskılara boyun eğmeden, zorluklara karşı direniyoruz. Amacımız Aynur Bektaş'tan ve Süreyya Bektaş'tan hakkımızı almak. Hakkımızı alana kadar da direnişimiz devam edecek. Hakkımızı almadan direnişi bırakmayı düşünmüyoruz. Bize “kazanamazsınız” diyerek yıldırıma çalışanlar yılmadığımızı görecekler. Patronun o kadar baskı yapmasına, direnişi bölmeye çalışmasına rağmen hakkımızı alana kadar direnişimizi sürdüreceğiz.

**- Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, 10 Şubat tarihinde Devrimci Kadın Kurultayı düzenliyor. Kurultay hakkında ne düşünüyorsunuz?**

Güllü İlk: Bizler HEY Tekstil işçileri olarak kadın patrona karşı kadın ve erkek işçiler birlikte mücadele ediyoruz. Tüm ezilenler, işçiler hakkını aramalı mücadele etmeli. Özellikle de kadın işçiler. Kurultayın da kadınların bilinçlenmesi için iyi olacağını düşünüyorum. Mesela çalışan kadınların birçok zorluk çektiğini, zor koşullar altında çalıştığını biliyoruz. Bunun farkında olmayanlar kurultay sayesinde bilinçlenebilir.

Zeynep Gültekin: Günümüzde kadınlar en ağır koşullarda çalışıyorlar, en çok onlar eziliyor, iş güvenliği olmadan çalışıyorlar. Ayrıca şiddete en çok maruz kalan kadınlar oluyor. Bütün bu zorluklar ancak bilinçlenerek, mücadele ederek aşılabılır. Kurultayda bu sorunların tartışılması gerekiyor. Özellikle direnişteki kadın işçiler kurultayda yer almalı diye düşünüyorum. Direnişçi kadın işçiler hak nasıl aranır, nasıl mücadele verilmeli bunları anlatabilirler. Biz de direniş sürecimizi kurultaya katılarak anlatmayı düşünüyoruz. Bilinçlenmek adına tüm kadınların da kurultaya katılması gerektiğini düşünüyorum.

**Sefaköy İşçi Kültür Evi
Emekçi Kadın Komisyonu**

Kiğili direnişçisi Didem Sorhun'la Devrimci Kadın Kurultayı üzerine...

“Tüm işçi kadınlar Kurultay'a!”

- Günümüz toplumunda kadınların karşı karşıya kaldığı sorunlar sizce neler?

- Ben bu soruyu kendi direnişim üzerinden yanıtlamak istiyorum. Dokuz ay Kiğili fabrikasında baskı, tehdit, sömürü ve hakarete uğrayarak çalıştım. Genç bir kadın işçi olarak kadınların yaşadığı çifte sömürüyü, ben de çalıştığım süreç boyunca yaşadım. Direnişe geçtikten sonra da aile ve polis baskısıyla karşılaştım. Direniş sürecim boyunca ailem “kız başına bu işlerle ne uğraşıyorsun” diyerek beni vazgeçirmeye çalıştı. Polislerin tacizlerine maruz kaldım, eylemlerime özel güvenlik görevlileri saldırdı, patron tehdit etti, patronun etkisinde kalan bazı işçiler beni dövmeye kalktı. Ama direnişimle bana karşı olan herkese iyi bir cevap verdim. Ailem direnmenin haklılığını öğrendi. Patronlar ve polisler kararlılığımı ve onlardan korkmadığımı gördü. Patron aşağıladığı kadınların neler yapabileceğini gördü. Kiğili'de yarattığı sömürü saltanatının biteceğini hissetti. İşçiler ise genç bir kadın işçinin tek başına bile olsa neler yapabildiğini gördü. En önemlisi ben bir kadın işçi olarak neler yapmam gerektiğini öğrendim. Bundan sonra da hayatımı başı dik, haksızlıklara boyun eğmeden sürdüreceğim.

- Kadınların yaşadığı baskı, eşitsizlik ve sömürü gün geçtikçe artarken, kadınların kurtuluşunun nasıl gerçekleşeceğini düşünüyorsunuz?

- Kadınların kurtuluşu mücadele etmekten geçiyor. Kadınlar çifte sömürüye maruz kalıyor, o yüzden de iki kere mücadele etmeliler. Kadınlar, hem işçi olarak karşı karşıya kaldıkları sömürüye karşı, hem de kadın olmaktan kaynaklı yaşadıkları taciz, tecavüz, baskı ve sömürüye dur demek için mücadele etmeliler. Kurtuluşun nasıl gerçekleşeceğini “kadının kurtuluşu devrimde, sosyalizmde” sloganı çok iyi özetliyor. Bunun üzerine başka da söyleyebileceğim bir şey yok.

- Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, 10 Şubat tarihinde “Özgürlük, eşitlik, sosyalizm mücadelesinde Devrimci Kadın Kurultayı” gerçekleştirecek. Kadının yaşadığı sorunların tarihsel ve güncel boyutları ile işleneceği, kadınların kurtuluş mücadelesinin ele alınacağı kurultay hakkında ne düşünüyorsunuz?

- Kurultayda kadın sorununun gerçek çözümünü tartışılacak. Bu sorun ancak kadın-erkek el ele mücadele edersek aşılabılır. Ülkemizde ve dünyada kadınlar çifte sömürüye maruz kalıyor, eziliyor, sömürülüyor. Ama erkek sınıf kardeşlerimiz de sömürülüyor. Bizlerin birlikte mücadele etmesi gerekiyor. Ama feminist bakış açısı bunu göremiyor ve kadın sorununun çözümünü erkeğe karşıtlığa dönüştürüyor. Devrimci Kadın Kurultayı'nın başlığının iyi seçildiğini düşünüyorum. Kadın sorununa çarpık bakış açılarına bu kurultayla iyi bir yanıt oluşturulacak. Tüm fabrikada çalışan başta kadınlar olmak üzere işçileri, ev kadınlarını, bütün kadınları kurultaya katılmaya, bilinçlenmeye ve mücadeleye çağırıyorum. Direnişlerden de gördüğümüz gibi kadınlar bir kere mücadeleye katıldı mı mücadeleden asla vazgeçmiyorlar.

in sonuna doğru

TKİP IV. Kongresi'nin kapanışında Cihan yoldaşın yaptığı konuşmanın kayıtlarıdır. Özel bölümlerinden arındırılmış, bazı bölümler çıkarılmış, ara başlıklar buradaki yayın vesilesiyle konulmuştur...

gerçekte son derece sade, bir bakıma sıradandır. Ama unutmayınız; bunu, muzaffer bir devrime önderlik etmiş büyük bir devrimci, Komünist Enternasyonal'in gerçek kurucu kongresi sayılabilecek bir platformda ve öteki ülkelerin komünist liderleri önünde dile getiriyor. Sadeliği içinde bu tanımın taşıdığı çok özel önemi buradan da anlayabiliriz.

Nedir örgütlenmiş bir azınlık diye soruyor Lenin ve sorusunu mealen şöyle yanıtlıyor: Eğer bu azınlık gerçekten sınıf bilincine sahipse, gündemdeki her soruya doğru yanıtlar verebiliyorsa ve kitlelere önderlik etmeye gücü yetiyorsa, o zaman bu örgütlenmiş azınlık, kendine ne isim vermiş olursa olsun, gerçekte bir partidir. Ve hemen ardından ekliyor: Eğer bu örgütlenmiş azınlığın kitlelerle sıkı bağlar kurmaya, onları örgütlemeye ve onlara önderlik etmeğe gücü yetmiyorsa, isterse kendine parti desin, gerçekte bu bir parti değildir ve genel olarak pek de bir değeri yoktur.

Bu tanım üzerinden partimizin durumuna baktığımızda gördüğümüz nedir? Partimiz gerçek bir sınıf bilincine sahiptir. Teorik temeli ve programı bunun en dolaysız kanıtlarıdır. Partimiz gündemdeki hemen her soruya doğru yanıtlar verebilmek yeteneğindedir. Akmakta olan siyasal yaşamın ve mücadelenin sorunlarına ilişkin yaklaşımları, ilkelere dayalı açık ve net tutumları bunun ifadesidir. Fakat sözkonusu tanımdaki en kritik yön, kitlelerle bağ kurabilme ve onlara önderlik edebilme yeteneği üzerine söylenenlerdir. Ve bu, bizim burada, IV. Parti Kongresi'nde, üzerinden en çok durduğumuz sorunlardan biridir, belki de birincisidir. Bu açıdan yazık ki çok ciddi yetersizlikler içindeyiz, bu konuda henüz işin başındayız ve dolayısıyla buradan bakıldığında henüz gerçek manada bir parti değiliz.

Bu kuşkusuz biraz aşırı ve sert bir ifade ama halen durumumuz budur ve biz bunu yüreklilikle kabul etmek, dile getirmek durumundayız. Zaaf ve yetersizliklerimize biraz sertçe, gerektiğinde ölçüyü kaçırarak vurmak zorundayız. Bu bize bir şey kaybettirmez. Tersine, yarattığı sarsıcı etki ile yetersizliklerimizin üzerine kararlılıkla gitme irademizi güçlendirir. Kaldı ki bunu ilk kez de

“**Partimiz gerçek bir sınıf bilincine sahiptir. Teorik temeli ve programı bunun en dolaysız kanıtlarıdır. Partimiz gündemdeki hemen her soruya doğru yanıtlar verebilmek yeteneğindedir. Akmakta olan siyasal yaşamın ve mücadelenin sorunlarına ilişkin yaklaşımları, ilkelere dayalı açık ve net tutumları bunun ifadesidir.**”

söylüyor değiliz. Yeri geldikçe, sınıf hareketiyle gerçek manada devrimci bir birleşmeyi başaramamış olmak anlamında, henüz gerçek bir sınıf partisi olmadığımızı, olamadığımızı hep söylüyoruz. Örneğin

II. Kongre'de bunu gerekçeleriyle ortaya koyduk ve bu anlamda parti inşa sürecimizin hala da devam ettiğini vurgulu bir biçimde saptadık. Evet, biz sosyalizmle sınıf hareketinin devrimci örgütlü birliği manasında, henüz gerçek bir sınıf partisi değiliz.

Ama bunu gerçekleştirmek doğrultusunda sarsılmaz bir yönelimimiz, sağlam bir irademiz ve yoğun bir pratik çabamız var, bu da gerçeğin öteki yanı, öteki yüzüdür.

Tarihsel dönemden gelen güçlükler ile kendi yetersizliklerimiz üstüste binince, bu doğrultuda mesafe almakta zorlandık, hala da zorlanıyoruz, bu da anlaşılır bir durum. Ama koşulların getirdiği tüm elverişsizliklere rağmen de bunu ısrarla zorluyoruz, buna yönelik çabamızı kesintisiz biçimde sürdürüyoruz. Bütün kentlerde, bütün temel çalışma alanlarında sistemli bir biçimde sınıf eksenli bir çalışma yürütüyoruz. Bu açıdan bir sorunumuz yok. İstenilen mesafeyi almakta

zorlanıyoruz, sorun burada.

Sosyalizm ile sınıf hareketinin devrimci örgütlü birliği anlamında henüz gerçek bir parti değiliz, dedim. Ama Lenin'den aktardığım tanım üzerinden bakıldığında da durum aynı sayılır. İşin aslında burada aynı sorunun bir başka formülasyonu sözkonusudur. Sınıf hareketiyle devrimci birleşmede zayıflık, gerçekte sınıf kitleleriyle sağlam bağlar kurma ve mücadelelerine önderlik etmekteki zayıflığın farklı bir ifade tarzından başka bir şey değildir.

Henüz kitlelerle sağlamca bağlar kurmakta, kitle mücadelelerine önderlik etmekte anlamlı bir başarının sahibi değiliz. Bunun üzerinde burada kongre çalışmaları boyunca da durduk. Kuşkusuz alınmış bir mesafemiz var. III. Kongre'yi izleyen dönemde bu alanda bazı anlamlı adımlar attığımız bir gerçek. Artık işçi direnişlerine önderlik edebilen bir safhaya geçmiş bulunuyoruz. Bunu güçlendirerek sürdürmek çabamızdayız. Bu, yeni dönemin en temel sorunlarından, dolayısıyla sorumluluklarından biri olarak duruyor önümüzde. IV. Kongre'den V. Kongre'ye uzanan süreçte bu konuda çok daha anlamlı başarılar elde etmeli, bu alanda hissedilir mesafeler katetmeliyiz. Siyasal sahnede sınıf eksenli etkin bir devrimci güç odağı haline gelme sürecine geçiş de asıl anlamını burada bulacaktır.

Öte yandan, sınıfı kazanmaya, sınıf kitleleriyle sağlam bağlar kurmaya, işçi mücadelelerine önderlik etmeye yönelik çaba, bizi siyasal mücadelenin bir dizi yakıcı sorunuyla da yüzyüze getirecektir. Kurulu düzene karşı cephedenin mücadelenin çok yönlü





sorunlarının yanısıra, solda reformist akımın gücünü kırmaktan sendika bürokrasisini altetmeye, ulusal sorunda bağımsız sınıf çizgisini pratikleştirmekten sınıf hareketi içinde şovenizmin, dinsel gericiliğin ve ezilen ulus dargörürlüğünün etkisini darbelemeye kadar, çok değişik ve zorlu sorunlarla yüzyüze kalacağız. Artık partinin gündemindeki öncelikli sorunlar bunlar olacak, yeni parti kongrelerinin esas gündemlerini bunlar oluşturacak.

Bugünün Türkiye'si'nde, siyasal mücadelede hiçbir gerçek işlevi kalmamış kırk türlü marjinal grubun buna rağmen şu veya bu şekilde varolabilmesinin gerisinde, henüz konumunun ve misyonunun hakkını verebilen gerçek manada devrimci bir sınıf partisi olamamamız gerçeği var. Bunun olmadığı bir durumda irili ufaklı sayısız grup kendine nispeten kolay bir biçimde bir yaşam alanı bulabiliyor. Adına ve misyonuna yaraşan gerçek bir devrimci parti, sınıfla kurduğu güçlü bağlar üzerinden, siyasal sahnede tuttuğu sağlam konum ve siyasal mücadelede oynadığı etkin rol üzerinden, kitlelere önderlik kapasitesi ve yeteneği üzerinden işin hakkını vermeye başladığı ölçüde sol mezhepçiliğin de sonu gelecektir. Parti ideolojik, örgütsel ve moral avantajlarını bir de bu türden bir pratik başarı ile taçlandırır, o zaman solda devrimi temsil eden gerçek bir odak olarak öne çıkacaktır. Bu durumda reformist akımların devrime samimiyetle akan güçleri saflarına çekmesinin de önüne geçilebilecek, reformizm ancak devrim kaçkınlarının ya da devrimden bilinçli bir tutumla uzak duranların toplanma zemini olabilecektir.

Darlığı kırmaya düşünsel darlıklardan başlayalım

Açılış konuşmasında mevcut darlığın kırılması ve sınıf kitleleri ile güçlü bağlar sorunu üzerinde özellikle durmuştum ve kongre boyunca da yeri geldikçe bu meseleyi çeşitli yönleriyle ele aldık. Hep yinelediğim gibi, darlığı kırmaya öncelikle kafamızdaki bir takım kalıpları kırmakla başlamalıyız. Ufkumuzu daraltan, hayallerimizi dizginleyen, bizi alışılmış olana tutsak eden, tüketici rutine bağlayan, yaratıcılığımızı felce uğratan, kısırlaştırıcı tüm ölçüleri, tüm kalıpları kırıp atmamız. Bugüne kadarki bütün başarı ölçülerimizi radikal bir biçimde değiştirmeliyiz. Küçük grup psikolojisine, mezhepçi zihniyete özgü darlıklara ve sınırlılıklara saflarımızda yaşam hakkı tanımamalıyız. Siyasal çalışmanın

hedeflerini belirlerken ve başarıyı değerlendirirken ufkumuzu geniş tutmalı, inançlı ve iddialı olmalı, yıla yılları sığdırmak azmiyle hareket etmeliyiz.

Parti olarak temel önemde üstünlüklerimiz var. Geride bıraktığımız 25 yılın ardından halkçılığı ideolojik planda yıkan bir hareket olarak duruyoruz siyasal sahnede. Bu gerçekte TKİP şahsında Marksizmin halkçılık, proletarya sosyalizminin küçük-burjuva sosyalizmi üzerindeki ideolojik ve moral zaferidir. Partimizin ideolojik, politik, örgütsel ve moral planda belirgin üstünlükleri var. Parti yirmibeş yılı bulan zorlu bir sürecin ürünü tüm bu üstünlüklerini bir de darlığı kırmak ve kitlelerle bütünleşmek başarısı ile birleştirilebilirse eğer, işte o zaman gerçek bir devrimci sınıf partisi konumuna ulaşır ve tarihsel misyonunun hakkını verebilir hale gelir.

Gelinen yerde halkçılık tükenmiş durumda, sürünmek yaşamak olmadığına göre. Ama varlığını ve gücünü aynı zamanda bu tükenişe borçlu olan, sürekli bir biçimde ondan beslenen reformist sol önemli bir güç olarak duruyor orta yerde. Çeşitli parti ve gruplardan oluşan reformist sol edilgenliğin gücüne dayanıyor, devrimden kaçıştan ya da bilinçli bir tutumla uzak duruştan besleniyor. Reformizmin gücü, edilgenliğin gücü, gevşekliğin gücü, yılgınlığın gücüdür. Bir devrimci yükseliş döneminde değiliz. Bu bir devrimci coşku dönemi, kendini devrime adama dönemi değil. Bütün bunlar doğal olarak reformizmi besliyor, ona güç kazandırıyor. Ama reformizmin gücü tam da bu aynı nedenden dolayı koftur da. Olayların hızlandığı ve çatışmanın sertleştiği bir dönemde, siyasal mücadelenin devrimci kimlik, kararlılık, kendini adama ruhu ve pratiği gerektirdiği bir dönemde, devrimcilik iddiasının devrimci pratik içinde sınanacağı bir dönemde, kuşku yok ki reformizmin maskesini düşürmek ve onu altetmek alabildiğine kolaylaşır. Ama biz, bugün bulunduğumuz konum üzerinden de reformizme karşı önemli üstünlüklere

sahibiz. Mevcut sınırlılıklarımızı aştığımız ve etkili bir güç odağı olarak öne çıktığımız ölçüde, onun hakkından bugün de önemli ölçüde gelebiliriz.

Çıkış dönemi değerlendirmelerimizde Türkiye'nin yeni dönemine proletarya sosyalizmi damgasını vuracak demiştik. Ama yeni dönem, ancak yeni bir devrimci yükseliş dönemi üzerinden anlam kazanabilirdi. Sosyal durgunluk koşullarında devrimci bir akımın bir döneme damgasını vurması düşünülemez. Mücadele zeminleri oluşup serpilecek ki, böylece sizin kendi devrimci rolünüzü oynayabilmeniz de olmazsa olmaz koşulu gerçekleşebilsin.

Artık yeni döneme giriyoruz. Partinin tüm hazırlığı bu yeni dönemin hakkını gerçek bir devrim partisi olarak verebilmek üzerinedir. Solda bu tarihsel dönem bilincine ve buna dayalı bir hazırlığa sahip bir başka parti ya da grubun olmaması bir rastlantı da değildir. Partimizin bu üstünlüğü 25 yıllık bir birikimin ürünüdür. Daha da önemlisi, 25 yıl önce yaşanan kopmanın ve gerçekleştirilen hesaplaşmanın bir sonucudur. TKİP'nin soldaki bu konumu ile sosyal mücadele cephesinde işçi sınıfı hareketinin belirgin öne çıkışı, birarada anlamlı bir bütünlük oluşturuyor. Zaman ilerledikçe bu paralel düşüşün, bu çakışmanın anlamı çok daha açık görülebilecek, çok daha iyi anlaşılacaktır. (...)

Çıkış dönemi değerlendirmelerinde yeni dönem proleter sosyalizmi dönemi olacak değerlendirmesi, bir yarıyla halkçılıktan kopan, sol hareketle de toplu bir hesaplaşma yaşayan bir siyasal akımın ideolojik-politik kimliği üzerinden; öte yandan, yeni dönemde sınıf hareketinin toplumsal mücadelede belirleyici bir rol oynayacağı tespitinden hareketle dile getirilmişti.

Bugün gelinen yerde gördüğümüz nedir? Bir yandan TKİP şahsında devrimci sosyalizmin gelişme seyri, öte yandan işçi sınıfı şahsında toplumsal hareketin gelişme seyri var. Olayların akışı bunların

buluşmasına uygun koşulları giderek olgunlaştırıyor. Bu buluşma henüz gerçek manada gerçekleşmiş değildir, ama seyir bu yöndedir. Bu, bu buluşmanın halen belli sınırlarda gerçekleşmekte olduğu anlamına da gelmektedir. Gelinen yerde TKİP'yi sınıf hareketinden ayrı düşünmek artık mümkün değildir. TKİP tüm varlığı ile, tüm çalışması ile, yaratmış bulunduğu ilk mevziler ile, sınıf hareketiyle içiçedir. Bu, sözkonusu tarihi

buluşmanın bir ilk göstergesidir. Yine de bu bize gerçeği ve bundan çıkan muazzam görev ve sorumluluklarımızı unutturmamalıdır. Zira parti henüz gerçek manada sınıf hareketi eksenine oturmuş değildir. Bu anlamda büyük tarihi buluşma henüz gerçekleşmiş değildir.

Bir çift söz de sol hareket üzerine...

Reformist solun devrimci siyasal mücadelede oynayabileceği olumlu bir rol yok, olamaz, bu onun doğasına aykırıdır. Tam tersine, o devrimci gelişmenin önünde gerçek bir engeldir. O ancak devrimin güçlerini heba edebilir, gerçek misyonu budur. Bu, bugünkü koşullarda onun ilerici bir akım olarak oynayabileceği sınırlı olumlu rolü dışlayan bir şey de değildir. Ama sorun devrimse, devrimci süreci örgütlemek ve devrimin zaferine yürümekse, bu durumda reformizm bunun önünde aşılması gereken bir engelden başka bir şey değildir.

Küçük-burjuva halkçı akımlar ise bir bölümüyle

tümden çökmüş, öteki bir bölümüyle siyasal yaşamın kıyısına düşmüşlerdir. Herşeye rağmen bu ülkede küçük-burjuva devrimciliği damarı olacaktır, bunu saklı tutuyorum. Ama mevcut hareketlerden birileri şahsında, ama bunların tasfiyesinin ardından ortaya çıkabilecek yenileri şahsında... Gelişmesi içinde geleneksel küçük-burjuvaziye sürekli biçimde tasfiye eden kapitalizm, öte yandan onu yeni modern ilişkiler içinde döne döne yeniden de üretir. Ve kapitalizmin gelişme seyri, bunalımlar ve sosyal yıkımlar küçük-burjuvazinin yaşam koşullarını döne döne sarstığı ölçüde de, o kendi içinden gerici akımlar üretebildiği gibi devrimci siyasal akımlar da üretir. Ama Türkiye'nin bir dönemine damgasını vuran o kendine özgü küçük-burjuva devrimciliği artık tükenmiştir. İdeolojik ve moral açıdan çökmüştür.

(...)

Merkezi önderliğin belirleyici rolü

IV. Parti Kongresi ile birlikte girmekte olduğumuz yeni evrede Merkez Komitesi'ne çok özel sorumluluklar düşmektedir. Devrimci bir partide merkezi yönetici organ, belirleyici konumda bir sorumluluk demektir. Bu biraz da illegal bir devrimci örgütün yapısından gelen bir durum. Biz kendi örgütsel yaşamımız içinde bunu dengeleyecek bir dizi yol ve yöntem kullanmaya çalışıyoruz. Bu alanda tümüyle farklı bir pratiğin temsilcisi olmak çabası içindeyiz. Ama yine de bunun belli sınırları olabiliyor. Nitekim kendi 25 yıllık deneyimimiz üzerinden baktığımızda, bizde de merkezi yönetici organın belirleyici bir rol oynadığını görüyoruz. Hareketin gelişmesindeki olumlu rolüyle olduğu kadar zaman zaman tökezlemesindeki olumsuz rolüyle de... (...)

Yeni MK'yı önümüzde uzanan yeni dönemde çok büyük bir sorumluluk beklemektedir. Partinin süreçlerinde zaafiyetler yaşanır, bunun sorumluluğu herkesten çok MK'ya ait olacaktır. Bu durumda partiye hesabı herkesten önce MK verecektir. MK kendi rolünü doğru bir tarzda, bir önderlik kurumuna yaraşır bir tarzda yerine getirirse ama buna rağmen sorun çıkarsa, bu durumda MK bu sorunları yaratanlardan hesap soracaktır. Kaldı ki MK sağlam durursa partide kolay kolay zaafiyet de yaşanmaz. Herşeye rağmen yaşanır da üstesinden gelmek zor olmaz. Engel yaratanlar ya da engele dönüşenler, kolayca ayıklanır ve zaafiyetler aşılır. Bu da esasa ilişkin güçlük oluşturmaz. MK hata yapmazsa parti de esaslı bir hata yapmaz, yapsa bile ateş düştüğü yeri yakar. Partinin yaşamını etkileyen, hızını, temposunu etkileyen bir şey olmaz bu.

Öte yandan, MK üyeleri temel parti örgütleriyle dolaysız ilişki içindedirler. Bu ne demektir? Kurum olarak MK, onun tek tek üyeleri kendi konum ve misyonlarına uygun davranırlarsa, görev ve sorumluluklarının hakkını verirlerse, her alanda örnek bir tutumun ve pratiğin temsilcisi olurlarsa, partinin geneli üzerinden ciddi bir zaafiyetin yaşanması için bir neden de kalmaz. Bu, kongremizin seçtiği yeni MK'ya bir sorumluluk çağrısıdır da doğal olarak.

MK'dan yerel önderliklere ve kadrolara geçiyorum. Söyleyeceklerim ikisini de kesiyor. Her iki konuda da partinin saptanmış ve burada, IV. Kongre'de bir kez daha onaylanmış sağlam politikaları var. Bütün sorun bu politikalara bağlı kalmakta, uygulanmasında çok özel bir dikkat ve titizlik göstermektedir. Hepimiz saptanmış politik çizgiye, ortaya konulmuş ölçütlere mutlak bir biçimde uyacağız, tüm partiden buna uyulmasını mutlak biçimde isteyeceğiz ve bekleyeceğiz.

Bu özellikle izlenecek kadro politikası bakımından önem taşımaktadır. Bu alanda tutarlı ve kararlı davranmak zorundayız. Özgün ya da anlaşılabilir durum adı altında bu alanda zaafın birikmesine, zaafı kimselerin partiyi uğraştırmalarına mahal

vermeyeceğiz. Tabii ki bugünkü insan malzemesinin dönemden de gelen tartışmalı yönleri bulunduğu gerçeğini gözönünde bulunduracağız. Ama ölçülerimizi açık ve sağlam biçimde ortaya koyacağız ve eldeki insan malzemesini bu ölçülere göre değiştirip dönüştüreceğiz. Değişime ve dönüşüme muhtaç her kadrodan bunu kesin olarak talep edeceğiz. Buna ayak direyenleri ise saflarımızdan sistemli bir biçimde ayıklayacağız.

Partimiz kadro politikasını çok erken tarihlerde, küçük-burjuva devrimciliğinin eleştirisi içerisinde oluşturmuştur. Daha '90'lı yılların ortasında, daha somut olarak EKİM 3. Genel Konferansı'nda, bu konuda son derece sağlam ölçütler konmuştur. İdeolojik, siyasal, örgütsel, sınıfsal ve moral kriterler tanımlanmıştır. Bu kapsamda kadroda ideolojik kimlik, örgütsel kimlik, devrimci direnişçi kimlik vb. üzerinde

özellikle durulmuştur. Bu yaklaşım bugün de büyük önem taşımaktadırlar. Partide devrimcileşme ve kadrolarda devrimci proleter dönüşüm, hala da ciddi bir ihtiyaçtır. Dönüşüm ihtiyacı tüm partiyi kesiyor. Partiyi yeni döneme, daha ileri bir safhaya hazırlamak zorundayız. Parti her açıdan ve elbette devrimci kimlik yönünden de, yeni bir safhaya geçmek durumundadır.

Yeni dönem kitlelerle birleşme dönemidir, kitlelere eylemli önderlik dönemidir. Yani bir tür propaganda örgütü olmaktan çıkıp, kitlelerin önderi gerçek bir devrimci örgüt haline gelebilmek dönemidir. Bütün kadrolar bu ihtiyaca göre kendilerini baştan aşağı gözden geçirmelidirler. Dönüşüm bu çerçevede hepimiz için bir ihtiyaç. Kalıpları kırmak diyoruz, bu istinasız tüm parti için bir ihtiyaç. Zira yeni dönem bizden başka bir şey istiyor, başka bir şey bekliyor, başka bir şey gerektiriyor. Kadro, siyasal çalışma ve mücadelenin ihtiyaçlarına kendini uyarlayabilmelidir. Partinin temel niteliklerinin yanısıra dönemsellik ihtiyaçlarına da yanıt verebilen bir donanıma, bir şekillenmeye, bir yönelime hazır insandır kadro. Elinizde çok sayıda militan olduğu halde yine de kadrolaşmaktan söz edersiniz. Zira devrimci bir partinin kadro politikası, eldeki insan malzemesini çalışmanın ve mücadelenin durmadan değişen ihtiyaçlarına sürekli bir biçimde hazırlamak amacına ve hedefine dayalıdır.

Bu açıdan, herkesten önce, her organdan önce tabii ki Merkez Komitesi'nin dönüşüme ihtiyacı var. MK'nın rolü belirleyicidir derken, kastedilen budur. MK bu konuda öncü bir rol oynayamazsa örgüt nasıl dönüşecektir ki? Politik önderliğe dayalı çalışma tarzı dedik. MK bu konuda üstüne düşeni yapamadığı bir durumda, parti örgütünün geriye kalanı istese de yapamaz. İşler böyle yerli yerine otursun, toplamında örgütsel mekanizma doğru bir biçimde ve gereğince işlesin diyoruz. Ama bunun olabilmesi için öncelikle belirleyici konumdaki organın rolünü doğru oynaması gerekir. Bütün öteki çarkları hareket ettiren ana çark doğru dönmelidir ki, ötekiler de buna gereğince uyabilsin. Değişim ve dönüşüm yukardan aşağı olmak zorundadır, bunu söylemeye çalışıyorum.

Buradan güvenlik sorununa geçiyorum. Dile getireceğim temel önemde nokta, gerçekte yakın dönemin parti raporlarında yeterli açıklıkta ortaya konulmuştur. Geline yerde sorunun tayin edici yönü, tutarlılık ve disiplindir. Disiplin konusunda sağlam durur, saptanmış esaslara, tanımlanmış kurallara

tutarlılıkla riayet edersek, bugün için güvenlik sorununda en anlamlı işi yapmış oluruz. Öteki herşeyi zaten yapıyoruz ve yapmaya da devam edeceğiz. En önemli sorun tutarlılık, o halde tutarsızlıkları hiçbir biçimde affetmemeliyiz. Çok sayıda insanı kaybetmek pahasına! Bunu bütün açıklığıyla söylüyorum. Bu partinin yarısını kaybetmek pahasına tutarsızlıklara taviz vermemeliyiz. Ancak bu takdirde başarılı olabilir, sorunu kendi olağan sınırlarına çekebiliriz.

(...)

MK tutarlı davranmak konusunda mutlak biçimde öncü bir rol oynamalıdır. Tutarlı davranmakla bireylerin kendi yönlerinden tutarlı davranmalarını kastetmiyorum yalnızca. Bu tabii ki olmalı. Bütün MK üyeleri örnek devrimciler, örnek partililer olmalıdırlar. Yanısıra, MK ve onun tek tek üyeleri, öteki kadrolarla, yerel örgütlerle ilişkilerde bu açıdan tutarlı ve kararlı olmalılar. Hata, tutarsızlık

affedilmemeli. (...)

Kurallı yaşam, kararlılık, tutarlılık bunun için gerekli. Bizim bir misyonumuz var. Bu misyon bilinci bizde varsa, o halde biz kurallı yaşamı partinin bütününde oturturuz ve yıkıcı sonuçlar yaratabilecek hatalara mahal vermeyiz. Kendimizi ciddiye alırız, 25 yıllık emeğimizi ciddiye alırız.

Misyon bilinciyle başarıya kilitlenmeliyiz!

İyi bir döneme girdiğimiz inancındayım. Partide sağlam bir maya var. Kritik safhayı geride bırakmış durumdayız. Şimdi her açıdan daha iyi bir durumdayız. Ama bunu rehabet yaratmak için değil, tam tersine, sorumluluk bilincini vurgulamak için ifade ediyorum.

Devrime hazırlık, bütün bir çalışmamızın ana eksenidir. Herşey devrime hazırlık içindir. Bu, bütün bir çalışmamızın kalbinin attığı yerdir. Her türlü müdahalenin yöneldiği ana hedefdir. Yeni bir devrimler dönemi yaklaşmakta ise eğer, bize düşen bu tarihi döneme çok yönlü olarak hazırlanmaktır. Tüm kongre çalışması boyunca hangi sorunu ele aldysak, sonuçta getirip buraya bağladık ya da dosdoğru buradan hareketle ortaya koyduk.

Son beş yılda bu gerçekleştirdiğimiz üçüncü kongre. Bu sonucunu ilk ikisinin birikimi üzerinden gelişme sürecimizin doruğudur. Hiçbir kongre bu kadar derli toplu olmadı, hiçbir kongre bu kadar rahat ve verimli çalışmadı. Hiçbir kongrede bu denli açık bir özgüven yansımadı. Bunu büyük bir iç rahatlığı ile söylüyorum ve bunun gerçekte kongremizin ortak duygu ve düşüncesi olduğunu da çok iyi biliyorum. O halde bundan güç alalım ve zorlu bir yeni döneme bunun paha biçilmez imkanlarıyla başlayalım. Ve mutlak biçimde başarıya kilitlenelim.

Solun yeni bir mezhebi değil gerçek bir devrimci sınıf partisi olmak uğraşındayız. Sorunumuz Türkiye sol hareketinin yeni bir grubunu ne edip edip kendi içinde yaşatmak olmadı hiçbir zaman. Bizim temel önemde bir misyonumuz var. Türkiye'nin son 50 yıllık birikiminden geriye kalan bir emeği ayakta tutmaya, güçlendirmeye ve geleceğe taşımaya bakıyoruz. Devrimci tarihimizden kalan bütün bir birikimin bugünkü temsilcisiyiz. Omuzlarımızda böylesine büyük bir sorumluluk var. Bunun bilincinde olmalı, yeni dönemin hakkını buna göre vermeliyiz.

EKİM, Sayı: 285, Aralık 2012

Eğitim bütçesi neden artıyor?

Bugün okullarda “savaşa değil eğitime bütçe!” sloganları yükseliyor. Bu slogandan, sanki savaşa bütçe ayrıldığı için eğitime bütçe ayrılmıyormuş, ya da eğitime ayrılan bütçe arttırılınca sorunlar çözülecekmiş gibi bir anlam çıkarılabilir. Bakıyorsunuz 2002’den bu yana eğitime ayrılan bütçe giderek artmış, üniversiteler açılmış, araştırma geliştirme çalışmalarına belli teşvikler verilmiş, son dönemde de kısmen de olsa harçlar kaldırılmış. Fakat, atılan bütün bu adımların yanında da AKP’nin YÖK üzerinden ciddi müdahaleleri olmuş, 2003’te TUSİAD raporlarına ve önceki dönemlere paralel olarak eğitimin piyasayla iç içe geçmesinin önündeki engelleri kaldıracak birçok adım atılmış. Bunu son olarak da YÖK Yasası’nın değişmesi adımları izliyor.

Eğitim bütçesinin artması YÖK Yasa Tasarısı’yla çelişiyor mu?

Bir yandan eğitime ayrılan bütçenin 2002’den bu yana 6 kat arttığını söylerken diğer yandan da devletin eğitime ayırdığı bütçeyi kısıtığını söylemek bir çelişki gibi görünebilir. Fakat bütçenin nerelere ve nasıl akacağına dair hedefler değerlendirildiğinde bunun bir yanılısı olduğu anlaşılır. Öyle ki bütçeden “eğitime ayrılan bütçe” adı altındaki paya birçok harcama dahildir. Buna esas olarak, devletin araştırma geliştirme çalışmalarına, üniversite, lise vb açarken harcanan paralar da dahildir, “Fatih projesi” olarak adlandırılan projeler de dahildir.

Yeni YÖK Tasarısı da bu tür adımları kendi içinde zaten kapsamaktadır. Tasarıya göre devlet elini olabildiğince eğitim masraflarından çekerek, *araştırma ve geliştirmeye* teşviklerini arttıracak gibi gözükmektedir. Bu şöyle de okunmalıdır, eğitimde **öğretim elemanı ücretleri, öğrenci masrafları** gibi harcamalar devlet tarafından karşılanmayacaktır. Bakıldığında, **bilim ve eğitimin bir metaya dönüştüğünün** en önemli göstergesi de aslında budur. Öğretim elemanlarının ücretleri piyasaya göre belirlenecektir. Performansa dayalı ücret sisteminin gelmesiyle öğretim elemanları arasındaki rekabet kızıştırılarak buradan elde edilen artı-değer arttırılacaktır. Öğrenciler ve aileleri ise adeta birer müşteri gibi eğitimi parayla satın alıp artı-değerin kar olarak gerçekleşmesi halkasını oluşturacaktır. Bu açıdan bakıldığında, AKP hükümeti “savaşa değil eğitime bütçe!” sloganının ötesinde, **eğitimi kamusal bir hak olmaktan çıkararak; eğitimi sermaye için** bir yatırım alanı olarak *daha da pekiştiren* adımlar atmış olmaktadır. Kısacası mesele sadece “2013 bütçe görüşmelerinde eğitime ne kadar bütçe ayrıldı?” meselesi değildir. Sermayenin politikalarının doğrultusunda eğitimde neler yapılacağıdır.

AKP öncesi ve AKP sonrası dönem

Eğitimin sermaye için yatırım alanı olarak dönüştürülmesi, 1970’lerin sonunda kar oranlarının dünya çapındaki düşüş eğiliminin artmasının getirdiği krizlerin bir sonucudur. Bu kriz ortamı, sermayeyi

hizmet sektörüne daha çok akmaya itmiş, eğitim, sağlık gibi sektörler yavaş yavaş piyasaya bağımlı kılınmıştır. İşte bu dönemde, Türkiye burjuvazisi de önce 24 Ocak kararlarını, ardından burada hedeflenen *sermaye politikalarının* uygulanabilmesinin önünü açan 12 Eylül darbesini gerçekleştirmiştir. Bundan sonra da YÖK’ün kurulmasıyla eğitimdeki dönüşümleri emperyalist kapitalizmin ihtiyaçlarına paralel olarak hayata geçirmeye başlamıştır. Ardından Avrupa burjuvazisi, uluslararası rekabette ABD ve Japonya burjuvazisiyle yarışabilmek hedefiyle eğitimin piyasayla iç içe geçmesi ve bunun bütün Avrupa Birliği ülkelerinde benzer biçimde uygulanması adına Bologna süreci olarak adlandırılan bir süreci başlatmıştır.

Türkiye’de o dönemde de gündeme gelen YÖK Yasası’ndaki değişiklik bu kapsamdaydı. Bu yasa eğitimin piyasalaşmasının zeminini döşeyen GATS’ın (Hizmet Ticareti Genel Anlaşması) uygulanması için çıkarılmaya çalışılıyordu. Sermaye-üniversite işbirliğinin ve eğitimin piyasayla iç içe geçmesinin halkalarıydı. AKP’nin henüz yeni hükümet olduğu dönemde TUSİAD’ın yayınlamış olduğu rapor, “mütevelli heyetleri”nin tüm üniversitelere uygulanarak sermayenin üniversitelerde doğrudan kontrolünü arttırmak hedeflerini taşıyordu. Bugünkü Yeni YÖK Yasa Tasarısı’nda bu “üniversite konseyleri” olarak geçmektedir.

Biraz uzun olan bu 30-35 yıllık döneme bakıldığında, üniversite kapılarının sermayeye açılması, eğitimin ticarileştirilmesi olarak belirtilen süreçler, çoktan hayata geçirilmiştir. Bu da AKP’yle birlikte yeni adımlar atıldığı ve sermayenin elinin biraz daha güçlendiği bir döneme girildiğini göstermektedir. AKP bu sürecin tamamlayıcısı olarak gözükmekte ve **büyük burjuvazinin politikalarını hayata geçirmekte** 90’ların siyasi krizleri ve 2001 ekonomik krizlerinden sonra en başarılı politik aktör olarak varlığını sürdürmektedir.

Sermayeden bağımsız bir AKP politikası yoktur

AKP’nin sermayedarlarla ilişkisinin bu derece güçlü olduğu düşünüldüğünde sermayeyi değil *AKP’yi hedef alan* bir politik çizginin ne anlama geldiğini de sorgulamak gerekir. Görüldüğü üzere sermayenin politikalarından bağımsız bir AKP yoktur. Hatta AKP’nin varlığının güvencesi de onun sermayedarların politikalarını somutta hayata geçirmekteki taktik-stratejik başarısıdır. Fakat bu AKP’yi sermayenin önüne koymak için bir gerekçe olamaz. AKP’nin politik çizgisinin özünde sermayenin sınıf çıkarları vardır. Bu yüzden, *sermayenin politikalarının* ve bunun günümüz açısından *AKP’yle ilişkilerinin* hangi biçimde olduğunu açıklayan değerlendirmeler yapılmalıdır. Bunu başarılı bir şekilde yapmadan sermayenin politikalarının karşısına işçi sınıfının politik çizgisine uygun somut taktiklerle çıkmak mümkün değildir. Bu somut taktikler olmadan da işçi sınıfının sermaye iktidarını devirme hedefi yolunda ilerlemesi bir o kadar imkansızdır.

Çanakkale’de YÖK forumu



Çanakkale YÖK Karşıtı Platform, 16 Aralık’ta Belediye Sosyal Tesisleri’nde Yeni YÖK Yasa Tasarısı ile ilgili bir forum gerçekleştirdi.

Salonda “YÖK’e reform değil, üniversitelere özgürlük!”, “Yeni YÖK Yasası’nı alanlarda yırtacağız!”, “Tutuklu öğrencilere özgürlük!”, “Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim!” şiarlarının yazılı olduğu dövizler kullanıldı.

Etkinliğe öğrencilerin yanı sıra akademisyenler de katıldı.

YÖK’ün, YÖK düzeninin ve Yeni YÖK Yasa Tasarısı’nın tartışıldığı etkinlikte ilk olarak Çanakkale YÖK Karşıtı Platform olarak hazırlanan bir yazı paylaşıldı. GATS, Bologna süreci, Bologna sürecinin Türkiye’de geldiği aşama ve son olarak Yeni YÖK Yasa Tasarısı üzerine kimi bilgilerin sunulduğu bu genel konuşmanın ardından Prof. Dr. Türker Savaş söz alarak yeni yasada akademisyenlere yönelen saldırıları anlatan bir konuşma yaptı. Ardından tasarının içeriğine ve anlamına dair daha ayrıntılı bir konuşma daha yapıldı.

Katılımcıların da sürece dair fikirlerini dile getirdiği etkinlikte ağırlıklı olarak YÖK, YÖK düzeni ve Yeni YÖK Yasası tartışılrsa da, disiplin yönetmelikleri, öğrenci temsiliyeti ve ÖTK’lar, ÖGB ve polis terörü, anti-bilimsel ve baskıcı eğitim vb. gibi birçok konu ele alındı.

Ekim Gençliği / Çanakkale

Üniversiteler bizimdir bizimle özgürleşecek

GATS anlaşması, Bologna Süreci ve son olarak Yeni YÖK Yasa Tasarısı adımı ile üniversiteler işletme, eğitim meta, öğrenciler müşteri, emekçiler ise köle haline getirilmeye çalışılmaktadır.

Bu saldırıların sorumlularından, savaş çığırtkanı AKP şefi Tayyip Erdoğan, Gökürk 2 isimli uydunun uzaya gönderilecek olması nedeniyle ODTÜ’ye gelmiş, ODTÜ öğrencilerinin yanıtı ise “direniş” olmuştu. Polis terörüne rağmen ODTÜ öğrencileri uzun süre direnerek AKP şefine ve bilimin piyasanın hizmetine sunulmasına karşı şiarlarını haykırmişti.

ODTÜ’den yükseltelen birleşik/kitlesel/militan mücadelenin, gençliğin mücadelesine örnek olacağı aşikârdır. ODTÜ bir kez daha sermaye sözcülerinin üniversiteye rahat rahat giremeyeceğini göstermiş bulunmaktadır. Çanakkale Ekim Gençliği olarak, dün ODTÜ’de yaşanan polis terörünü kınıyor ve ODTÜ’nün militan duruşunu selamlıyoruz.

Sermaye defol üniversiteler bizimdir!
Her yer ODTÜ her yer direniş!

Çanakkale Ekim Gençliği
19.Aralık 2012

AKP şefi Erdoğan'a ODTÜ'de geçit yok!**“Bilimi satan, emperyalist savaş çığırkanı Tayyip ODTÜ'den defol!”**

Tayyip Erdoğan 18 Aralık günü Göktürk-2 isimli uydunun uzaya gönderilecek olması nedeniyle ODTÜ'ye geldi. ODTÜ öğrencilerinin yanıtı ise direniş oldu. Polis terörüne rağmen ODTÜ öğrencileri uzun süre direnerek AKP şefine ve bilimin piyasasının hizmetine sunulmasına karşı şiarlarını haykırdı.

Sabah saatlerinde Ekim Gençliği, Öğrenci Kolektifleri, TKP'li öğrenciler, İVME, Gençlik Federasyonu, Gençlik Muhalefeti, SDH, SGD ve Emek Gençliği biraraya gelerek protesto eylemlerine başladılar. Yemekhanede yapılan ajitasyon konuşmalarının ardından hazırlıktan itibaren bütün sınıflar tek tek gezildi.

Yapılan ajitasyonlarla Erdoğan'ın TÜBİTAK'a geleceği anlatılarak TÜBİTAK'ın ve teknokentlerin ne anlama geldiği ve üniversite sermaye işbirliği teşhir edildi. Savaş kışkırtıcısı AKP şefinin istenmediği vurgulandı. Tüm öğrenciler eyleme çağrıldı.

ODTÜ ise erken saatlerden itibaren yoğun polis ablukasına alındı 2500 çevik kuvvet polisi ve onlarca panzer öğrencilerin protestosunu engellemek için hazırlandı.

Protestoya polis terörü!

Saat 16.00'ya doğru Fizik Bölümü önünde toplanan öğrenciler, “Bilimi satan emperyalist savaş çığırkanı Tayyip ODTÜ'den defol!” pankartı açarak yürüyüşe başladı.

TÜBİTAK'a doğru başlayan yürüyüşe katılımın sürekli arttığı ve her geçen dakika yeni öğrencilerin eyleme katılımı dikkat çekti.

Yürüyüşün başlamasından 15 dakika kadar sonra ise üniversitede konuşlanmış olan polis hiçbir uyarı yapmaksızın öğrencilerin üzerine saldırdı. Yüzlerce gaz bombası atan ve panzerleri öğrencilerin üzerine süren polis çok sayıda öğrencinin yaralanmasına ve gazdan bayılmasına sebep oldu. Atılan gazbombaları nedeniyle ağaçların tutuştuğu ve kampüsün pek çok noktasında da yangın çıktığı görüldü.

İlk saldırının ardından geri çekilen öğrenciler barikat kurarak eylemlerini sürdürdüler. Polisin vahşi saldırısı ise devam etti. Öğrencilerin kurduğu barikata yönelik gaz ve su ile saldırı sürdü. Eylemler kampüsün pek çok noktasına yayılarak devam etti.

Öğrencilerin polis saldırısına taşlarla karşılık vermeleri ve barikatları ateşe vermeleri üzerine ise polis ses bombaları kullanmaya başladı. Polis fakülte binalarının içine dahi gaz bombaları attı.

Akşam saatlerine kadar süren çatışmaların ardından dağılmayan ODTÜ öğrencileri kütüphane önünde toplanmaya başladı. Saat 19.00'da yürüyüşe geçen öğrencilere polis yeniden saldırdı.

Öğrencilerin bir kez daha direnişle karşıladığı saldırı barikatların ateşe verilmesine ve polise atılan taşlarla sürdü. Öğrenciler polisin saldırısına karşı marşlar ve sloganlarla direnişlerini sürdürdüler.

20.00 sıralarında yaklaşık 4 saat süren çatışmanın ardından Erdoğan'ın okulu terkettiğinin duyulması üzerine TKP'li Öğrenciler eylemin amacına ulaştığı ve artık daha fazla çatışmaya gerek olmadığını söyleyerek

rektörle görüşmek üzere eylem alanını terk ettiler.

Yaklaşık 200 kişi ise polis okuldan gitmeden eylemin bitiremeyeceğini söyleyerek çatışmaya devam etti. Burada bir süre çatışıldıktan sonra polis yavaş yavaş geriye çekilmeye başladı. Bu geri çekiliş üzerine A7 Kapısı'na kadar öğrenciler polisi takip etti. Bu sırada da 2 TOMA etkisiz hale getirildi. Ancak A7 Kapısı'nda polisin ormanın içerisine pusu kurması sonucu çok sayıda öğrenci yaralandı. Yaklaşık 1000 polis bir anda ormanın içinden çıkarak kitleye saldırdı. Yakın mesafeden gaz bombaları atılırken, jop ve tekme ile de vahşice saldırdı. Bu esnada bir öğrencinin kafasına gaz bombası geldi ve bilincini kaybetti. Bir öğrencinin kolu kırılırken çok sayıda kişiye de plastik mermi ve gaz bombası isabet etti.

Rektörlüğe talepler iletildi!

Tüm bu yaşananlar üzerine öğrenciler rektörlük önünde yeniden toplandı. Rektörlük binasına girmek isteyenlere ÖGB'nin saldırması üzerine binanın bütün camları kırılırken iki ÖGB de yaralandı.

Rektörlük önünde beklenmeye devam ederken CHP milletvekilleri de gelerek durumu kınadıklarını belirtmek istediler ancak bu durum kitle tarafından boşa düşürüldü.

Rektörün gelmesi ile bir amfiye geçildi ve burada rektöre yaşanan süreç üzerine sorular soruldu. Ekim Gençliği okurları rektörü teşhir ettikten sonra taleplerini yinelediler. ODTÜ'ye bir daha polis alınmaması, MOBESE kayıtlarının polise verilmemesi, ÖGB'nin üniversitede yeri olmadığı, ÖGB'ye gerek de olmadığı ve burada bulunan kimseye soruşturma açılmaması talepleri yerine getirilmediği takdirde ise rektörlüğün yine hedef haline geleceği belirtildi.

ODTÜ direnişi Ege'de selamlandı!

19 Aralık günü gerçekleştirilen yürüyüş ve basın açıklamasıyla Ege Üniversitesi'nde “Her yer ODTÜ her yer direniş!” sloganları yankılandı. Gençlik örgütlerinin ortaklaşa örgütlediği eylemde sık sık ODTÜ'de yaşanan olaylar hatırlatıldı ve ODTÜ'nün polise verdiği tok tutumun gençliğin mücadelesine örnek olacağı vurgulandı.

Eylem Edebiyat Fakültesi'nde toplanan kitlenin Ege Çarşısı'na yaptığı yürüyüşün ardından E cafe önünde okunan basın metniyle son buldu. Basın açıklamasında, ODTÜ'de yaşananlara değinilip, AKP'nin son dönemdeki saldırıları teşhir edildi. Yeni YÖK Yasa Tasarısı'yla üniversitelerin bilim yuvası olmaktan çıkarılıp, sermayeye açıldığı anlatıldı. Ayrıca sermayenin yeni bir gençlik modeli yaratmaya çalıştığı ama ODTÜ'nün devrimci geleneğine sahip çıkan öğrencilerin buna karşı koyacağı vurgulandı.

Ekim Gençliği / Ege Üniversitesi

Ankara'da polis baskısı sürüyor

Ankara'da Ekim Gençliği okullarına yönelik polis baskısı devam ediyor. Daha önce iki Ekim Gençliği okurunun ailelerinin aranarak taciz edilmesinin ardından, bu sefer de başka bir Ekim Gençliği okurunun ailesi arandı ve “oğlunuz yasa dışı örgütlerle hareket etmektedir” denilerek rahatsız edildi.

Ailelere “gayet dostça” yaklaşmaya çalışan polis, aba altından sopa göstermeyi de eksik etmemiştir.

Ekim Gençliği / Ankara



Mısır'da siyasal bunalım devam ediyor...

Mısır'ın geleceği işçi sınıfının elindedir!

Mısır'da Cumhurbaşkanı Mursi'nin büyük halk gösterileriyle karşılanan anayasa taslağı, geçtiğimiz Cumartesi günü referanduma sunuldu. Referandumun bu ilk turuna çok düşük bir katılım (%32) oldu. Katılanların %56'sı taslağa evet, %43.5'i ise hayır oyu verdi. Referandumun ikinci turu 22 Aralık'ta yapılacak.

Mursi ve Müslüman Kardeşler'e karşı olan muhalif çevreler, zaten katılım oranı çok düşük olan bu ilk turdaki seçimlere hile karıştırdığını, sandıkları erken kapatmak, kadınların oy kullanmasını engellemek gibi müdahaleler yapıldığını, bu nedenlerle de seçimin iptal edilmesini istiyorlar.

Kısacası referandumdan istikrar değil tam tersine kriz çıktı. Gerçek şu ki Mısır'da sular durulmuyor. Mısırlı işçi ve emekçilerin hoşnutsuzluğu her gün daha da artıyor ve yeni bir hareketliliği tetikliyor.

Diktatör gitti, diktatörlük yerinde duruyor

Mısır'da ardi arkası kesilmeyen yoğun, yaygın ve biri diğerinden de kitlesel protesto gösterilerinin ardından, tam 32 yıl Mısırlı işçi ve emekçilere kan kusturan Mübarek istifa etmek zorunda kalmıştı. Ancak, bunun sorunlarının çözümü için yeterli olmadığını anlamaları için çok zaman geçmedi. Mübarek gitmişti, ama yerine en sadık adamlarını bırakmayı ihmal etmemişti. İşin başına, işkenceleriyle ünlü istihbarat şefi getirilmişti. Yani, diktatör gitmesine gitmişti, ama diktatörlük yerli yerinde duruyordu!

Bunun için protestolar devam etti, Tahrir Meydanı tekrar tekrar dolup taşı. Bıçak, satır ve baltalarla insan katletmeye başladılar yine. Ordu devreye girdi, ama o da çözüm olmadı. Mısır'ın sokakları hiç boşalmadı. Suların durulmadığı ve rejimin en aşağılık temsilcileri işbaşında kaldıkları sürece de durulmayacağı iyice anlaşılınca, bu kez parlamenter demokrasi denen orta oyununa başvuruldu. Ama doğal olarak, bu oyundan, en örgütlü, demek oluyor ki, hazırlıklı olanlar karlı çıktı. Muhammed Mursi ve Müslüman kardeşler seçimleri kazandı. Seleflerin de desteği ile Mursi cumhurbaşkanı oldu, Müslüman Kardeşler de hükümet oldu.

Çağdışı bir rejime doğru..

Hiç kuşkusuz eski düzenden esasa ilişkin hiç bir şey değişmedi. Mısır burjuvazisi yerinde duruyordu. Özel mülkiyet sistemi devam ediyordu. Devletin temel kurumlarına dokunulmadı. Uluslararası ilişkiler özenle korundu. Başta ABD'ye olmak üzere, kapitalist sistemin efendilerine bağlılık da sürüyordu. Çünkü Mursi ve Müslüman Kardeşler, bu sistemin ürünü ve organik bileşeniydiler. Burjuva sınıfın temsilcisiydiler. Sistem karşıtı oldukları tümüyle bir yalandı. Bir riyakarlıktan ibaretti. Zaten, işbaşına geldikleri andan bugüne dek ortaya koydukları icraatları da bunu fazlasıyla doğrulamaktadır.

Şöyle ki, H. Mübarek rejimi aynı zamanda bir polis rejimiydi. Bu rejim yıllarca Mısırlı emekçilere, ilerici ve sol güçlere kan kusturmuştu. Mübarek döneminde tüm polis merkezleri birer işkence merkeziydi. Başında da, onun en sadık adamı istihbarat şefi vardı. Ayaklanma sırasında, protestocular her yerde ilk elden polis teşkilatına, karakollara saldırdı. İstihbarat elemanlarını



kovaladı. Gözaltında olanları, cezaevlerindeki dışarı saldı. Mısırlı emekçiler işte bu rejime son vermek ve özgürlüklerini ellerine almak için ayaklandılar. Ancak, Mursi işbaşına gelir gelmez polisi yeniden sokaklara sürdü. Gözaltı ve tutuklama terörü yeniden yoğunlaştı. İşçi grevlerini ezmek üzere, grevcilere saldırılar yapıldı. Yeniden işçiler kurşunlandı.

Mısırlı emekçilerin isyanı aynı zamanda gerçek bir sosyal patlamaydı. Emekçiler IMF ve Dünya Bankası'nın iktisadi ve sosyal yıkım politikalarına karşı ayaklanmışlardı. İşçi ve emekçi hareketinin yakın dönem mücadele birikimine, en başta da Mahalla'da cereyan eden 25 bin kişilik tekstil grevine dayanıyordu. Ayaklanmanın ilk günlerinden itibaren işçiler birer gösterici konumunda da olsa, alanlarda ve sokaklardaydılar. Tahrir'in son günlerinde kitle halinde ve ağırlıklarını hissettirerek vardılar. Gerçek şu ki, safları da esasen onlar ayırıştırdı. Orta sınıf, Amerikancı liberal burjuva kesim ve Müslüman Kardeşler, tam da işçiler alana geldikten sonra kaçtılar. Kısacası, Mısırlı işçiler ve emekçiler, o aşamada belki tam farkında değillerdi, ama dolaylı olarak bu yıkım politikasının temsilcilerini de istemediklerini ortaya koyuyorlardı.

Mursi işbaşına gelir gelmez, ilk icraatlarında biri de, yeniden IMF ve DB ile temas kurmak oldu. Yeniden onlardan yardım istedi. Emekçileri yıkıma uğratacak yeni bir kemer sıkma paketi hazırlayıp yedekte tuttu.

Mursi ve Müslüman Kardeşler tıpkı Türkiye'nin iki yüzlü ve riyakar başbakanı Erdoğan gibi, sık sık Gazze sorununu kaşır, Gazze'de sergilenen vahşeti protesto eder. Fakat bunların gerçek bir karşılığı yoktur. Erdoğan gibi Mursi'nin de bu konuda hiç bir samimiyeti yoktur. İsrail hala onların stratejik müttefidir. Her ikisinin de ağababası hala ABD'dir. Zaten Mursi halihazırda İsrail Siyonizmi ile ilişkilerine son vermiş değildir.

Son olarak, Mısırlı emekçiler çağdışı-gerici kurallardan bıkmışlardı. Onların özlemi şeriat kanunlarıyla yönetilecek bir Mısır değildi. Bu alanda da, hayal kırıklığına uğradılar. Müslüman Kardeşler çağdışı gerici güçlerdi. İktidara gelir gelmez alelacele çağdışı Suudi Krallığı ve Katar Emirliği ile ilişki kurdular. Türkiye'deki dinsel gerici AKP'yi kardeş ilan ettiler. Bunlarla da kalmadılar, ucu tümüyle çağdışı bir rejime çıkan bir anayasa taslağı hazırlayıp referandumunda sundular. Mursi ve Müslüman Kardeşler, Selefler'in de desteğinde şeriat kanunlarının damgasını

vurduğu çağdışı bir rejim kurmak istiyorlar.

İşte Mısırlı emekçilerin itirazlarının özü ve esası tüm bunlardır. Onlar, yeniden azdırılan polis rejimine, IMF ve DB'nin iktisadi ve sosyal yıkım politikalarına, somut olarak da hazırda tutulan IMF ve DB patentli kemer sıkma paketine ve Mısır'ı çağdışı koşullara götürecek olan anayasa taslağına karşıdırlar.

Referandumun ilk turundaki düşük katılım oranı bunun ifadesidir. Tüm handikaplarına karşın, anayasa manevrası esasında onları ilgilendirmemektedir. Ayaklanmanın başlangıcındaki gibi, gerçek bir özgürlük, dış güçlerin oyuncağı olmayan bir Mısır, komşu halklarla kardeşçe ilişkiler ve onurlu bir yaşam, Mısırlı işçi ve emekçilerin özlemi olmaya devam ediyor.

Mısır'ın geleceği işçi sınıfının ellerindedir

Mısır'da bugün Müslüman Kardeşler gibi çağdışı güçlerin etkin konumda olması, hiç kuşkusuz Mısır işçileri ve emekçileri ile ilerici ve sol güçlerinin hak etmedikleri bir durumdur. Mısırlı emekçiler bunun için isyan etmediler. Sokaklara bunun için akıyorlar, Tahrir Meydanı'nı yeniden ve yeniden bunlar kalsın diye doldurmuyorlar. Onlar özgür, bağımsız ve aydınlık bir Mısır'dan yanadırlar.

Ne var ki ve ne yazık ki, dur durak bilmeyen gösterilerin cereyan ettiği Mısır'da işçi sınıfı ve emekçiler çok temel bir silahtan yoksunlar. Mısır işçi sınıfı hala devrimci partisinden yoksun. Haliyle Mısır işçi sınıfı devrime hazırlıksız. Dolayısıyla, gitgide kendisini hissettiren sosyal sınıf hareketi doğal sonuçlarına ulaştırılmıyor. Bundan ise başta ABD olmak üzere emperyalist devletler, Mısır burjuvazisi ve Müslüman Kardeşler yararlanıyorlar. Bu temel sorunlar aşılacağına da bu böyle olacaktır.

Fakat yine de bu geçici bir durumdur. Her şeye karşın Mısır'da sular durulmayacak, devrimin devam edecektir. Mısır modern sınıf ilişkilerinin ve modern sınıf hareketlerinin hatırı sayılır bir düzeyde seyrettiği bir topraktır. Tam da bu nedendir ki, Mısır işçi sınıfının arzulu, ısrarlı, inatçı ve sürekli deneyim biriktiren sosyal hareketliliği, bu temel zayıflığını giderecek koşulları da oluşturacaktır. Emperyalistlerin ve yerli işbirlikçilerinin iktidarı er ya da geç yıkılacaktır.

Silahlı çeteler El Yarmuk kampına saldırdı!

Suriye'nin başkenti Şam'da bulunan El Yarmuk mülteci kampı, "Özgür Suriye Ordusu"na (ÖSO) bağlı silahlı çetelerin saldırısı sonucu çatışma alanına dönüştü. Yüzbinlerce Filistinlinin yaşadığı Suriye'deki en büyük kamp olan El Yarmuk, aylardan beri silahlı çetelerin göz diktiği alanlardan biriydi. Zira dinci çeteler hem stratejik konumundan dolayı kampa girmek istiyor, hem de Suriye'de yaşayan Filistinlileri sefil emellerine alet edebilmek için fırsat kolluyorlardı.

Esad rejimine destek veren Filistinli gruplar olduğu gerekçesiyle kampa saldıran silahlı çetelerin onlarca Filistinliyi katlettiği bildirildi. Kampı koruyan Filistinlilerin bir kısmını uzaklaştıran saldırganların kampın bazı alanlarını kontrol altına almasıyla El Yarmuk'ta çatışmalar yoğunlaştı. Onbinlerce Filistinliyi bir kez daha evini barkını terk etmek zorunda bırakan çatışmaların yarattığı durum, bazı kamp sakinleri tarafından "ikinci Nakba" olarak değerlendirildi.

600 kişiden oluştuğu bildirilen silahlı çetelerin kampa girmesinden sonra Suriye ordusu, halka, kampın bazı bölgelerini boşaltması için süre tanıdı. Sürenin bitiminden sonra karşı saldırıya geçen resmi ordu silahlı çeteleri kamp dışına atmaya çalışıyor. Bazı kaynaklar, bu çetelerin denetim altına aldığı bölgelerin uçaklar tarafından bombalandığını bildiriyor.

Filistinlilerin tutumu dinci-gerici çeteleri rahatsız ediyor

Suriye'deki olaylara karışmayan Filistinliler, önce Baas yönetimi, sonraki aylarda ise rejim karşıtları tarafından çatışmalarda taraf haline getirilmek istendi. Ancak bazı istisnalar dışında, Suriye'de yaşayan Filistinliler olaylarda taraf olmaktan kaçındılar. Yönetime veya rejim karşıtlarına destek veren Filistinliler olsa da, bunların sayısı sınırlı. Bazı Filistinli örgütler ise, Suriye'ye yönelik bir dış saldırı olması durumunda, buna karşı direneceklerini açıkladılar.

Bu tutum, Filistinlilerin çatışmalardan gördükleri zararı sınırlamış, bazı mülteci kapmaları

çatışmalardan zarar görse de, can kaybının dramatik boyutlara varmasını önlemiştir. Hem yönetime hem yönetim karşıtlarına mesafeli duran Filistinlilerin bu tutumu silahlı çeteleri hep rahatsız etti. El Yarmuk kampına düzenlenen saldırı, bu rahatsızlığın dışavurumu olmuştur.

Arap ülkelerinde Filistinli mültecilerin en rahat yaşadıkları ülkeydi Suriye. Yönetimden haz etmeseler de, emperyalistler ile bölgedeki Türkiye, Suudi Arabistan, Katar gibi gerici güçlerin güdümünde olan muhalefete uzak duran Filistinliler, bundan dolayı silahlı çetelerin hedefi oldular.

El Yarmuk'a yapılan saldırı, silahlı çetelerin gerici sefil emellerine ulaşabilmek için kirli-kanlı olanları dahil her yola başvurduklarının yeni bir kanıtı olmuştur.

Siyonist çetelerden sonra dinci çeteler...

1948'de siyonist çetelerin katliamlarından kaçan Filistinliler, bu sefer de dinci-gerici çetelerin saldırılarından dolayı evlerini terk etmek zorunda bırakıldılar. Onbinlerce Filistinlinin bir kısmı Lübnan'a sığınırken, bir kısmı Şam'daki parklarda toplandı.

Yaşanan trajediden Baas yönetimini sorumlu tutan dinci-gerici muhalefet, Filistin halkının acılarını ranta dönüştürmeye çalışıyor. Denetim altına aldıkları bölgelerin rejim ordusu tarafından bombalandığını bilen ÖSO'ya bağlı silahlı çeteler, El Yarmuk'a girerek çatışma alanına dönüşmesini sağladılar.

Savaş kışkırtıcılarının "timsah gözyaşları"

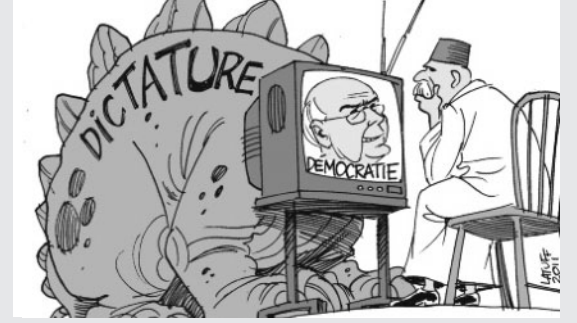
Baas yönetimine karşı savaştan dinci çetelerin AKP iktidarı, Suudi Arabistan, Körfez şeyhleri ile emperyalistler tarafından desteklendiği biliniyor. Bu gerici çapulcuları silahlandıran, eğiten emperyalistler ile bölgedeki karşı-devrimci işbirlikçileri, güya El Yarmuk'taki Filistinlilerin öldürülüp ikinci bir sürgüne maruz bırakılmalarına tepki gösteriyorlar.

Yaptıkları açıklamalarda, el Yarmuk'ta yaşananlardan endişe ettiklerini iddia eden Washington'daki savaş baronları ile Ankara'daki işbirlikçileri, her zaman olduğu gibi kaba riyakârlık örnekleri sergiliyorlar. Zira savaşı kışkırtan bu güçler, El Yarmuk'ta yaşananlardan dolayı sadece Baas rejimini suçluyorlar. Eğitip silahlandırdıkları çetelerin Filistinlileri katletmesine ise ses çıkarmıyorlar.

İsrail'i korumak için Malatya'ya füze kalkanı kuran, Maraş'a Patriotları yerleştirmeye hazırlanan dinci-gerici AKP iktidarı ile Washington'daki efendilerinin Filistin halkının sorunlarıyla ilgilenmeleri mümkün müdür?

Filistin ve Suriye başta olmak üzere bölge halklarının, emperyalist-siyonist güçler ile bölgedeki suç ortaklarına karşı birleşik bir mücadele yükseltmeyi başarmadan yıkım ve katliamlardan kurtulmaları mümkün olmayacaktır.

Emekçiler din tacirlerinin de terörüne boyun eğmiyorlar



Arap coğrafyasında başlayan halk hareketleri, yıkılan diktatörlüklerin yerini almaya çalışan gerici dinci diktatörlüklere karşı da aralıksız sürüyor. Tunus ve Mısır'da halkın dini duygularını kendi gerici ve sömürü amaçları için kullanmaya çalışan Müslüman Kardeşler'in uzantılarına ve Selefilere karşı, değişik eylem biçimleriyle karşı koyuyorlar. Eski rejimin artıklarıyla ittifak kurarak, kapitalist düzeni değişik biçim altında sürdürme çabaları emekçilerin direnişiyle karşılaşılıyor. Eylemler, talepler ve bileşim olarak daha çok emekçi ağırlıklı olmaya başlıyorlar.

Tunus'un kuzey kentlerinden Silyan'da Kasım ayının sonlarında başlayan eylemler düzen tarafından kontrol altına alınmadığı gibi, giderek ülkenin değişik merkezlerine de yayılıyor. Haber ajanslarının geçtiği, ancak burjuva medyada pek görülmeyen haberlere göre, Silyana vilayetinde işçilerle polis arasında günlerce süren sokak çatışmaları devam ediyor. Bu çatışmalarda 300'den fazla insan yaralandı. Resmi rakamlara göre yüzde 25'in üzerinde işsizliğin yaşandığı kentte, emekçiler Sendikalar Birliği'nin önderliğinde sosyal sorunları ve polisin keyfi uygulamalarını protesto ediyorlar. Sendikalar Birliği'nin düzenlediği gösterilere polisle birlikte radikal İslamcılar da şiddetle karşılık veriyorlar, işçi eylemlerini şiddetle bastırmaya çalışıyorlar.

Bu aynı durum Mısır'ın önemli sanayi kentlerinden biri olan El-Mahalla'da da yaşanmıştı. İşçilerin eylemleri devlet ve dinci çetelerin satırlı, silahlı saldırısına uğramış ve 372 işçi yaralanmıştı.

Tunus ve Mısır'da olduğu gibi Bahreyn'de de yaşanan kitlesel direniş ve çatışmalar, emperyalist merkezlerin ve dinci gericiçilerin yansıttığı gibi salt laiklik ve şeriat çatışması değildir. Emperyalist merkezler emekçilerin direnişlerini kah laiklik-şeriat, kah sunni-şii çatışması diye yansıtarak emekçilerin direnişlerinin merkezinde duran kapitalist sömürü düzenini gizleyerek emekçilerin emek cephesinde birleşmelerinin önünü almaya çalışıyorlar. Emekçi direnişlerini gerici çatışmalar alanına çekerek tüketmeye, Libya ve Suriye örneğinde olduğu gibi kanlı işgal ve bölgeyi yeniden paylaşarak dizayn etmeye çalışıyorlar.

Halkın dini duygu ve inançlarını kullanan, emperyalizmin uşağı MK ve Selefilere onların bu gerici amaçlarını gerçekleştirmenin piyonları ve paralı askerleri olarak emekçilerin ve işçilerin direnişlerinin karşısına çıkıyorlar.

Tunus'un Silyan ve Mısır'ın El-Mahalla kentlerinde yaşananlar bu çetelerin iğrenç yüzlerini açığa çıkartmanın önemli dersleriyle doludur.



Dünyadan emekçi eylemleri...

Hindistan

Hindistan'ın başkenti Yeni Delhi'de geçtiğimiz hafta binlerce otomobil işçisi, Suzuki Maruti'nin işçiler üzerinde sürdürdüğü baskıları protesto etti ve bir dayanışma yürüyüşü düzenledi.

Protestocu işçiler, halen tutuklu bulunan 149 arkadaşlarının derhal serbest bırakılmasını ve işten atılan 546 düzenli ve yaklaşık 2 bin taşeron işçinin işlerine geri alınmasını da talep ediyorlar. Ayrıca işçilerle karşı sürdürülen sindirme ve taciz uygulamalarına son verilmesini istiyorlar.

İspanya

Perşembe günü İspanya'nın 30 kentinde eğitim sisteminde planlanan kesintilere karşı öğretmenler, öğrenciler ve aileler sokaklara çıktı. Gösterilerde eğitim bakanının istifası istendi. Hükümet kriz programı çerçevesinde yerel yönetimlerin eğitim ve sağlık alanında 2013 yılı için 7 milyar Euro tasarruf etmesini öngörüyor.

İspanya'nın başkenti Madrid'de binlerce gösterici Pazar günü bir kez daha sağlık alanında planlanan özelleştirmeleri protesto etmek için sokağa çıktı. Hükümet, 533 milyon Euroluk tasarruf planı kapsamında Madrid'deki 20 hastanenin altısını özelleştirmek istiyor. Sağlık emekçileri özelleştirmeler ile birlikte işten atılmaların gündeme gelmesinden korkuyorlar.

Yunanistan

Yunanistan'da Perşembe günü, yerel yönetimlerde çalışan kamu emekçileri, işten çıkarmalara karşı 48 saatlik greve gittiler. Kamu çalışanları grevlerine devam edeceklerini açıkladılar. Atina Teknik Üniversitesi'nde de işten atılmalara karşı grev vardı.

Kamu sektöründe işten atılmalar AB Troykası ve Samaras hükümetinin kriz programının bir parçası.

Ukrayna

Doğu Ukrayna'da Arcelor Mittal tekeli Kryvyi Rih çelik işletmelerinde kısıtlamalara gidileceğini açıklayarak 38 bin 267 işçiden 446'sını işten atacağını duyurdu. Bunun üzerine 3000 çelik işçisi işten atılmaları, ağır çalışma koşullarını protesto etmek için yürüyüş düzenlediler.

Arcelor Mittal'in çelik fabrikasını satın aldığı 2005 yılında bu yana 18 bin işçi işini kaybetti.

Güney Afrika

Güney Afrika'da, süt tekeli Parmalat Bonnievale'de çalışan 315 sözleşmeli işçi daha fazla ücret talep ederek greve gitti. Aldıkları ücretle yaşam koşullarını sürdürmediklerini ifade eden işçiler, fabrikanın önünde protesto eylemlerine başladı. İşçiler, yüksek ücret taleplerine ek olarak, hastalık parası, ücretli tatil ve koruyucu giysi de talep ediyorlar. Bu hafta, kadrolu çalışanlar da greve katıldı ve üretim durdu.

Parmalat bir İtalyan şirketi ve dünyanın farklı yerlerinde sayısız fabrikaya sahip.

Çin

Çin'de Jiangsu Eastern Sphipyramid Tersanesi'nde binden fazla işçi geçtiğimiz hafta iki günlüğüne greve

gitti. Greveci işçiler ulusal otoyolu ve Yangtze Nehri üzerindeki bitişik köprüyü de abluka altına aldılar. Grev nedeniyle yerel yönetimler büyük bir basınç altına girdi ve beş aydır ödenmeyen ücretleri ödemeyi kabul ettiler.

ABD

ABD Michigan eyaletinin başkenti Lansing'de, Cumhuriyetçiler'in çoğunluğu tarafından kabul edilen yeni iş yasasına karşı 13 bin sendikali işçi protesto gösterisi düzenledi. Yeni iş yasası, toplu iş sözleşmelerinde işçilerin haklarını zayıflatırken, çalışma koşullarını daha da kötüleştiriyor. Protesto gösterilerinde çok sayıda işçi tutuklandı.

Portekiz

Portekiz liman işçileri, hükümetin tüm provokasyonlarına ve tehditlerine, mücadelelerini sürdürerek karşılık veriyorlar. Önce 5 Aralık'a kadar sürdürmesi düşünülen grev 9 Aralık'a kadar uzatılmış, ardından da 17 Aralık'a kadar sürdürülmüştü.

Endonezya

Geçtiğimiz hafta Endonezya Java'da PT Mulia Sahabat Sakti çimento fabrikasının inşası, çevre köylerde oturanlar tarafından protesto edildi. Endonezya'nın ikinci büyük çimento şirketi Indocement, çimento üretimi için Karst dağlarını

parçalarken, su kaynaklarını bozmakta ve prinç ekimini yok etmekte. Bölgede yaşayanlar çimento tekelinin iş vaatlerine de güvenmiyorlar.

Kolombiya

12 Aralık günü 50 işçi Detroit'te General Motors (GM) merkezi önünde gösteri düzenledi. Bu ABD Dışişleri Bakanı'nın GM'a "üstün toplumsal hizmet"lerinden dolayı ödül verdiği gün oldu. Protestoların başında, Kolombiya'da eski GM işçisi ve ASOTRECOL organizasyonunun başkanı Jorge Parra vardı. Jorge Parra iş kazası geçiren ve daha sonra işten atılan GM Colmotores işletmesinde çalışan işçilerin hakları için mücadele ediyor ve bu güne değin 3 kez açlık grevini gitti.

Tunus

Tunus'da Sidi Bouzid'de "Arap Baharı" başlangıcının ikinci yıldönümünde biraraya gelen 5 bin kişi düzenledikleri mitingde Tunus Cumhurbaşkanı Moncef Marzouki ve Başkanı Mustafa Ben Dschaafar'ı taşladılar ve iki yıl önce olduğu gibi "Defol defol" sloganını yükselttiler.

2010 yılının Aralık ayında, sokak satıcısı Muhammed Bouazizi'nin yaşam koşullarını protesto etmek için kendini yakması toplumsal bir ayaklanmaya dönüşmüştü.

Kapitalizm kokuşmuş bir bataklıktır!

Kapitalizm kara para aklama, vergi kaçakçılığı, dolandırıcılık, yolsuzluk, rüşvet, şantaj ve seks skandalları demektir. Bu kavramların tarihi, özel mülkiyet kadar eskidir. Şüphesiz, kapitalizmin en gelişkin merkezleri olan emperyalist devletlerde dönen dolandırıcılığın, yolsuzluğun, rüşvet ve diğer skandalların çapı da sermayenin büyüklüğü oranında çok daha büyük, sonuçları da o oranda çok daha yıkıcı olmaktadır.

Küresel krize rağmen büyümesini sürdürmekle övünen Alman emperyalist tekellerinin bir başka "övünç" kaynağı da, bu alanlarda gösterdiği başarılarıdır! Anlatalım...

11 Aralık günü, vergi kaçakçılığı ve kara para aklama ile suçlanan Almanya'nın en büyük bankası Deutsche Bank'ın Frankfurt'taki merkezinin yanı sıra Berlin ve Düsseldorf'ta ev ve iş yerlerine ani baskınlar yapıldı. Baskınlar sırasında bazı bulgulara ulaşılmış olacaklar ki, bankanın en üst düzey iki yöneticisinden biri olan Jürgen Fitschen ile mali işlemlerden sorumlu üst düzey yönetici Stefan Krause'nin soruşturma kapsamında şüpheliler arasında bulunduğu söyleniyor. Dahası, Deutsche Bank Yönetim Kurulu Eşbaşkanı Jürgen Fitschen'e yöneltilen suçlamaların listesi oldukça kabarık.

Bitmedi, dahası var.

Alman emperyalist tekellerinden Thyssen-Krupp, ray, yürüyen merdiven ve asansör piyasasında fiyat karteli kurmakla suçlanıyor. Ünlü otobüs ve kamyon imalatçısı MAN'ın özel ve resmi ihaleleri kazanmak için birçok ülkede milyonlarca Euro rüşvet dağıttığı, Daimler'in 22 ülkede para yedirdiği ortaya çıkarılmıştı. Volkswagen, işçi temsilcilerini pahalı hediyeler, lüks seyahatler ve seks partileriyle yola getirmiş, sigortacılık devi Ergo başarılı elemanlarını lüks genelevlerde ağırlamış.

Alman ekonomi tarihinin en büyük rüşvet skandalı ise, Siemens'in adını taşıyor. 2006 yılındaki soruşturmada Siemens'in toplam 1,3 milyar Euro'luk kapalı ödeme yaptığı ortaya çıkarılmıştı ve Siemens tekeli Alman ve Amerikan makamlarına 1,2 milyar Euro ceza ödemeye mahkum edilmişti.

Görüldüğü gibi Alman kapitalist tekellerinin suç dosyası oldukça kabarık. Kuşkusuz bunlar sadece açığa çıkanlar. Rüşvet, kartel kurma, kara para aklama ve vergi kaçakçılığını tamamlayan diğer icraatları ise seks partileri ve lüks genelevlerde ayakçılık yapmaktır.

Hatırlanacağı üzere, daha yakın bir tarihte Almanya'nın Savunma Bakanı Karl-Theodor zu Guttenberg, doktora tezinin çalıntı olduğunun açığa çıkmasından sonra istifa etmişti. Eski Cumhurbaşkanı Wulff da, rüşvet aldığı açığa çıkınca istifa etmişti.

Berlusconi gibi şarlatanlarla alay etmeyi, Yunanistan devlet yöneticilerini rüşvetcilikle suçlamayı Alman devletini ve yönetim tarzını kutsamanın aracına dönüştüren, dahası bundan ırkçı-şoven sonuçlar çıkartan kirli Alman basını, aynı sivri dilliliği kendi burjuva bataklığına karşı gösteremiyor. Çünkü o da sahibi gibi gırtlığına kadar bataklığın içindedir, bu bataklıktan beslenmektedir.

Kısacası sistem her yerde çürümekte ve kokuşmaktadır. Yani, kapitalizmin krizi gibi, çürüme ve kokuşması da küresel boyutlardadır.

Erdal Eren kavgamızda yaşıyor!



15 Aralık 2012 | Esenyurt

İdam edilmişin 32. yılında Erdal Eren yapılan anma etkinlikleri ile selamlanarak, mücadelesinin sürdürüldüğü bir kez daha haykırıldı.

Küçükçekmece DLB, 17 Aralık günü Sefaköy İşçi Kültür Evi'nde gerçekleştirdiği etkinlikle Erdal Eren'i andı.

Etkinlik, DLB adına yapılan açılış konuşmasının ardından Erdal Eren şahsında ölümsüzleşen tüm devrimciler için bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşunun ardından Erdal Eren'i ve o dönemde yükselen devrimci mücadeleyi anlatan sinevizyon izlendi.

Sinevizyon etkinliğe katılanlar tarafından ilgi ile karşılanırken, Erdal Eren şahsında devrimci kimlik, devrim mücadelesi ve sosyalizmin güncelliği üzerine konuşuldu. Ayrıca sohbet sırasında DLB ve çalışmalarını üzerine de bilgi verildi.

Etkinlik DLB çalışmalarını ile ilgili planlama yapılmasının ardından sonlandırıldı.

İzmir'de Erdal Eren anması Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi'nde gerçekleştirildi. Anma devrim uğrunda yaşamlarını yitirenler için saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşundan sonra, hazırlanan sinevizyon izlendi. Sinevizyonun ardından iki genç komünist şiir dinletisi gerçekleştirdi.

Daha sonra Ekim Gençliği ve DLB adına bir konuşma gerçekleştirildi.

Konuşmanın ardından gerçekleştirilen müzik dinletisi ile etkinlik sona erdi.

Gebze'deki anma 14 Aralık Cuma günü düzenlendi. Bir araya gelen lise ve üniversite öğrencileri Erdal Eren'in devrimci yaşamı üzerine bir sohbet gerçekleştirdi.

Erdal Eren'in yaşamına dair hazırlanan sunum okunduktan sonra 12 Eylül sonrasında yaşananlar üzerine konuşuldu. Etkinliğe katılan o dönemi yaşamış birisi de gözlemlerini anlattı.

15 Aralık Cumartesi günü ise bir araya gelen liseliler, Memik Horoz'un hazırladığı Erdal Eren belgeselini izledi.

Ümraniye DLB tarafından yapılan anma 15 Aralık günü OSİM-DER'de gerçekleştirildi. Anma etkinliği, Erdal Eren şahsında devrim ve sosyalizm mücadelesinde şehit düşenler için saygı duruşu yapılarak başladı.

Saygı duruşunun ardından DLB adına bir konuşma gerçekleştirildi.

Konuşma, Erdal Eren'in kavga bayrağını 25 yıldır komünistlerin taşıdığı ve bu bayrağın er ya da geç zafere ulaştırılacağı vurgulanarak sonlandırıldı.

Konuşmanın ardından bir liseli Erdal Eren'in anısına

şiir okudu. Daha sonra Memik Horuz'un Erdal Eren'in katledilme sürecine ilişkin hazırladığı "17'nin Ötesi: Erdal Eren" belgeseli izlendi.

Belgeselin ardından bir liseli tarafından Erdal Eren'in son mektubu okundu.

Etkinliğin ardından liselilerin sorunları ve liselerde yürütülmesi gereken mücadele üzerine sohbet gerçekleştirildi.

Ankara DLB'nin anma etkinliği 15 Aralık günü Mamak İşçi Kültür Evi'nde, devrim şehitleri için saygı duruşuyla başladı. Ardından sinevizyon gösterimi yapıldı.

Sinevizyon gösteriminden sonra DLB adına bir konuşma gerçekleştirildi. Konuşmada Erdal Eren'in devrimci kimliğine değinildi. DLB konuşmasının ardından Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu sahne aldı.

Müzik dinletisinin ardından gerçekleşen söyleşide Erdal Eren'in mücadelesini okullara, fabrikalara taşımak gerektiği, bu mücadelenin ancak Erdal Eren gibi iradeli olunursa kazanabileceği vurgusu yapıldı. Gençlik hareketinin sorunları ve Yeni YÖK Yasa Taslağı'nın neler getirdiği tartışıldı.

Esenyurt DLB tarafından Esenyurt İşçi Kültür Evi'nde gerçekleştirilen anmada Erdal Eren'in resminin olduğu "Kavgası ve kararlılığı yolumuza ışık tutuyor... Erdal Eren yaşıyor, genç komünistler savaşıyor!" şiarlı DLB ozaliti asıldı. Salonunda ayrıca Erdal Eren, Che Guavera, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan, Mahir Çayan, İbrahim Kaypakkaya, Haki Karer, Habip Gül ve Alaattin Karadağ'ın resimleri de yer aldı.

Etkinlikte, Esenyurt DLB adına, etkinliğin amacına değinen ve etkinlik programını anlatan kısa bir konuşma gerçekleştirildi. Konuşmadan sonra saygı duruşu gerçekleştirildi. Bir liseli de Adnan Yücel'in "Biz Kazanacağız" şiirinden bir bölüm okudu.

Saygı duruşunun ardından sinevizyon gösterimine geçildi. Sinevizyon, etkinliğe katılanlar tarafından beğeni ile karşılandı. Devamında Devrimci Liseliler Birliği adına bir konuşma gerçekleştirildi.

Konuşmanın ardından Erdal Eren'in son mektubu okunarak etkinliğe katılanlara söz verildi. Söz alan liselilerin konuşmalarında Erdal Eren'in saygı duyulması gereken devrimci kimliklerden biri olduğu ve onun devrimci yolundan gitmemiz gerektiği vurgusu öne çıktı.

Ardından bir liseli Erdal Eren'e yazılan "Biz ki" şiirini seslendirdi. Alkışlarla karşılanan şiirin devamında liselilerin sunduğu türkü ve marşlar hep bir ağızdan söylendi.

Etkinlikte *Liselilerin Sesi* dergisinin yaygın kullanımı

ve DLB'nin faaliyetlerine daha etkin katılma çağrısı yapıldı.

Çanakkale Ekim Gençliği, Erdal Eren'in katledilişinin yıldönümü vesilesiyle bir anma etkinliği gerçekleştirdi. 15 Aralık günü Genel-İş Sendikası'nda yapılan etkinlikte Erdal Eren'e dair bir konuşma yapıldı. Konuşma şu ifadelerle sonlandırıldı: "Sinan, Erdal, Ercan, bize bu ülke topraklarında devrim ve sosyalizm davası için harcanan emeği, ödenen bedeli, gösterilen yiğitliği hatırlatıyorlar. Özellikle biz genç komünistler için taşıdıkları önem büyüktür. Onlar tarihimizin, mücadelemizin bir kesiti, kavgamızın özlü bir anlatımıdır. Bugün bu devrimci mirasın gerçek taşıyıcıları komünist işçi partisinin saflarında yeni Ekimler için mücadele eden genç komünistlerdir."

İzlenen sinevizyonun ardından anma bitirildi.

Kartal'da DLB, anma etkinliğini 15 Aralık günü Kartal İşçi Kültür Evi'nde gerçekleştirdi. Etkinlik salonunda, "Erdal Eren kavgamızda yaşıyor! Devrimciler ölmez devrim davası yenilmezdir! / DLB" ozaliti ve Türkiye tarihinde öne çıkmış şehit devrimcilerin ve parti şehitlerinin yer aldığı "Çelik aldığı suyu unutmuyor... Zaman devrime akıyor..." pankartı asıldı.

Etkinlikte ilk önce, devrim ve sosyalizm mücadelesinde şehit düşenler için saygı duruşu yapıldı. Ardından sinevizyon gösterimi yapıldı. Sinevizyonu DLB konuşması izledi.

Konuşmanın ardından herkesin katıldığı söyleşi gerçekleştirildi. Erdal Eren başta olmak üzere, devletin katliamcı kimliği, güncel sorunlar ve partinin 25. yıl vurgularınının da yer aldığı konuşmalar, mücadele vurgusuyla sona erdi.



13 Aralık 2012 | Ankara

Erdal Eren mezarı başında anıldı

Erdal Eren, 13 Aralık günü mezarı başında yapılan bir etkinlik ile anıldı. DLB ve BDSP tarafından yapılan etkinlikte sloganlar öfkeli ve gür bir şekilde atıldı.

Etkinlikte DLB ve BDSP adına konuşmalar yapılırken, DLB konuşmasında Erdal Eren'den devralınan mücadele bayrağının bugün liselerde taşınacağı, sermaye devletinin liselere yaptığı tüm saldırılara Erdal Eren'in direngenliği ile karşılık verileceği söylendi. BDSP konuşmasında ise Erdal Eren'i gerçekten anabilecek olanların devrimciler olabileceği vurgusu yapıldı.

Konuşmalardan sonra kısa bir müzik dinletisi yapıldı. Mezarlık içinde tekrar bir kortej oluşturularak mezarlık A Kapısı'na kadar sloganlarla yürüldü.

Kızıl Bayrak / Ankara

Direniş geleneği devrim mücadelesinde sürüyor...

“Katillerden hesabı emekçiler soracak!”



Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), 19 Aralık Katliamı'nın yıldönümü dolayısıyla 16 Aralık günü Bayrampaşa Cezaevi önünde yaptığı eylemle direniş selamladı.

BDSP'liler Sağmalcılar Metro önünden Bayrampaşa Cezaevi'nin bulunduğu alana doğru yolu keserek yürüyüşe geçtiler. “19 Aralık Katliamı'nı unutmadık, unutmayacağız! Katil devlet hesap verecek!” pankartını açan sınıf devrimcileri, 19 Aralık şehitlerinin resimleriyle birlikte kızıl flamalar taşıdılar.

Bayrampaşa Cezaevi'nin arazisi önüne gelindiğinde ilk olarak çevredeki emekçilere seslenilerek “Onlar devrimci direniş, devrimci direniş geleneğini devam ettirdiler. Onlar sermaye düzenine karşı mücadelede bugün de bizlere yol gösteriyorlar. Onlar katledildiler ancak onların uğruna öldüğü devrim ve sosyalizm mücadelesi devam ediyor.” denildi.

Eylemde BDSP adına okunan basın metninde katliamın 12. yılında bir kez daha hapishanenin önünde toplandığı hatırlatılarak buraya gelmenin yalnızca takvimsel bir anma anlamı taşımadığı belirtildi ve “19 Aralık'ın içinden geçtiğimiz konjonktürü anlamak için kilit önemde olduğunu bilerek her yıl bu alana geliyoruz” denildi.

19 Aralık'ın sermaye devletinin kanlı tarihinin güncel bir örneğini sunduğu belirtildikten sonra Mustafa Suphiler, Kürt isyanları ve Dersim katliamından başlanarak sermaye devletinin günümüze kadar gerçekleştirdiği katliamlar sayıldı. Tüm bunların devamı olarak ortaya konulan 19 Aralık ve hücre saldırısına dair ise şunlar söylendi:

“Sermaye devleti, devrimci hareketi yok etmek, sınıf öncülerini ezmek ve işçi ve emekçilere gözdağı vermek için Türkiye devrimci hareketinin 40 yıllık birikimini ve en güçlü yanını hedef almıştır: İradesini! ‘Biz buraya ölmeye geldik’ diyen, darağacında kendi sandalyesini tekmeleyen, işkencede ser verip sır vermeyen bir kuşağın geleneğiyle yetişmiş devrimcilerin iradesini kırmak ve bu şekilde de teslim almak devletin stratejik bir hamlesi olmuştur. Bunun temel bir adımı ise



devrimcileri F tipi hücrelere kapatarak teslim almaktır.”

Devrimcilerin ise daha ilk başta bu saldırıyı Büyük Zindan Direniş ile karşıladığı ve bedenlerini ölüme yatırarak yanıtladığı, çaresiz bırakılan devletin katliamı seçtiği vurgulanarak “yarım yaratacak olan işçi sınıfının safında olmanın verdiği güçle savaşmışlar ve devletin irade kırma saldırısına karşı teslimiyeti değil ölümü seçerek saldırıyı püskürtmüşlerdir” denildi.

19 Aralık katliamının hesabının sorulmasının yegane yolunun ise sermaye devletine karşı proletaryanın öfkesini örgütlemek ve katil devlete karşı uzun soluklu, devrimci sınıf mücadelesi vermek olduğu belirtildi. “Katil sürüsünü alaşağı etmenin ve sermayenin kan ve emek üzerine kurulu saltanatını alaşağı etmenin ve aynı anlama gelmek üzere hesap sormanın yegane yolu budur” denildi.

Açıklama “Yükselttikleri bayrak dünya proletaryasının kurtuluş mücadelesinde dalgalanmaya devam edecek” sözleriyle son buldu.

Açıklamanın ardından devrimci direniş geleneğine sahip çıktığı, devrim mücadelesinin sürdürüldüğü ifade edilerek “devrime hazırlanıyoruz” şiarı üzerinde duruldu. Bugünün görevinin devrime hazırlık anlamına geldiği belirtildi. Eylemde son olarak 13 Aralık 1980'de idam edilen Erdal Eren hatırlatılarak “Ne 13 Aralık 1980'de ne 19 Aralık 2000'de işçi sınıfı teslim alınmadı” dendi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

19 Aralık'ı unutma!



19 Aralık katliamı, İstanbul Taksim ve Bayrampaşa'da yapılan yürüyüşlerle protesto edildi.

TKMP: Hesabını soracağız!

Tecrite Karşı Mücadele Platformu (TKMP) katliamın yıldönümünde Bayrampaşa Hapishanesi'ne yürüyüş gerçekleştirdi. “19-22 Aralık şehitleri ölümsüzdür! Hesabını soracağız!” pankartıyla yapılan yürüyüşün ardından hapishanenin önüne gelinerek basın açıklaması okundu. Ecevit'in “Cezaevlerine hakim olamazsak IMF reçetelerini yaşama geçiremeyiz” sözü hatırlatılarak katliamın gerçek amacı vurgulandı.

19 Aralık'ın yalnızca katliam değil aynı zamanda direniş olduğu da belirtilerek tutsakların direniş “saygıyı da övgüyü de hak eden yiğitçe bir tutum ve duruştur” biçiminde tanımlandı.

Eylemde saygı duruşunun ardından katliamın tanıklarından Mehmet Güvel ve Nihat Göktaş ile ÇHD İstanbul Şube Başkanı Taylan Tanay da birer konuşma yaptı. Eylem Grup Yorum'un marşlarıyla son buldu.

Mücadele Birliği: Ölümüne direndiler!

Mücadele Birliği Platformu üyeleri, “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük” yazılı pankartla Taksim Meydanı'na yürüdü. gerçekleştirdiler.

Basın açıklamasında katliamın vahşice yapıldığı anlatılarak, hedeflenenin devrimci tutsakları teslim alarak, F tipi hücre politikasını hayata geçirmek olduğu belirtildi.

Eylem açıklama sonrası 19 Aralık katliamını anlatan şiirler okunarak devam etti. Şair Selah Özakin şiir okudu, Grup Emeğe Ezgi katliama ilişkin marş seslendirdi.

İHD: Hücreleri kapatın!

İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi Cezaevleri Komisyonu'nun çağrısı ile yapılan eylem, Taksim Tüneli'nde başladı.

“19 Aralık katliamını unutmadık unutturmayacağız!”, “19 Aralık katliamının sorumluları yargılsın!” pankartları açıldı.

Tramvay Durağı'na gelindiğinde öncelikle bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Ardından açıklamayı, Sevim Kalman okudu.

Dönemin Ceza Ve Tevkifevleri Genel Müdürü Ali Suat Ertosun'un operasyondan sonra “Devlet üntün hizmet madalyası” ile ödüllendirildiği, tutsakların ise suçlu ilan edilerek dava açıldığı ifade edildi.

Açıklamanın ardından şehit devrimcilerin resimleri yerlere bırakılarak üzerlerine kırmızı karanfiller atıldı. Eyleme HDK, Halkevleri, Emek ve Özgürlük Cephesi'nin de aralarında bulunduğu kurumlar katılarak destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

19 Aralık katliamını unutmadık, unutturmayacağız!



19 Aralık 2012 | İzmir

19 Aralık Katliamı'nın 12. yıl dönümünde ülkenin birçok yerinde gerçekleştirilen eylemlerle katliam lanetlenirken direniş selamlandı.

Bursa:

Osmangazi metro çıkışında açılan "19 Aralık Katliamı'nı unutmadık unutturmayacağız! Hesabını soracağız!" pankartı arkasında toplandı. Buradan meşaleler ve 19 Aralık şehitlerinin fotoğraflarıyla Kent Meydanı'na yüründü.

Kent Meydanı'na gelindiğinde basın açıklamasına geçildi. F tipi saldırısının emperyalizm merkezli IMF ve Dünya Bankası'nın öngördüğü soygun ve talan reçetesinden, emperyalizme uşaklık eden egemen sistemin Kürt ulusuna karşı yürüttüğü inkâr ve imha siyasetinden bağımsız ele alınmayacağı dile getirildi.

Tıpkı bugün olduğu gibi katliam öncesi egemen sistemin, emperyalizmin tüm reçetelerine koşulsuz olarak boyun eğdiği söylendi.

Açıklama 19-22 Aralık'ta ve ölüm orucu direnişlerinde yaşamını yitiren devrimcilerinin yol gösterdiğinin söylenmesi ile son buldu. Eylemi BDSP, HDK, Partizan ve SDP örgütledi.

Adana:

İHD'nin çağrısıyla gerçekleştirilen eylem saat 18.00'de 5 Ocak Meydanı'nda yapıldı. İnönü Parkı'na yürüyüş olarak planlanan eylem polislin engellemesi nedeniyle basın açıklaması toplanma yerinde yapıldı.

Yapılan açıklamada 19 Aralık katliamının faillerinin yargılanmadığı ifade edilerek, 19 Aralık katliamının hesabının verilmesi, tüm karanlık tertiplerin açığa çıkartılması, tüm siyasal tutsakların özgürlüğe kavuşması çağrısıyla son buldu.

Eylemin imzacı kurumları arasında BDSP'nin yanısıra İHD, HDK, Tuhay-Der, Halkevleri, ÖDP, TİHV ve ÇHD bulunmaktaydı.

İzmir:

19 Aralık Katliamı İzmir'de Karşıyaka'da gerçekleştirilen yürüyüşle lanetlendi.

İzmir'de Alnteri, BDSP, Devrimci Hareket, EÖC, ESP, İzmir Hareket Tiyatrosu, Kaldıraç, Köz, Partizan, TKP 1920 tarafından gerçekleştirildi.

Öfkeli sloganlar eşliğinde gerçekleştirilen yürüyüş sonunda Sinem Özkan basın açıklamasını okudu. 19 Aralık'ın öncesinin ve ekonomi-politiğinin anlatılmasıyla başlayan Özkan, toplumu teslim almanın ilk ayağının toplumun en ilerici kesimlerini, devrimci, demokrat kesimlerini teslim almak oluşturduğunu söyledi ve dışarıda saldırılarını pervasızlaştıran iktidarın zindanlarda da devrimci tutsakları teslim almak için 19 Aralık katliamını gerçekleştirdiğine dikkat çekti.

Basın metnini okunmasının ardından devrim şehitleri için saygı duruşunda bulunuldu.

Eyleme HDK, SDP, DHF, Çiğli Pir Sultan Abdal Kültür Derneği destek verdi.

İnsan Hakları Derneği (İHD) de 19 Aralık katliamı ile ilgili eylem gerçekleştirdi. Buca Cezaevi önünde yapılan eylemde basın açıklamasını İHD İzmir Şube Başkanı Av. Adnan Kaya okudu. Kaya, açıklamaya 19 Aralık 2000'de cezaevlerinde yapılan katliamı anlatarak başladı. F tiplerine geçiş sürecinden bahsetti. BDSP'nin de destek verdiği eylem, cezaevine karanfillerin atılmasının ardından bitirildi.

Sarıgazi:

İlerici ve devrimci güçler Sarıgazi'de gerçekleştirdikleri eylemle 19 Aralık cezaevleri katliamını lanetledi, devrimci tutsakların direnişini selamladı.

Eylem Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Demokratik Haklar Federasyonu ve Halkların Demokratik Kongresi tarafından örgütlendi.

Yürüyüş kortejinin en önünde üzerinde "Katliamcı devlet hesap verecek!" yazılı siyah bir tabut taşıdı. "19 Aralık'ı unutmadık, unutturmayacağız! Katil devlet hesap verecek!" şiarlı pankartın açıldığı yürüyüşte 19 Aralık'ta ölümsüzleşen devrimci tutsakların resimlerinin bulunduğu pankart da açıldı. Tabut ve pankartlar, alınma kızıl bant takan eylemciler tarafından taşındı. Yürüyüş boyunca gerçekleştirilen ajitasyon



19 Aralık 2012 | Sarıgazi

konuşmalarıyla devletin katliamcı geleneği teşhir edilerek işçi ve emekçiler mücadeleye çağrıldı.

Yürüyüşün sonunda devrim şehitleri adına saygı duruşu gerçekleştirildi. Saygı duruşunun ardından basın açıklamasına geçildi. 19 Aralık 2000'de 20 cezaevinde gerçekleştirilen operasyon sonucu 28 devrimcinin katledildiğine dikkat çekilen açıklamada, "Devlet devrimci tutsakları diri diri yaktı!" denildi. 19 Aralık katliamının esas amacının işçi ve emekçilere gözdağı vermek olduğu belirtilerek, devletin korku toplumu yaratmak istediği vurgulandı.



19 Aralık 2012 | Ankara

Ankara:

Ankara BDSP 19 Aralık katliamını yaptığı eylemle protesto etti.

Mimar Kemal İlköğretim okulunun önünde bir araya gelen BDSP'liler "faşist katliamların hesabını işçi-emekçiler soracak" pankartını açarak Yüksel Caddesi'ne bir yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüş sırasında sık sık 19 Aralık katliam ve direnişinin unutturulmayacağını, devletin katliamcı yüzünü ve katillerden er ya da geç hesabının sorulacağı vurgulandı.

Basın açıklamasında katliamın amacı vurgulanırken, sermayenin sözcülerinin o dönemde katliam üzerine söyledikleri teşhir edildi. Son olarak ise 19 Aralık'ta şehit düşen devrimcilerin uğruna tereddütsüzce öldükleri davanın er ya da geç kazanacağı, 19 Aralık katliamının hesabının sorulacağı söylenerek basın açıklaması sona erdi.

HDK, DHF, Ankara Düşünceye Özgürlük Girişimi, Alnteri'nin örgütlediği eyleme Halkevleri, ÖDP ve KESK de kitlesel destek verdi. Eyleme yaklaşık 200 kişi katılırken Yüksel Caddesi'nde başlayan eylem Meşrutiyet Caddesi'nden Sakarya Caddesi'ne yürünerek sona erdi. Sakarya Caddesi'nde 1 dakikalık saygı duruşu ile başlayan eylem okunan basın metninin ardından bitirildi.

“Partiyi sevmek, onu anlamak, ona sarılmaktır”

Çocuk sayılırdım daha, ‘kendimi bildim bileli’ cümlesi yoktu hafızamda. Orta okul bitmiş liseye yeni kaydolmuş bir öğrenciydim. Herşey çok yabancıydı. Yeni bir dönem başlıyordu belliydi, ben de kendime uzaktım. “Özü yakalayamamak” diye bir tabir vardır şimdi o gün için bunu söyleyebilirim. Beni ben yapacak, kendimi bulmamı, bilmemi sağlayacak bişeyler eksikti daha..

Doğduğum büyüdüğüm koşullar gereği solcuydum. Sembol isimleri tanırdım onları sever büyük saygı duyardım. Liseye yeni başlamış bir çocuk olarak ideolojik bir bilğim olmasa da en azından kendilerini düşünceleri uğruna feda etmeleri, sonradan siper yoldaşlığı olarak öğreneceğim arkadaşlıkları, dostlukları beni etkilemişti. Mahir’i, Deniz’i, İbrahim’i bilirdim. Cüreti, cesareti onlardan öğrenmiştim.

Bir gün, çocukluk arkadaşım vesilesiyle 4-5 kez katlanmış renksiz bir dergi aldım. Dergiyi coğrafya kitabının arasında okudum o gün. Lise bülteni idi bu, yazılardan hatırladığım genellikle eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim temalı, bazıları talepleri içeren derli toplu yazılardı. Bazıları da başka başka liselerden gelen öznel sorunları işleyen güzel yazılardı. Bilmem ne lisesinden bir arkadaş okulun koşullarından, okul müdürüyle yaşadığı bir olayı anlatıyor ve tüm liselileri mücadeleye çağırırken kendi okulunda mücadelenin büyüdüğünü yazıyordu. Sonra kitap tanıtımı, şiirler, arka kapakta güzel bir resim ve onunla içiçe umut dolu bir şiir vardı.

Çok geçmedi aynı okulda başka arkadaşlar edindim, daha iyi ve anlamlıydı onlarla olmak. Dışarıdan biri geliyormuş ve oturup konuşuyorlarmış. Beni de çağırdılar. Tamam dedim. Çıkışta gittik bir yerde oturduk gelecek olan arkadaş da geldi. Tanıştık falan derken bir dahaki ay için yayına birşeyler yazdım. Okulun durumuyla ilgiliydi. Ama kişisel şikayetlerim bile vardı bunu daha da genelleştirip yazdım. Gelecek ay okul adıyla yayınlanınca bir tuhaf olmuşum. Kolay değil ama o zamana kadar okul defterinden başka yere bişey yazmamıştım. Yazdıysam da bu birçok insanın okuyacağı bir şeye dönüşmemişti, yani farklıydı. Başka bir özgüven ve gerçekten güzel bir şey..

Değişim...

Etrafımda güzel şeyler oluyordu ben de bunun parçasıydım, katkı yapıyordum. Okuduğum gereksiz kitaplar yerine artık başka kitaplar okuyordum, incelerinden başlayarak tabii.. Sonra farkettiler ki her okuduğum hep ileri taşıyor, zihninin açıldığını hissediyorsun bütün ezberin bozuluyor. Emin olun, artık daha farklı bakmaya, farklı yürümeye, farklı dinlemeye başlıyorsunuz. Kendinizi buluyorsunuz. Bir eyleme gidiyorsunuz sesiniz biraz titriyor sonra açılıyorsunuz. Sesiniz kısılana kadar devam ediyorsunuz hatta kısılıyor, siz eylem bitimine kadar zorluyorsunuz içtenlikle.

Ben yeni bir dünya mümkün diyerek uyandım o gün. Kalktığımda mücadeleyi okuyor, tartışıyor, fikir yürütüyordum.. Bu okumalar tartışmalar düşünmelerle birlikte yürüyen bir dizi pratik devam ediyordu. Bir zaman sonra bir boşluk hissettim ve ilk



önce soruyu bulmaya, sonra cevabı bulmaya uğraştım. Belki birinin muhabbet sırasında yüzüme vurmasından gelen bir şeydi tam hatırlamıyorum ama onu hissettim. Okuldaki yoldaşlarımdan birine sordum:

– Ya bizim bir partimiz bir örgütümüz yok mu? Biz bir lise platformu muyuz yalnızca, varsa bunu bilmek istiyorum. Biz kimin çatısı altındayız?

Daha çok yeniydim hem hayatta hem mücadelede. Ama merak etmişim. Bu şey düşündürmüştü beni, biraz şüpheli biraz meraklı. Ama bir noktaya geldiğimi yoldaşın cevabından sonra anladım:

– Evet senin de bildiğin gibi bu çalışma daha esnek bir yapıya sahip, çünkü bir liseli çalışması. Ama devrim için bu kadarı yeterli değil. Bunun için devrimci bir parti şart. Evet bir partimiz var. Partimiz, yeni ekimlerin partisidir.

Partiyi tanıdım, sevdim...

Ben partiyi böyle tanıdım.. Cebimdeki para bitene kadar internette eski yayınları okurken buldum kendimi. Bulabildiğim kadarıyla, az sayılmayacak kadar yazı ve makale okudum. Programı, tüzüğü, hareketin çıkışı, mücadele dönemleri ve süreçleri...

Ben partiyi iki türlü tanıdım birincisi teorik, ama yetersiz okumalarımla. İkincisi de mücadelenin pratiğiyle sıcaklığıyla, O’nun yol haritasıyla devrim için çalışırken oldu. Ama açıkcası durumum teorik olarak neredeyse “yok” seviyesindeyken partiyi seviyordum.

Devrimi salt inanca bağlayarak soyutlaştırmak, önümüze bir toz bulutu çizmek değil niyetim. İşlerimizi bir görev bilinciyle yapmamız güzel ancak bu bilinci bir ruhla, bir hisle, kocaman bir yürekle her vakit buluşturmamız gerek düşüncesindeyim. Buluşturduğumuz zaman ne büyük şeyler yapacağımız aşikardır. Bu mücadele yalnızca bildirileri iyi dağıtmak veya artık alışkanlığa dönüşmüş tekdüze işleri yapmaktan ibaret değil. Bir memur gibi çalışmak hiç değil. Entellektüel birikim yapmak değilse derdimiz, ki değil, o zaman inancımızla, sevgimizle partiye sıkı sıkı sarılmamız. Parti mücadelemizle ayrılmaz bir bütün, ona sarıldığımızda mücadeleye ve daha fazlasına sarılmış olursunuz. Çünkü ben onu sevmeye başladığımda hayatımda beni yanıltmayacak, kılavuzluğuyla yol yürüyeceğim, dediğiyle yaptığı bir olan büyük bir dost bulmuşum. İyi bir dostu bilirsiniz

varlığıyla sizi hayata bağlar, sizi dinler, anlar... Konuştuğunda sizi değiştirir dönüştürür, doğruyu gösterir, bazen sakinleştirir... Benim şansım, böyle tanımak böyle sevmek oldu diye düşünüyorum. Parti, benim kendimi bulmamı/bilmemi sağladı.

Partiyi sevmek için ona sınıksız sarılmak gerek

Çoğu zaman çok elzem olmadığı halde gerçekleştiğinde büyük bir şeymiş gibi görünen önemli, mamafî zaten olması gereken, erdem olmayan davranışlar vardır. Dinlemek gibi. Sizi dinleyen birini gördüğünüzde sevinirsiniz, bünyede uyandırdığı yankıya bakarsak, demek dinlemek eylemi davranışsal bir dönüşüme uğramış veya uğratılmış. Tabi ki önemli ve güzel bir durumdur ama birileri birilerini zaten dinlemeli / en azından dinlemeli... Bakmalı etrafına, karşındakine ve görmeli, cisimsel olarak en azından... Peki hissetmeli mi? Evet. Defalarca aynı şeyi anlatabilirsiniz ama karşınızdaki size o hissiyatı veremiyorsa yani o da hissedemiyorsa, “gerçekten” anlaşılmadığınızı anlarsınız ve bu çok kötü bir histir. Aynı şey siz dinleyen konumundayken de geçerliyse, siz o gerçekliği o samimiyeti sağlayamıyorsunuz demektir. Ortadaki durumda önemli taşlar eksiktir, siz de yıkılmaya müsait bir binanın içindesinizdir.

Anlamak ise başlı başına bir iştir, parçalı ve bütün olarak ele alınması gereken bir iştir. Bu eylemi tanımlarken belki de Marx’ın aşk için söylediklerinden bir kopya almakta fayda var. “Karşılığında sevgi uyandırmadan seviyorsanız, yani sevgi olarak sevginin karşılıklı sevgi yaratmıyorsa; seven bir kişi olarak dışavurumunuzla kendinizi sevilen bir kişi yapamıyorsanız, sevginiz güçsüzdür, bu bir talihsizliktir.” Benim ise bu durumdan aldığım anlamakla ilgili, herkes anladığını söyleyebilir ama herkes anlaşıldığını hissetmez. Bu elbette anlatanla da ilgili bir durumdur, ama anladığını söyleyenin de payı onun kadar vardır, kimi zaman daha da fazladır. Siz ne kadar hissederek, samimiyetle anlarsanız bu karşındakine o kadar güçlü geçer.

Bu eylemin bütünlüklüğü göz önündeysen Parti’yi anlamak salt teorik olarak ezberlemek değildir. Partiyi sevmek-le, Partiyi anlamak-ı birbirinden ayıramayız. Partiyi sadece sevmekle de kalamayız... Nazım Hikmet, bir şiirinde Maksim Gorki’ye hitaben şunları kaleme alıyor:

“Biliriz:

Lenin’i

sevdiğini

biliriz..

Biliriz bunu ihtiyar usta.

Bak bu hususta

hemfikiriz.

Fakat sevmek,

anlamak

demek

değil..

Şuurun,

çok uzun

bir köprüsü var,

duymakla anlamann arasında.

Sen de sevdiğin onu

onu duydun,
fakat anlamadın,
Öldü,
ağladın fakat
bizim gibi ağlamadın..
Onu sen anlamadın.
Anlamadın..
Anlamadın..

Lenin'i anlamak demek:
inkulâbî Lenin gibi anlamak demektir..
Sen inkulâbî anlamadın!

Bırak
Maksim Gorki bırak,
onu anlayarak
sevenler anlatsın...
Bırak
onu bizden dinlesin,
Kapri balıkçıları...."

İçimde, yaşadığım duyguları yazsam herhalde bunu yazmak isterdim diyorum her zaman. Gayet güzel özetlediğini düşünüyorum bu şiirin. Devrim davasını, Parti'yi, yoldaşlarını anlayarak sevmek için onlara sınımsız sarılmak gerek. Mücadele yolunda en doğru yürüme biçimi bu olsa gerek.

Sevgi eylem ister

Bu yazıyı hazırlarken bir tıkanma yaşamıştım 1 hafta önce, ileri bir tarihte tamamlamak üzere yarım bırakmıştım notlarıyla birlikte. Ama 17'sinde ölüm orucu gazisi Muharrem Kurşun yoldaşın 19 Aralık'la ilgili yazısını okudum. Söylemeye, anlatmaya çalıştığım şeyleri orada buldum. O kadar içten ve yalın anlatmış ki hem kendi sürecini hem mücadelenin o zamanki sürecini, yazıyı bir kaç kez üst üste okudum. Ve bu yazıyı tamamlamaya karar verdim ve o gün oturup bitirdim. Tamamlama fikrine beni Muharrem Kurşun'un yazısının sevk ettiğini belirtmek istedim.

Ümit Yoldaş, Parti'nin Kuruluş Kongresi'ndeki kapanış konuşmasında parti-devrim ve devrimci ilişkisini, "uğrunda tereddüt etmeden öleceğimiz davayı kazandık" diye açıklıyordu. Muharrem yoldaş ise yazısında; "Devrime inanmak, bir anlamda tek başına duygusal bir durum. Bunu somutlamak ise hedefe kilitlenerek emek harcamakla mümkün. Devrime inanmadan hedefe kilitlenilmez, ama hedefe kilitlenmeden de devrim yapılmaz" diyor. Bu sözlerin üzerine çok birşey eklemek istemiyorum. Parti davası ve devrim mücadelesinin tilsimının içinde inanmak, sevmek ve bir materyalist için olmazsa olmaz somutlamak en başta duruyor.

"Partinin ellerinde büyüdüm"

Mücadele içersinde öğrendiğim bir şeyler bana şunu doğruluyor aslında; doldurulması gereken bir çukur için birileri kocaman bir kaya sırtlıyor, birileri de daha ufak taşlar alıyor eline, mamafî ikisi de çukuru doldurmak için onları oraya atıyorlar. İş bir şeyleri sevmekle başlıyor diye düşünüyorum. Zaman olur değişir çoğu şey. Mücadelede bir insan geri de çekilebilir ama geri çekilişin biçimi ve sonra nerede durulduğu önemlidir. Ama karar, kişisel ilişkiler yığınyla alınamaz. "Eğer ki işçi sınıfına önderlik etmek onu devrime götürmek iddiasındaki ihtilalci bir partiye inanıyor ve mücadele ediyorsa bunda belirleyici ve bağlayıcı nokta partinin tavrıdır" diye bakarım.

Yazıda biraz kendi hikayemi partiye, mücadeleye bakış açımla birlikte anlatmaya çalıştım. İhtiyaçtan doğduğuna inandığım bu metin çıktı ortaya. Öz olarak "...inancını hedefe kilitlenerek somutlayan bir devrimcinin yapamayacağı şey yok." Kendime baktığımda ise -küçük bir çocuktum ve onun ellerinde büyüdüm! derim hep..

T. Karakan

"Medya ve Halkla İlişkiler Boyutuyla Kentsel Dönüşüm Sempozyumu"

Halkı kandırmak için medyayı hazırladılar!

Marmara Belediyeler Birliği ve Yıldız Teknik Üniversitesi işbirliğiyle düzenlenen "Medya ve Halkla İlişkiler Boyutuyla Kentsel Dönüşüm Sempozyumu" 14 Aralık'ta Yıldız Teknik Üniversitesi'nde gerçekleşti. Sempozyumda kentsel dönüşüm adı altında gerçekleşen rant projelerinin önemli bir ayağını oluşturan burjuva medyanın rolü ve misyonu tartışıldı. Böylece AKP iktidarının daha fazla sömürü ve sosyal yıkım amaçlı "Hedef 2023" projelerinin öne çıkan başlıklarından biri olan kentsel dönüşüm projeleri için hazırlıkların, çok boyutlu bir şekilde sürdüğü görülmüş oldu.



Sempozyuma Çevre ve Şehircilik

Bakanı Erdoğan Bayraktar'ın yanısıra pek çok belediye başkanı, Yıldız Teknik Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. İsmail Yüksek ve aralarında Kanal D Haber Genel Yayın Yönetmeni Mehmet Ali Birand'ın da bulunduğu burjuva medyadan gazeteciler ve haberciler katıldı.

Bayraktar: "Türkiye'nin en önemli meselesi kentsel dönüşüm"

Sempozyumun açılış konuşmasını yapan Bayraktar iktidar için kentsel dönüşüm projelerinin ne kadar önemli olduğunu, "Türkiye'nin en önemli meselesi kentsel dönüşümdür. Bizim bunu anlatmamız, kabullendirmemiz, benimsetmemiz lazım. Açıkgozlüleri, fırsatçıları, kötü niyetlileri de elememiz lazım" sözleriyle ortaya koydu. Sırf bu iddia bile kentsel dönüşüm projeleri kapsamında elde edilecek rantın ne kadar yüksek olacağına ve "bir takım fırsatçılar"ın değil önden seçilmiş sermaye sahiplerinin pastadan büyük payı kapacağına işaretler.

Bayraktar bir yandan da "Gönüllülük boyutunu yakalamamız lazım. Vatandaşların rızasını almamız lazım" diyerek rant projeleri karşısında yükselecek tepkileri önlemek gerektiğine vurgu yaparken medyaya düşen görevi de belirlemiş oldu. Ayrıca Bayraktar tüm bu süreci hızlandırmak için bir kaç hafta içerisinde "çok daha kavrayıcı, kapsayıcı, pratik yüzü olan, uygulama tarafı olan yeni bir yönetmelik" çıkacağını da müjdeledi.

Bayraktar'ın ardından söz alan Marmara Belediyeler Birliği ve Bursa Büyükşehir Belediye Başkanı Recep Altepe ve YTÜ Rektörü Prof. Dr. İsmail Yüksek de yaptıkları konuşmalarda Bayraktar'ın öne çıkarttığı vurguları tekrarlarken belediyelere ve üniversitelere bu konuda düşen "görevler"i sıralamış oldular.

Medya aracılığıyla "ikna"nın yolları arandı

Sempozyumun ana çerçevesini toplumun medya aracılığıyla kentsel dönüşüm için "ikna edilmesi" oluşturdu. Zaten sempozyum öncesinde sempozyumun hedefini Marmara Belediyeler Birliği ve Bursa Büyükşehir Belediye Başkanı Recep Altepe "Vatandaşımızı kentsel dönüşüme inandırmamız gerekiyor" diyerek ortaya koymuştu. Sempozyum boyunca gerçeklerin karartılarak, çarpıtılarak toplumun uyutulmasında bir araç olarak kullanılan medyaya kentsel dönüşüm kapsamında biçilen rol ayrıntılı bir şekilde tartışılmış oldu.

Halkı ikna için en geçerli neden olarak "deprem" öne çıkartıldı. Mehmet Ali Birand bunu "Bu konuda muhalefet tanımıyorum, bu ölüm kalım meselesi. Bu fırsatı kaçırırsak deprem sonrasında bunu hatırlayanlar olacaktır" diyerek özetledi. Böylece rant projeleri kamuoyuna sunulurken en ikna edici reklam malzemesi olarak "deprem teması" belirlendi.

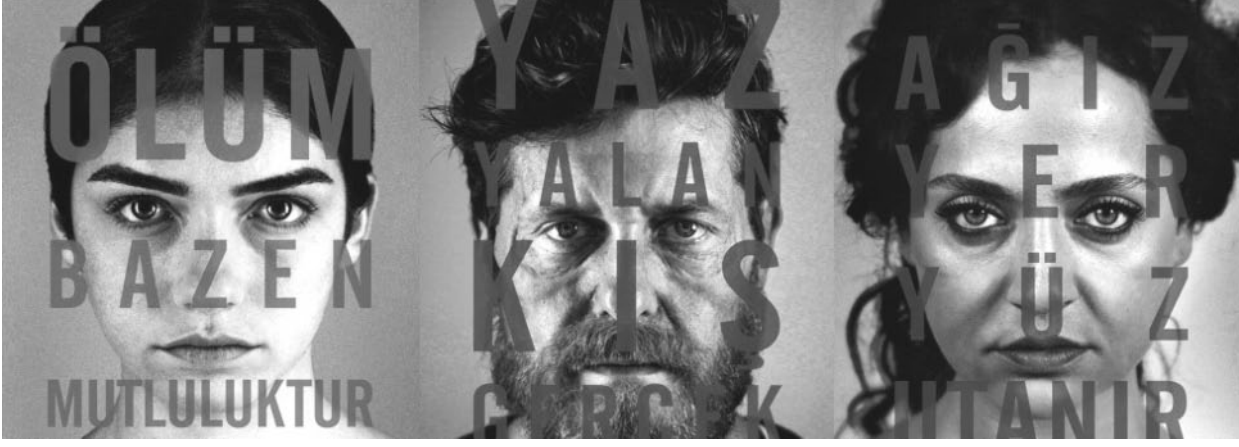
Burjuva medya temsilcileri yaptıkları konuşmalarda kentsel dönüşüm projesi adı altında gerçekleştirilecek rant projelerine toplumun ikna edilmesi için tam destek sunacaklarını belirtirken iktidardan bu konuda daha çok bilgi talep ettiler. Habertürk Yayın Koordinatörü Ali Çağatay ise iktidar borazancılığını, TOKİ skandallarını dahi sahiplenip "Mesela TOKİ'nin alt katlarını sular bastı, olur. Ama giderilmesi için de adımlar atıldı bu olanlara müsamaha ve hoşgörülle bakılmalı" diyerek bir adım daha ileri taşıdı.

Sempozyum boyunca yapılan tüm konuşmalarda, kentsel dönüşümün ne kadar gerekli olduğu, sağlıklı şehircilik ve toplum yararı gibi vurgular ön plana çıktı. Ancak konuşmaların alt metinlerinde açık bir şekilde kentsel dönüşüm adı altında gerçekleştirilecek talanın planlaması ve görev paylaşımları yapıldı. Daha ayrıntılı bir şekilde de burjuva medyaya düşen görev tartışılmış oldu.

Sempozyumla birlikte açık bir şekilde yerel yönetim, üniversite ve medya temsilcileri paylaşılacak ranttan kapacakları payı hesap ederek iktidara rant projeleri kapsamında tam desteklerini sunacaklarını ilan etmiş oldular. Sonuç olarak sermaye iktidarı Eylül ayında startını verdiği kentsel dönüşüm projeleri kapsamında ne kadar kararlı ve kapsamlı bir hazırlık içerisinde olduğunu göstermiş oldu.

Devlete hizmetten “Şaşmayanlar”dan “Açlığa Doymak”...

“Yaşamış sayılmaz zaten yurdu için ölmesini bilmeyen...”



Şanlı ölüm orucu direnişinin ve devletin bu direnişi bastırabilmek için gerçekleştirdiği katliamın 12. yılındayız. Devletin bu katliamla neyi amaçladığı aradan geçen bu 12 yıl içerisinde daha da bir nettir. Ayrıca devletin bu kanlı katliamla hayata geçirmeye çalıştığı plan, devrimci irade duvarına çarparak tuzla buz olmuştur.

Ama aradan geçen bunca zamana rağmen, devrim tarihimize bizlere ışık olacak bu destansı direnişi karalamak, devrimci değerleri aşağılamak sermaye devletin ve adamlarının süregelen bir işi olmuştur. Bu kapsamda sanatsal alanda yürütülen karalama politikasına son olarak bir yenisi daha eklenmiş bulunuyor. Bugüne kadar bu konuda bir çok film yapılmışken son olarak “Açlığa Doymak” filmi de bu listeye girmiş durumda.

“Açlığa Doymak”

Meksikalı yönetmen Inarritu'nun “Paramparça Aşklar ve Köpekler” filmindeki gibi, farklı karakterler ve çakışan hikayelerden oluşan sernaryo kurgusuna sahip olan “Açlığa Doymak” filminde, üç karakterin hayat hikayesinden bir bölüm anlatılmaya çalışılıyor. Filmin senaristliğini ve yönetmenliğini, devletin kirli icraatlarının propagandasını yapan Kurtlar Vadisi dizisinin yönetmeni Zübeyir Şaşmaz yapıyor.

Filmdeki kirli propaganda Sena karakteri üzerinden şekilleniyor. Abisi polisler tarafından kaçırılan ve infaz edilen Sena, o dönem bir tıp öğrencisidir. Kadavralar üzerine yapılan bir ders sırasında birden abisinin ölü bedeni karşısına çıkıyor. O zamandan sonra da Sena birden mücadelenin bir parçası olarak gösterilmeye başlanıyor.

Sena'nın mücadeleye atılmasıyla, devrimcilerin, devrim davasına ideolojik bir bağlılıktan ziyade intikam duygusuyla hareket ettikleri veya birşey bilmeden yola çıktıkları gösterilmeye çalışılmıştır. Öyleki abisi için gerçekleştirilecek bir bombalama eylemini dahi Sena intikam duygusuyla hemen üzerine almakta, örgüt de o eylemi hemen ona vermektedir. Ne yaptığının tam bilincine varmadan gerçekleştirdiği bombalı eylem sonrası ikisi çocuk, yedisi polis toplam on kişi yaşamını yitiriyor. Filmde özellikle sivil ölümleri ön plana çıkarılmakta ve devrimcilerin, insan yaşamını hiçe sayan vurdumduymaz insanlar olduğu gösterilmeye çalışılmaktadır.

Yönetmen Şaşmaz, ölüm orucunun zorla sürdürüyorlar propagandasını filmde işlemeyi ihmal etmemiş. Filmde anlatım öyle bir yapılmışki Sena bombalama eyleminden sonra birden ölüm orucu direnişisi haline getirilmiş. Şaşmaz da, “Ben bir mitralyözüm” sözüyle belleklere kazınan, '96 ÖO direnişinde ölümsüzleşen Ayçe İdil Erkmen'in, bant takma töreninde sarf ettiği “Yaşamış sayılmaz zaten / yurdu için ölmesini bilmeyen” sözlerini bile kara propoganda malzemesi olarak kullanılmış.

Çarpıtmada sınır yok...

19 Aralık'ta gerçekleşen operasyon öncesi ÖO'da şehit düşen devrimci yokken, filmde şehit düşen devrimci için düzenlenen törende, tutsak devrimcileri moralman yenilmiş, düzenle savaşacak takatleri kalmamış ve görev savma bilinciyle hareket ediyormuş gibi göstermek için, tarih bile çarpıtılarak işlenmiş. Yoldaşlığın ve siper yoldaşlığın ne demek olduğu, “üzerine gelen kurşunları paylaşmanın” sayısız örneği hapisanelerde sayısız kez yaşanmışken, bu değerlere saldırmak düzenin ve düzen bekçilerinin hep yaptığı şey olmuştur. Çünkü saldırılar karşısında direniş halayına tutanların ve ölümü yiğitçe kucaklayanların ölümsüzlüğünü ve yenilmezliğini Şaşmaz öyle bir anlamış olacak ki, filmde zorla eklenmiş gibi duran bu sahneleri, kara propogandasının bir parçası olarak kullanmış.

Bütün bunların haricinde filmde cemaatçilik ve dindarlık hayatta güçlü durmanın ve başkalarına karşı anlayış göstermenin, affetmenin tek yolu olarak gösterilmeye çalışılmış.

Bütün bu çabalarının arkasında büyük bir korku yatmakta. O da devrimin korkusu. Ancak şurası da bir gerçektir ki devrimcilerin kanları dökülürken katliama alkış tutanları ve devrimci değerleri karalamak için sıraya girenleri tarih hiç unutmayacak. Gelecek devrimin ve sosyalizmin olacak.

Son söz Nazım'ın:
Mısırlı kardeşim,
kanalın sularına karıştı kanın.
İnsanın yurdu bir kat daha kendinin olur
toprağına, suyuna karıştıktan kanı.
Yaşamış sayılmaz zaten
yurdu için ölmesini bilmeyen millet...

D. Celal

“Kayıp kemikleri neden saklanıyor?”



Cumartesi Anneleri, 403. eylemlerinde Urfa'da kaybedilerek katledilen Ahmet Kalpar'ın dosyasını gündeme getirdi. Eylemde, kayıpların akıbetinin açıklanması ve sorumluların cezalandırılması için devlet yetkilileri göreve çağrıldı.

Galatasaray Lisesi önünde biraraya gelen kayıp yakınları, “Failleri belli, kayıplar nerede?” pankartı açarak yere oturdular. Eylemde kayıp resimleri ve karanfiller taşındı.

İlk sözü kayıp Fehmi Tosun'un eşi Hanım Tosun aldı. Yıllardır eylemlerini sürdürdüklerini dile getiren Tosun, kayıplar mücadelesinin hikayesinin bilindiğini belirtti. İnsan Hakları Haftası'nda olduklarını hatırlatan Tosun, bu hafta yine 100'e yakın insanın tutuklandığını vurgulayarak, bu durumu kınadıklarını dile getirdi.

Kayıp Nihat Aydoğan'ın eşi Halime Aydoğan da bir konuşma yaparak, eşinin korucular tarafından karakol komutanının gözleri önünde öldürüldüğünü belirtti. Aydoğan, eşine ait kemiklerin kendilerinden saklandığını verilmediğini vurgulayarak, kemiklerin neden saklandığını sordu.

Hasan Ocak'ın kardeşi Ali Ocak da bir konuşma yaparak, yakın zamanda Mehmet Ağar'ın “Kurduğumuz müthiş bir sistem var ve halen sürüyor” sözünü aktararak, kurulan bu sistemin, işkence, yargı terörü, katliamlar olduğunu vurguladı.

Bu hafta ki açıklamayı Meral Şahin okudu. Açıklama, kayıp Ahmet Kalpar'ın sürecini anlatan şu sözlerle başladı: “DEP Siverek İlçe Teşkilatı üyesiydi. 07 Aralık 1993 günü Bucak Aşireti'ne mensup Osman Kaçak, yanında silahlı, yüzü maskeli 2 kişi ile birlikte fırına gelip ‘Sedat Ağa seni çağırıyor’ dedi. Onu beyaz Renault marka araca bindirip götürdü. Sonrasında kendisinden haber alınamadı.”

Başvurulan bütün makamlardan olumsuz yanıt alındığını, yıllarca bu bölgede kaybedilme olayların Bucak Aşireti, jandarma, valilik, polis ve savcılık işbirliğinde yapıldığını, bunun da Başbakanlık Teftiş Kurulu tarafından hazırlanan 13.08.1997 tarihli Susurluk Raporunda belgelendiği işaret edildi.

Dönemin tüm devlet yetkililerinin sorumlu olduğu ve hepsinin yargılanması gerektiği belirtilen açıklamada, kontra örgütlenmelerin açığa çıkartılması talep edildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Mücadele Postası

Güneşin Katli: Adanmış bir eğitim emekçisinin öyküsü

“Sırtları sıvazlanarak devrimci, yurtsever kişilerin üstüne saldırtılan komandolar kolayca sınıf geçsin, sınavsız mezun olsun diye Balıkesir Necati Eğitim Enstitüsü edebiyat öğretmenliğinden uzaklaştırıldığı şu günlerde; doğru ve gerçekleri öğrencilerime anlatamayayım diye MC yönetimince öğretmenlikten atıldığı şu Eylül ayında, bu kitapla bir başka gerçeği halkıma duyuruyorum.

Bu kitabı yazdığım daha Battal Öz, Murat Gökten, Hüseyin Eser, Hikmet Demir, Hasan Şimşek öldürülmemişti. Bu yurtsever/devrimci öğrenciler kitap yayıncıda beklerken öldürüldü. Kitabı baskıya verdiğim gün ise Ali Genç’i katlettiler. Faşistlerin giriştiği katliamlar yavaş yavaş yurtsever öğrencilerden, işçilerden, öğretmenlerden, devrimci parti önderlerine doğru tırmanıyor... Katiller sokaklarda, katiller tepelerde. Düzenli, örgütlü bir cinayet şebekesi... Ne karakol, ne mahkeme ne de bir ceza. Hepsisi faili meçhul fiiller dosyası...”

Memet Türkkan Eylül 1975’te işte böyle tanıtıyordu kitabını. Bir de ben tanıtmayı deneyeceğim.

Memet Türkkan 1972 yılında Artvin’e öğretmen olarak atanmıştı. Kente geldiğinde yerini aldığı meslektaşının öldürüldüğünü duydu. Meslektaşının neden öldürüldüğünü merak ediyor ve bu olayı araştırmak istiyordu. Bu kitap, yani “Güneşin Katli”, işte bu araştırmanın sonucu olarak doğdu. Memet öğretmen katledilen meslektaşını, Güneş öğretmeni birçok kişiye sordu.

Güneş öğretmenin azılı düşmanı sonra da dostu olan şoför Yaşar’a, Güneş öğretmenin kan kaybından ölmesine sebep olmuş doktora, verdiği vaazda Güneş öğretmeni hedef gösteren imama, Güneş öğretmenin üye olduğu TÖB-DER’in Şube Başkanı’na, bir orman işçisine, bir polise, bir bakanlık müfettişine, lise müdürü ve çeşitli branş öğretmenlerine, Güneş öğretmenin öğrencilerine, eşine ve Güneş’in ölümüne sebep olan kişiye... Yani olayın tüm tanıklarına ve taraflarına yöneltti sorularını Memet Türkkan.

Kitap yukarıda söylediğimiz gibi Güneş öğretmeni tanıyan birçok insanın onunla ilgili “ayniyle beyanları”nı içeriyor. Adı Komo (Komünist) Yaşar’a çıkmış şoför, Güneş öğretmenle tanışmadan önceki yaşamını şöyle anlatıyor: “Her gün kurt yuvasında toplanıyorduk. Kurt yuvası dediğim yer yukarıdaki ülkücü lokalidir. Görmüşsünüzdür, girişinde bir uluyan kurt resmi var. İşte orda toplanırdık. Her seferinde bütün kötülüklerin bu solculardan çıktığı, bunların gâvur, bunların namussuz, bunların akılsız olduğu söylenirdi. Bunları yok etmenin şart olduğu, milli

görevlerimizin en büyüğünün bu olduğu anlatılırdı. Sonra herkes iş yerinde ve mahallesinde solları tespit eder gelirdi.”

Bu toplanmalarda kimlerin olduğunu sorunca, şöyle cevap veriyor Komo Yaşar: “Kurt yuvasının devamlıları arasında vilayetin o meşhur doktoru, şehrin iki büyük mağazasının sahipleri, iki tüccar, üç bakkal, bir fotoğrafçı, bir banka memuru ve ikisi imam hatipten, birisi de öğretmen okulundan olmak üzere üç öğretmen ve iki tane de sivil polis vardı.”

Yapılan görüşmelerden, Güneş öğretmenin, kentte bir sendika şubesi oluşturmaya çalıştığını anlıyoruz. Sendikalaşmanın bile o tarihlerde, binbir tehditle, zorlukla, çabayla gerçekleştiğini görüyoruz. Öğretmen sendikası kuruluyor. Ne var ki sendikanın kuruluşundan sonra Güneş şunları söylüyor:

“Öğretmenlerden umut kesmiş değilim. Yalnız bazıları kadar fazla şey ummuyorum. Bu koşullar altında, bu sınırlılıkla personel sendikacılığın çok şeyler ummak yanlış olur. Öğretmen arkadaşlar dayanışmanın, sendikalı olmanın yararlarını gördüler. Kendi hakları uğruna, astığı astık kestiği kestik bir valiye bile boyun eğmemesini öğrendiler. Biz olmasak da bu sendika böyle aksak topal yürür... Şunu unutmamalı, bizler bir yerde bürokratz. Ne denli karşı olsak bile, bürokrasiyi yaratan egemen gücün hizmetlerini görmektir işimiz. Sonra belirli davranış kalıplarımız var. Bunlar yaşadığımız hayattan yansıyıp gelme. Zor günlere biz göğüs geremeyiz. Bütün yığılılığımızın ortasında gerilemeye, doğru çizgiden sapmaya ya da ihanete kolayca yatarız. Üstelik bunu keskin devrimcilik adına yaparız.” İşte böyle anlatıyordu Güneş öğretmeni, öğretmen sendikasının sınırlılığını ve eğitim emekçilerinin zayıflıklarını.

Bu sebepten kendince daha belirleyici işler yaptı Güneş öğretmeni sonrasında. Kent merkezinde üç yüzü aşkın üyesi olan bir tüketim kooperatifi ile on yedi köyde üretim ve tüketim kooperatifinin kurulmasına öncülük etti. Ne var ki kooperatifleşmeyle aracıyı ortadan kaldırıp halka ucuz mal satabileceğini, köylüden de iyi fiyatla mal alınabileceğini düşünen Güneş öğretmeni, bunun kurtuluş yolu olmadığını büyük toptancıların –bölge bayilerinin- kooperatiflere mal vermemesi ile görmüş oldu...

Ardından da ilde bir işçi sendikasının kurulması için çalıştı. Fikirlerini daha da ileriye götürmeye fırsatı olmadı ama. İşçi sendikası kurulamadan katledildi.

Bakın Güneş’i öldüren şahıs yıllar sonra, cezaevinde Memet Türkkan onunla görüştüğünde ne diyor: “Ben değiştim. Mahpushanede çok değiştim.

Hanya’yı Konya’yı öğrendim. Aslında ben yanlış adam öldürmüşüm. Ölecek namussuzları bırakıp başkalarını öldürmüşüm. Hani iki yılda çıkardım? Hani ceza bile kesmezlerdi? Hani mahpusta hiç parasız bırakmayacaklardı? Hani milliyetçiydik? Hani avukat paramı vereceklerdi? Hani dışarıda anama bakacaklardı? Söyle o itlere bunları yanlarına bırakmayacağım.”

Güneş’in ölümünün ardından nihayet kurulan işçi sendikasının başkanı şunları söylüyor: “Bir bedeldir Güneş hoca. Onun ölümü bir şeyin bedelidir. Halkımızın gittikçe uyanmasının, bizim burada sendika kuruluşumuzun, sarı sendikayı yenişimizin, işçi arkadaşların bilinçlenmesinin bedelidir bu ölüm.”

Memet Türkkan kendisinin de söylediği gibi öğretmenlikten uzaklaştırıldığı o günlerde, gerçekleri öğrencilerine anlatmak için yazdı bu kitabı. Ama bunca yıl sonra bile okunuyor Güneş’in Katli. Tahmin ettiğinden çok daha fazla kişiye ulaştı Güneş öğretmenin hikâyesi... 1975 yılında yazılan ve 80 bin TÖS’lü ve 100 bin TÖB-DER’li öğretmenin anısına adanan bu kitap okunmaya değer.

Çanakkale’den Kızıl Bayrak okuru bir işçi

Uyan halkım uyan

Uyan halkım bilinçlen
burjuvadır seni ezen
bıkmadın mı ezilmekten.
Sömürüye yeter diyelim
bizi daha fazla sömürmeden.
Uyan halkım bilinçlen
kötülüğü yok edip
yeşeren filize, doğan güneşe, umuda
merhaba diyelim.
Korkmayalım esareti yenelim
özgürlüğe merhaba diyelim
daha fazla cana kıyılmadan
daha fazla kan dökülmeden
insanlıktan mahrum kalanlara
birlikte insanlığı öğretilim.
Yanına kalmasın zalimin zulmü
yoksulun ahi yerde kalmasın.

Adana’dan bir okur

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel / BURSA Tel: 0 (224) 220 84 92

İzmir Cad. Halilbey İşhanı D-9/13 Kızılay / ANKARA

**ODTÜ öğrencileri AKP şefine
geçit vermedi!**



**ODTÜ direnişi ruhuyla
Yeni YÖK Yasası'nı
parçalayalım!**